

CRIME SCENE PRESS

spioni în arșiță

GEORGE ARION

Cel mai bun roman de spionaj din literatura română.

virtual-project.eu

GEORGE ARION

spioni în arșiță

O carte fermecătoare despre iubirea imposibilă între doi spioni aflați în tabere diferite. O carte despre dragoste și ură, despre încredere și suspiciune, despre măreție și abjecție, despre toleranță și cruzime, cu o acțiune palpitantă desfășurată în decorul mirific al stațiunii egiptene Sharm El Sheikh.

George Arion
Spioni în arșiță

George Arion – 2003
CRIME SCENE PRESS, 2015 pentru această ediție.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, GEORGE

Spioni în arșiță / George Arion – București: Crime Scene Press, 2015
ISBN 978-606-93958-7-5

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Foto copertă: Mikael Damkier, Shutterstock

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2015

Tipărit în România, FED PRINT

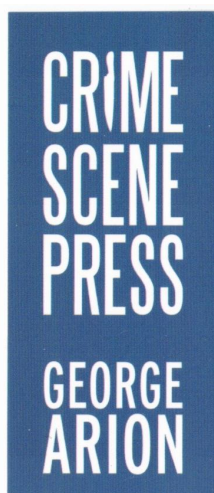
Carte apărută cu sprijinul Fundației *Premiile Flacăra*

Precizare:

Deși inspirată de personaje și evenimente reale, această carte este o pură ficțiune.

George Arion
Spioni în arșița

ediția a 3-a

– 2015 –

GEORGE ARION s-a născut la 5 aprilie 1946 la Tecuci.

Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română din București – 1970.

În prezent este Director general la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Președintele Fundației „Premiile Flacăra” și Președinte al Romanian Crime Writers Club.

Membru al Uniunii Scriitorilor din România.

A publicat volume de versuri, critică literară, jurnalistică. A semnat scenariul la două filme polițiste (*Enigmele se explică în zori*, 1989, *Atac în bibliotecă*, 1992) și la serialul TV *Detectiv fără voie* (2001). Autor al unui libret de operă și al mai multor piese polițiste.

Proză mystery & thriller

Atac în bibliotecă – 1983, *Profesionistul* – 1985, *Trucaj* – 1986, *Pe ce picior dansați?* – 1990, *Crimele din Barintown* – 1995, *Nesfârșita zi de ieri* – 1997, *Detectiv fără voie* (integrala Andrei Mladin) – 2001, *Cameleonul* – 2001, *Anchetele unui detectiv singur* – 2003, *Spioni în arșiță* – 2003, *Necuratul din Colga* – 2004, *Crime sofisticate* – 2009, *Fortăreața nebunilor* – 2011, *Sufocare* – 2012, *Insula cărților* – 2014.

George Arion a fost tradus în engleză, franceză și rusă.

A fost distins de trei ori cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România (1985, 1995, 1999).

Cetățean de Onoare al orașului Tecuci.

În 2013, Asociația Națională a Detectivilor din România i-a acordat titlul de DETECTIV DE ONOARE.

NOTĂ INFORMATIVĂ

Strict secret

Acces nivel 0

Misiunea din Egipt a fost un succes deplin. Agenții noștri au eliminat subiectul în localitatea Sharm El Sheikh. Orice pericol de scurgere de informații a fost îndepărtat definitiv. Cooperarea cu Mossad a fost foarte bună și a demonstrat pregătirea excelentă a oamenilor pe care îi avem. N-a rămas nicio urmă care să conducă la vreo persoană cunoscută sau să facă vreo legătură între noi și cele întâmplate acolo. Din păcate, cel cărui i s-a încredințat această misiune a pierit într-o explozie provocată probabil de către un grup de comando care a dorit să ne saboteze acțiunea. E o pierdere grea pentru noi, am rămas fără un om cu o mare experiență. Și o agentă Mossad și-a găsit sfârșitul în aceleași împrejurări. Serviciul secret respectiv n-a comentat în niciun fel evenimentul și nu ne-a cerut explicații. Actul terorist n-a fost revendicat până acum de către nicio grupare. Cercetările continuă, deși se desfășoară cu greutate, ele cerând multă discreție și menajarea sensibilității autorităților locale. Urmează raport complet.

Pe nota informativă, în colțul din dreapta sus, cineva scrisese apăsător și nervos cu pixul: „Cercetările trebuie să înceteze imediat. Retrageți toți oamenii. Nu e nevoie de niciun raport complet.”

Semnătura era indescifrabilă.

PRIMA ZI

Parola era *It's very cold, today*. O parolă pe care o socotise tâmpită din clipa în care i se comunicase. Și mai trebuia să țină în mâini și un ziar egiptean apărut cu o zi înainte. O astfel de luare de contact numai la începuturile spionajului se mai folosea. Zâmbi, aducându-și aminte de agenții care filau privind printr-o mică ruptură dintr-un jurnal, citind, chipurile, așezați pe o bancă în parc sau într-o cafenea, care se deghizau punându-și peruci, mustăți și bărbi false, sau cerșeau mila trecătorilor la un colț de stradă, cu pălăria jerpelită întinsă și cu un cogeamitea pistol pitit sub zdrențe. Vremea lor apusese, școlile de spionaj nici nu le mai studiau tehnicile, erau amintite doar în treacăt, cu un surâs ironic. Acum totul era mult mai sofisticat, începând de la sateliții care fotografiau chiar și pachetul de țigări din care fuma cel urmărit și până la computerele care accesau informațiile spărgând coduri socotite cu infatuare drept impenetrabile, la fotografiatul cu ajutorul unei brățări purtate nonșalant la o recepție, la înregistrarea unei convorbiri cu un inofensiv ac de păr, sau uciderea unui inamic cu o umbrelă în vârful căreia se afla o minusculă seringă cu otravă. O simplă împunsătură într-o aglomerație și inamicul sfârșea după două ore în chinuri groaznice, fără măcar să știe de la ce i se trage. Hotărât lucru, epoca romantismului în spionaj se dusesese.

Până când avea să răspundă *But no, it's a wonderful day*, mai era o jumătate de oră. Iar la sfârșitul jocului, persoana care avea să-i dea parola trebuia eliminată. Ceea ce nu-i stârnea nicio emoție. Doar gândul că asta era ultima misiune îi provoca un sentiment de ușurare. Încă puțin și totul avea să se termine. Gata. Armele-n cui. Panoplia e deja fixată în perete. Claudiu Ropan a obosit.

Dar dacă nici de data asta n-aveau să-l lase să părăsească agenția? „Hai, încă o ultimă misiune, Claudiu. Ultima, ți-o jurăm. Numai tu ne poți scoate din rahatul ăsta. După care, îți strângi catrafusele, te poți retrage, uiți de noi pentru vecie și noi uităm de tine.” Circulau legende despre spioni ieșiți la pensie, care își petreceau

ultimii ani de viață într-o binemeritată tihnă, cu o identitate schimbată, uneori și cu o altă fizionomie, mergând la pescuit sau la vânătoare, crescându-și nepoții sau cultivând flori în grădină, citind cărți de spionaj la gura sobei și amuzându-se de ineptia lor. Unii dintre ei se apucau chiar și de scris, enervați de falsitatea din astfel de romane, dar pe cei care reușeau să obțină un succes eclatant îi numărai pe degete, semn îndubitabil că fabuloasa experiență în domeniu nu era suficientă dacă nu aveau și talent literar. Personal nu întâlnise pe niciunul dintre acești fericiți lăsați la vatră. Poate că erau foarte bine protejați în văgăunile unde se ascunseseră. Uneori, însă, îi venea să creadă în vorbele unuia dintre puținii apropiați, Sabin Predeleanu, mentorul lui, care odată, la o băută, ușor amețit, i-o spusese pe șleau, râzând amar: „Bătrâne, din meseria noastră nu se iese când ți se năzare. Nu scapi cu una, cu două. Chiar dacă ai fi într-un scaun de paralytic jigodiile astea nu se sinchisesc și-ți cer să-ți pui pielea în saramură pentru ele. E cel mai al dracului sistem ăsta în care ne-am înhămat să tragem la jug. N-are milă. E mai tare și decât noi și, culmea, e mai tare și decât barosanii care ne țin în lesă. Nici ei nu-s liberi să facă tot ce le trăsnește prin scufiță.” Nu era deloc încurajator faptul că Predeleanu avea cu vreo cinci ani mai mult decât el și, deci, știa mai multe, era mai hârșit în ale meseriei, uns cu toate unsoarele, un pehlivan pe care nu știai de unde să-l apuci, cu o mie de fețe pentru o mie de situații. Și-i mai era și șef, adică într-o deplină cunoștință de cauză, mai aproape de Sfânta-sfintelor, Taina-tainelor dintr-un domeniu al primejdiei, al suspiciunii și al fricii continue.

Despre primejdii, frică și suspiciune Claudiu ar fi putut povesti la nesfârșit dacă și-ar fi găsit un auditoriu cu gura cusută ca să nu trăncănească mai departe. Deși nimeni nu poate să priceapă decât dacă a trăit pe pielea lui ce înseamnă să privești mereu peste umăr, cu teama cuibărită în suflet că ai o „umbră” invizibilă, ce chinuitoare e o discuție cu un individ necunoscut pe care vrei să-l ademenești cu bani pentru a-ți sluji cauza, fără să știi dacă nu cumva e doar o „nadă” întinsă abil de „ceilați”, ce gânduri îți trec prin cap în timp ce cotrobăiești la lumina unei lanterne-creion prin documentele dintr-o clădire în care te-ai strecurat în toiul nopții, înșelând vigilența paznicilor, ce simți când asupra

ta e ațintit un pistol și doar o sclipire de moment te poate salva. Trecuse prin toate astea. Nu fusese însă niciodată arestat, supus vreunui interogatoriu încrucișat, sau torturat — „cine se laudă că rezistă la tortură e un dobitoc!”, îl încuraja ironic Predeleanu —, ca pe urmă, stors de toate informațiile pe care le deținea, să fie aruncat ca o bucată de carne însângerată pe lespezile vreunei închisori, unde izbăvirea însemna moartea.

Își alungă gândurile negre zicându-și că, poate, el va fi unul dintre puținii care vor reuși să păcălească sistemul. Nu-i plăceau nici vânătoarea, nici pescuitul, iar nepoți n-avea de crescut. Dacă ar fi scăpat din chingile care îl țineau de două decenii, i-ar fi plăcut să călătorească, să se afle din nou în țările prin care fusese, dar de data asta fără vreo misiune, fără să se uite pe furis în stânga și-n dreapta, ca să vadă dacă nu are vreo „codiță”. I-ar fi plăcut să meargă hai-hui pe străzi, să-și facă în sfârșit prieteni, să viziteze muzee, să asiste la spectacole de teatru și balet, la concerte cu interpreți faimoși, să colinde librării și să cumpere cărți, casete cu filme, discuri. Bani ar fi avut de cheltuială. Măcar în privința asta sistemul fusese generos. Cu puțin noroc chiar și-ar putea îndeplini visul.

Potrivit obiceiului său, venise mai devreme ca să studieze terenul, să fie sigur că nu i se întinsese vreo capcană. Era primul client care urcase treptele săpate într-o stâncă — de unde-o fi ajuns aici, într-o mare de nisip? — ale braseriei Caffè do Brasil de unde avea o panoramă perfectă a stațiunii Sharm el Sheikh. Întâlnirea trebuia să aibă loc fix la ora douăsprezece. I se spusese să aștepte numai cinci minute. Dacă persoana nu venea, trebuia să plece imediat și să ceară instrucțiuni de la mai marii lui. Până acum, însă, nu era nimic suspect. Niciun ucigaș ghemuit după o tufă cu flori purpurii — într-o vreme le știuse numele —, niciun microfon agățat în vreunul dintre palmierii cu scoarța asemănătoare cu pielea elefanților bătrâni, niciun gură-cască interesat chipurile de reperele unui țărâm exotic, dar care de fapt să-i iscodească mișcările.

Chelnerul, încă somnoros, îl poftise să ia loc la una dintre mesele confecționate din rattan, deasupra căreia trona o umbrelă în patru culori — reclamă la o băutură indigenă cu un gust bizar. Nu părea să aibă chef de vorbă. Nu-i spusese nici măcar *sabah-el-kheir* — bună dimineța.

Îi aduse tăcut un ness-caffé frappé și o sticlă cu apă minerală rece și se îndepărtă neauzit. Bănuia însă că-l supraveghează picotind dintr-un ungher, gata să apară la primul semn, și să-i îndeplinească orice dorință.

Bărbatul își aprinse o țigară – chelnerul îi aduse cu aceleași mișcări leneșe o scrumieră –, puse ziarul egiptean la loc ușor vizibil și se așeză mai comod pe bancheta acoperită de mai multe straturi de pleduri migălos țesute, deși cu înfățișare umilă. Își dădu brusc seama că erau aidoma celor din țara în care se născuse el. „Bunica le spunea leicere sau țolici. Erau peste tot în casa ei. Pe jos, pe paturi, pe pereți.” Și-o aminti cum le lucra la războiul de țesut instalat în hambar. Mică, gârbovită, stătea aplecată ore în șir deasupra lucrului, potrivind firele multicolore, inventând noi modele, oftând din când în când, de parcă truda la care se înhăma de bună voie îi provoca și altceva decât bucurie.

Mângâie pledul pe care stătea, sorbind din paharul în care băutura începea să se încălzească și privi panorama. Orașul părea cufundat în letargie. Din pricina căldurii, aerul căpătase consistență și vibra ca o pânză fină de păianjen. Se pomeni gândindu-se că totul era prins în plasa asta, iar proprietarul ei stătea undeva, nevăzut, la pândă, alegându-și prada asupra căreia să se repeadă. Vizavi, la pompele de benzină, nu era nimeni. Lucrătorii se refugiaseră înăuntrul stației. O femeie îmbrăcată în haine europene intră în cafeneaua italiană aflată puțin mai încolo. Pe străzile trasate ca niște raze pornind de la poalele stâncii pe care se suise se zăreau câțiva turiști cu pălării pe cap colindând magazinele năucii de arșiță, probabil după ultimele cumpărături înainte de plecarea din stațiune. Doi copii sfidau canicula și zburau pe role pe o pistă de beton special amenajată. Altul pedala din rășputeri, aplecat pe ghidonul unei biciclete. Totuși, toți trei dădeau impresia că de-abia înaintau. Un șir lung de taxiuri aștepta zadarnic vreo comandă. Ca să-și alunge plictiseala, câțiva șoferi jucau table la umbra unor copertine. O pisică dormea sub un scaun uitat pe trotuar. Mai mulți băieți cu șorturi purtau tăvi cu ceainice și cești de la o dugheană la alta. Cu niște ghiulele atârinate de picioare s-ar fi deplasat mai sprinteni. Oricât se străduia, nu înregistra nicio legătură între puținele acțiuni pe care le înregistra; filmul desfășurat în fața ochilor lui era o succesiune de cadre

disparate. Sharm el Sheikh zăcea amorțit de temperatura care deja atinsese 40 de grade.

Se uită în zare unde se profilau crestele unor munți atât de golași încât semănau cu un decor de mucava, mai ales că se ridicau de-a dreptul din deșert. Parcă niște uriași îi construiseră în joacă și îi abandonaseră nemulțumiți, sau îi postaseră ca pe niște santinele vigilente la marginea pustiului din sudul Peninsulei Sinai. Se întrebă dacă măcar acolo era mai răcoare. Cu siguranță că, pe măsură ce urcai, vipia se mai domolea, deși n-ar fi putut jura că pe pietroaiele din vârf, scăldate de soarele nemilos, nu puteai să-ți prăjești niște ochiuri. Oare în munții ăștia îi dictase Dumnezeu poruncile lui Moise? Să nu furi. Să nu ucizi. Să nu râvnești la femeia altuia... Porunci pe care poate doar Moise le respectase. Cu siguranță că nu aici se petrecuse minunea. Își propuse, totuși, să verifice cu prima ocazie. Se mai întrebă dacă n-ar trebui să se simtă emoționat în apropierea unor locuri vizitate de Dumnezeu sub forma unui rug de foc. În sufletul lui uscat nu descoperi nicio urmă de fior mistic. Avea însă o impresie ciudată: dacă n-ar fi zărit emblemele civilizației moderne, ar fi jurat că, într-o altă viață, a mai poposit aici, sau chiar a trăit, a suferit și s-a bucurat pe aceste tărâmurii. Zâmbi închipuindu-se îmbrăcat ca un beduin, legănându-se pe o cămilă în fruntea unei caravane, căutând o oază sau o așezare. În orice caz, ar fi fost mai în siguranță. Sau, poate că nu.

Își aruncă apoi privirea spre dreapta, unde apa golfului Naama, ca o oglindă cu mii de fațete sclipitoare, era pe alocuri de o culoare azurie, inventată parcă special pentru acest loc de un pictor inspirat, care însă mai experimentase pe anumite porțiuni și mirifice nuanțe de verde și de purpuriu. Câteva bărci cu pânze îi brăzdau lent suprafața de un calm desăvârșit. O alta cu motor trăgea după ea un ins înălțat la cer cu o parapantă. După un zbor de câteva sute de metri pierdu din înălțime și coborî lin, gata-gata să facă o baie, apoi se ridică din nou în văzduh. Mai mulți indivizi cu scutere de apă se luaseră la întrecere și goneau nebunește, ocolindu-i periculos de aproape pe cei care făceau schi nautic sau nădușeau dând la pedalele unor hidro-biciclete. Motoarele ambalate probabil la maximum nu se auzeau până la el. De altfel, acum își dădu seama că parcă se afla sub un clopot de sticlă; nu răzbătea de nicăieri niciun sunet. Era un

explorator nimerit pe o misterioasă planetă a liniștii, străină și primejdioasă, în ciuda unor repere lesne de recunoscut, dar greu de descifrat, și, fără să vrea, constatarea asta îi provocă în sfârșit un fior. Din nou se gândi la plasa invizibilă și iscusită a păianjenului, a cărui prezență amenințătoare putea fi doar bănuită.

Bărbatul mai sorbi din pahar și se uită la ceas. Timpul părea să se scurgă leneș, ca și cum arșița din acest univers îi dereglase și lui mecanismul. Totul părea filmat cu încetinitorul. Nicio adiere de vânt nu mișca frunzele palmierilor. Nici măcar o pasăre nu fâlfâia agale din aripi. Nici măcar un nor singuratic nu se zărea pe cerul ca o lentilă uriașă. „Oare se uită cineva la noi prin ea?”, se întreabă numai ca să treacă vreme, urmărind cum un avion prindea înălțime și se îndepărta tot mai mult, devenind cât un punct, până dispăru la orizont. „La ce să se uite? S-ar plictisi de moarte.”

Fix la ora douăsprezece fără un minut ușa cafenelei italiene se deschise și femeia pe care o zări mai înainte ieși în stradă. De-abia acum observă că pe cap poartă un șal ca al femeilor arabe – un *higab*. O văzu cum traversează cu hotărâre pe trecerea de pietoni și se îndreaptă sprintenă spre locul unde se afla el. Vioiciunea ei contrasta frapant cu încetineala tuturor celorlalți. „Nu cumva...”. Mai mult dintr-un reflex apucă ziarul și se cufundă în lectură. N-apucă să citească decât zece rânduri despre un nou atentat terorist și femeia se opri în fața lui adresându-i-se în englezește:

— It's twelve o'clock. May sit down, please? It's very cold, today.

Exact atunci se auzi glasul imamului care chema credincioșii la rugăciune. Din megafoanele instalate în vârful unei moschei din apropiere porni o litanie monotonă și ininteligibilă, de o umilință împinsă la paroxism, totodată exprimând o putere înfricoșătoare, un mesaj răscolitor care metamorfoză întregul spațiu într-o ambianță și mai enigmatică.

Îi răspunse femeii ca un automat, bâlbâindu-se puțin și o invită să ia loc. Nu-și revenea din surpriza provocată de această apariție. Nu i se spusese că persoana de contact va fi o femeie. Poate că nici nu știau. Se uită mai bine la ea și tresări. În ciuda ochelarilor uriași pe care îi purta, de forma unor aripi de fluture, ar fi jurat că o mai văzuse. Când? Cu ce ocazie? Deveni brusc și mai

neliniștit. Ceea ce i se păruse o acțiune de rutină, fără niciun pericol, risca să capete o altă întorsătură. Trebuia să fie cu toate simțurile în stare de veghe și să alunge moleșeala care îl cuprinsese din pricina căldurii.

— Nu se poate! Nu cumva... tu ești... Claudiu?

De data asta femeia i se adresă în românește și își dădu jos ochelarii de pe nas. Bărbatul putea acum să contemple în voie un chip care trebuia să fie al unei persoane cam de cincizeci de ani, frumos odinioară, fără îndoială, încă bine conservat, cu ochii căprui mari și depărtați, cu un nas drept, cu buze potrivit de cărnoase și cu o piele aurie.

Tresări ca electrocutat, scăpând ziarul pe masă.

— Ella!

Simți cum inima începe să-i bată nebunește în piept. Nu mai era o mașinărie programată să reacționeze perfect în orice împrejurare. Era ca o jivină încolțită. Nu știa ce să creadă: să se bucure? să se îngrijoreze? I se întinsese o cursă? Era o simplă coincidență? Parola aceea să fi fost doar niște vorbe aruncate în glumă? Imposibil. În minte i se încâlceau amintiri legate de fapta pe care nu o mai văzuse de mai bine de treizeci de ani cu explicații care să-i justifice prezența în fața lui. De unde apăruse? În răstimpul în care nu o văzuse încercase în mai multe rânduri să dea de ea. Fără succes. Până la urmă se lăsase păgubaș. Hazardul să i-o fi adus din nou în cale? În ce scop?

— De ce te-ai posomorât? Ai devenit trist ca un Crăciun în deșert. Nu cumva încă mă mai urăști?

Nu-i răspunse imediat. Își aduse aminte de ultima lor întâlnire la cafeneaua Nestor. Băuseră câte un ness-caffé frappé – o raritate în puținele cafenele bucureștene ale anilor '60 – și mai mult tăcuseră. El fusese tot timpul încordat, năucit de vestea primită ca o lovitură de trăsnet, ea abia ascunzându-și surescitarea și bucuria – strălucirea ochilor o trăda. A doua zi avionul avea să o ducă într-o țară în care el nu-și închipuia că o să calce vreodată, unde ea pleca la chemarea sângelui, mai presus decât ceea ce simțeau unul pentru altul încă din copilărie.

În gând își spuse: fii sigură că te-am și urât uneori. Groaznic te-am urât. Dar rosti altceva.

— Nu te-am urât niciodată, Ella! Chiar dacă mi-ai făcut mult rău.

Ultima frază îi scăpase fără să vrea. „Mai bine îmi mușcam limba. Nu-i da satisfacție. Nu recunoaște că ai suferit. Nu te arăta slab. Fii amabil, dar indiferent. Și nu-ți pune în pericol misiunea. O să ceri socoteală mai târziu deșteptilor care te-au pus într-o postură ca asta. Acum fii doar atent. Foarte atent.”

Ea îl privi ca și cum s-ar fi așteptat la un astfel de răspuns. Își potrivi mai bine cutele rochiei în culori vii și-și scoase de pe cap șalul. De-abia acum văzu că e tunsă scurt și că are părul negru – „odinioară era castaniu, s-a vopsit” –, cu niște cărlionți pe frunte. Fără broboada aceea, șal, cum s-o mai fi numind, arăta neverosimil de tânără.

— În primul rând mi-am făcut mie mult rău. Îngrozitor de mult rău. O să mai vorbim despre asta. Bineînțeles, dacă o să vrei. Dar nu mă servești și pe mine cu nimic? Ce bei? Ness caffè-frappé? Văd că n-ai uitat. „Claudiu cel credincios.”

Era de o degajare forțată, oricât de mult ar fi mimat dezinvoltura. „Nici ea nu se simte în largul ei”, constată el cu o vagă mulțumire. Totuși, ar fi preferat să n-o aibă în fața ochilor. Bine măcar că imamul amuțise, parcă în așteptarea unui răspuns din partea Pământului și a Cerului.

— Vreau și eu un frappé. Am auzit că blocul unde se afla cafeneaua Nestor s-a prăbușit la cutremurul din '77.

— A fost probabil mâna destinului, ca să nu mai rămână nicio urmă a locului unde ne-am despărțit pentru totdeauna.

— După cum vezi, n-a fost pentru totdeauna.

— Să nu ne amăgim: a fost pentru totdeauna.

Schimbul de replici sunase emfatic, găunos, dar se potrivea atmosferei stânjenitoare create între ei. Nu știau cum să-și alunge stinghereala.

Îi făcu semn chelnerului să mai aducă un pahar cu aceeași băutură.

Nu-și revenea încă din uimirea provocată de întâlnirea neașteptată. Simțea cum în preajma lui plutește un pericol iminent. Păianjenul își alesese prada și se prelingea spre ea, fiind sigur că n-o să-i scape, chiar dacă pânda vibra ca un avertisment inutil. Claudiu nu mai găsea ce să spună. Ce mai simțea oare pentru ființa cu un surâs artificial pe chip care se afla în fața lui și pentru care, odinioară, susținea că ar fi gata să-și dea și viața?

„Ce prost puteam să fiu! Cum aruncam cu vorbele în neștire! Ba nu. Chiar mi-aș fi dat viața ca s-o scap din vreun necaz! Puștan tâmpit! Dar ceasul nu mai poate fi dat înapoi. Tunelul timpului e înfundat la un capăt. Nu există nicio baghetă fermecată care să ne readucă trăirile de-atunci. Clipele acelea magice s-au pierdut pentru totdeauna.” La rândul ei, femeia se uita la el cu ochii căprui plini de vioiciune, dorind să se comporte cât mai firesc, de parcă s-ar fi reîntâlnit după o despărțire de câteva zile. „E în continuare chipeș. Îi stau bine blugii în care e îmbrăcat – n-are pic de burtă! ba nu, l-am prins, și-a strâns tare cureaua – și tricoul alb care-i pune și mai bine în evidență bronzul. În păr n-are fire albe – nu e genul care să se cănească – și nici n-a chelit. Un bărbat la cincizeci de ani – de fapt, are exact cincizeci și trei, i-a împlinit acum două luni –, care arată de patruzeci și ceva. Cred c-a înnebunit multe femei la viața lui”, își mai zise simțind în inimă un inexplicabil ghimpe de gelozie. „Și când mă gândesc cum în copilărie mi-l închipuiam rănit într-o luptă – un reflex al lecturilor, numai romane de război ne puneau să citim –, și eu îl pansam și-l îngrijeam, îi ștergeam fruntea de transpirația provocată de febră și-i alinam setea tamponându-i buzele cu o batistă udă. Dragoste de soră medicală! Bucuroasă că pacientul se vindecă, dar disperată că atunci când va fi complet înzdrăvenit va dispărea din viața ei.”

— Mai faci sport?, îl întreabă ea ca să întrerupă tăcerea apăsătoare.

— Mai puțin ca odinioară. Mult mai puțin.

Își aduse aminte de partidele lui de baschet la care ea era nelipsită. N-o vedea întotdeauna în tribună, dar știa că e pe undeva, amestecată printre spectatori, țipând alături de ei, agitându-se mai mult decât alții, ca după aceea să-l aștepte la ieșirea din vestiar, sărindu-i în cale de după un colț și îmbrățișându-l, ciufulindu-i părul încă ud, indiferent dacă jucase bine sau nu.

Conversația aluneca pe o pantă primejdioasă. Fiecare vorbă rostită lumina ca un flash un crâmpei din viața lor de copii și adolescenți, atrăgea după sine cu puterea unui magnet un alt episod constituind un splendid cortegiu al anilor din universul candorii pierdute. Vacarmul amintirilor creștea insuportabil. Pe Claudiu îl luase o ușoară amețală din pricina lor, se simțea dintr-

odată vulnerabil. Femeii însă părea să nu-i pese și răsucea cu voluptate cuțitul și mai mult în rană.

— Nu ți-e dor câteodată de cei care-am fost?

Dacă-i era dor? Uneori i se părea că tot ceea ce trăise alături de ea citise într-o carte pe care simțea nevoia s-o parcurgă în fiecare zi. Dar dacă mult timp îi ținuse minte și cele mai neînsemnate vorbe sau gesturi, de la o vreme începuse să le uite. Și cele mai teribile răni se cicatrizează până la urmă. Își spunea deseori că trecutul e ca o conservă gingașă – trebuie s-o deschizi cu grijă pentru ca să nu pună stăpânire pe tine ceea ce se află înăuntru. Cei mai înțelepți sunt precauți și nu umblă la ea niciodată.

O țin pe o policioară și doar se uită din când în când la ea, ca la un trofeu de o fragilitate primejdioasă. „Visam odinioară cum ar fi să trăim într-un alt timp, de pildă într-un castel ocrotit de păduri, numai noi, neștiuți de nimeni. De la răsăritul soarelui și până la apus să inventăm evenimente care să ne aparțină în exclusivitate. Să călărim cai înspumați, să ne plimbăm prin roua dimineții, să stăm noaptea în fața unui foc aprins în șemineu. Să n-avem nevoie nicio clipă de ceilalți. Deja știam amândoi – ceilalți înseamnă tot răul din lume.”

Își mai aprinse o țigară și apoi așeză cu un gest mașinal cutia de chibrituri la marginea mesei. Îi dădu un bobârnac și o expedie în paharul gol de apă minerală. Ella bătu fericită din palme.

— Extraordinar! Ai rămas la fel de abil. Oare de câte ori te-au dat afară din clasă pentru chestia asta?

El râse încetîșor amintindu-și profesorii înfuriați de jocul lui stupid, la care se deda ori de câte ori se plictisea de repetarea la nesfârșit a explicațiilor legate de forțele de producție și relațiile de producție, de supremația orânduirii socialiste, de atotputernicul model sovietic. La câteva minute după ce era dat afară, apărea imediat și ea, ca să-i țină de urât pe coridoarele ca de cazarmă ale școlii. Făcea o poznă, răspundea neîntrebată, râdea aiurea – inventa urgent o năzbâtie care însemna părăsirea clasei în țipetele profesorilor și scăderea notei la purtare. Dar nu le păsa. Se duceau în spatele scenei ridicate în hol și se hlizeau de stratagemele lor deșuchate în trasul chiulului.

Următoarea ei întrebare îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Cum ai nimerit în povestea asta?

— E o poveste lungă. Am să ți-o spun, poate, odată. Dar tu?

— E o poveste la fel de lungă. Și eu am să ți-o spun altă dată.

Amândoi își dădură seama că n-or să scoată niciodată vreo vorbă despre asta. Conserva gingașă avea să rămână pe policioară. Nimeni n-avea interes s-o deschidă. Va rămâne pecetluită cu șapte zăvoare.

— De ce o faci? Din spirit de aventură? Pentru bani? Din patriotism?

— Nu, zise el privind-o înghețat, cu ochii lui albaștri. „Îi asemuiau cu două lacuri de munte, curate și limpezi, ale căror adâncimi nu le zărești totuși nicicând” – își aminti ea dintr-odată – „îl iubeam îngrozitor de mult, dacă făceam comparații de astea dulcege, de fetișcană romanțioasă”.

— Nu, repetă el. Din ură.

Femeia îl pironi cu o privire perplexă, nemaîndrăznind să întrebe nimic.

Capriciosul fir al memoriei se rupsesse dintr-odată.

Dar și după ani, Ella se dovedea mai lucidă, iar el în continuare un „visător cu blonde plete”, cum îl alinta odinioară din pricina pasiunii lui pentru Don Quijote – „personajul ăsta e pavăza mea”.

— Să nu ne lăsăm copleșiți de amintiri. Să nu ne cufundăm prea mult în trecut, ca niște pescuitori de perle într-o apă unde, dacă stau în adâncuri la nesfârșit, riscă să nu-și mai scoată la suprafață prețioasa captură. Să nu uităm ce treabă avem de făcut; mâine te vezi cu omul vostru.

Claudiu o privi surprins. După întâlnirea neașteptată urma încă o veste care îl lua pe nepregătite și-i dădea planurile peste cap. Îi era din ce în ce mai puțin limpede cum se vor desfășura lucrurile.

— Nu înțeleg. De ce mâine? Era vorba de azi.

— Mâine. Nu mă întreba de ce. De fapt, știu. Aici se vor întâlni probabil câțiva șefi de state la o conferință legată de pacea în Orientul Mijlociu. Serviciile secrete vor să facă o evaluare a condițiilor oferite de zona asta. Evaluarea se încheie azi. E prea mare fojgăiala de agenți. Ar fi bine să nu ne călcăm pe picioare. Să-i lăsăm să plece. Pentru noi, azi e relaș. Putem sta la taifas, ne putem plimba, sau ne putem duce la plajă. Sau, fiecare își

poate face un alt program. Depinde numai și numai de tine. Eu una aș vrea să avem un program comun.

Bărbatul păru să accepte explicația. Dar în sinea lui nu credea că ăsta-i motivul. Ca să nu-și arate îndoiala pe care o purta în suflet începu să comenteze informația aflată.

— Au ales un loc frumos. Nu degeaba Sharm El Sheikh e „Orașul Păcii”. Nu știu cât e de sigur. Deși e ușor de securizat.

„Mai bine am vorbi despre vreme, dacă tot nu găsim un subiect de discuție interesant pentru amândoi”, gândi el în ciudat. „Măcar nu ne-am mai preface.”

— Pentru președinții celor șapte state care se vor întâlni aici niciun loc de pe Pământ nu poate fi sigur.

— Asta cam așa e. Oriunde poate să apară un grup de teroriști care să-i secere. Ce părere ai? Îi paște vreun pericol?

— Serviciile noastre n-au remarcat nicio activitate suspectă. Dar deja ți-am spus prea multe.

— Ceea ce nu înseamnă nimic. Pot fi pretutindeni și foarte bine ascunși.

— De aceea nici nu s-a fixat cu certitudine locul. Poate fi Sharm el Sheikh, dar foarte bine poate fi un alt loc, la capătul celălalt al lumii. În ultima clipă se va decide. Dar asta nu ne privește pe noi.

— Ai dreptate. Suntem aici pentru altceva.

Fără să vrea, lui îi trecură prin minte armatele de funcționari, de spioni, de servicii de pază și de protecție care trebuiau să asigure desfășurarea conferinței în condiții de maximă securitate. Un angrenaj uriaș pus în mișcare numai cu ajutorul unor imense sume de bani. Banii unor contribuabili care habar n-aveau pe ce se duc impozitele plătite în fiecare an. Uite, și pentru asta se duc.

Ella privi ca și el culmile din zare, străzile stațiunii, luciul apei. Claudiu ar fi dat orice ca să afle la ce se gândește în vreme ce examinează locurile cu atenția unui expert exigent, deloc cordial cu ceea ce vede. Întrebarea ei îl luă prin surprindere.

— Egiptenii știu de tine?

— Acoperire totală. Sunt un simplu gazetar venit aici ca să caște gura, să se prăjească la soare și să înoate, dar să și scrie un reportaj. În definitiv, e un loc mirific, merită un pic de publicitate. Dar tu?

— Istoric de artă. Interesată de niște vestigii fabuloase pe care le-a cercetat de zeci de ori, și care își permite câteva zile de răgaz ca să mai capete puțin bronz.

Apoi, după o clipă de tăcere, tot Ella vorbi prima.

— Este extraordinar cum serviciile noastre conlucrează după ce ani la rândul s-au dușmănit de moarte.

— Într-adevăr, extraordinar, îi răspunse Claudiu. Iar în gând: „Albul se face negru, negrul devine alb, totul e un talmeș-balmeș pe care doar proștii vor să-l priceapă. Nimic nou sub soare. Ca în schițele lui Escher: mâna stângă desenează mâna dreaptă care desenează mâna stângă, oamenii urcă niște trepte care îi duc tot la parterul de unde au pornit, o spirală se desfășoară și crezi că dacă îi urmezi traseul ajungi cine știe unde, dar de fapt te regăsești la sfârșit în punctul inițial... Sau, cum ar zice Predeleanu: «Bătrâne, mizeria umană n-are limite. Nici nu-ți trece prin cap de ce sunt oamenii în stare să facă în materie de mârșăvii. Sunt ineputabili!» Și cine poate ști că n-au mai conlucrat și mai înainte?”

O surprinse mângâind tandru pledul pe care stătea, urmărind cu degetul cordelele viu colorate.

— E foarte interesant cum motivele astea au migrat și la alte popoare. Au dreptate cei care zic că suntem într-o oală comună. Și nu de azi, de ieri.

— Într-o „oală sub presiune” comună, mormăi el.

Îl privi printre gene, aproape alintându-se – aducea mult cu cea care fusese odinioară.

— Ești cumva un adversar al globalizării?

— Sunt lucruri și mai bune pe lumea asta. Dar ce-ai zice să plecăm? Ne-așteaptă vestigii, ne-așteaptă articole... Ce părere ai?

Ea încuviință din cap. În ciuda vârstei – avea doar cu șase luni mai puțin decât el – păstra aerul de șăgălnicie al fetei de pe vremuri. Claudiu simți o strângere de inimă la gândul că alții o văzuseră râzând mai mult decât o văzuse el, că alții îi ascultaseră vorbele rostite întotdeauna în grabă, ca și cum s-ar fi temut să nu uite ceva, că alții o strânseseră în brațe mai mult decât el și se bucuraseră de frumusețea ei. „Fusese oare cu adevărat frumoasă? Nu i se păruse numai? Nu o văzuse cumva printr-un ochian care deforma? Nu fusese doar o plăsmuire? Unii din școală considerau că are o figură antipatică. Altele erau fetele după care colegii lui se

țineau scai. Și ce rău îmi mai părea, vai!, ce mai sufeream din pricina asta! Dar dacă și eu n-am fost decât o plăsmuire a minții ei? Două umbre tremurătoare în peștera lui Platon. Amestecate printre alte umbre.”

— Îți dau voie chiar să și plătești.

Chelnerul se prezentă cu aceeași lentoare în mișcări și nici măcar bacșișul generos nu reuși să-l scoată din amorțeală. Luă pe o tavă ceștile și paharele goale cu o înfățișare de somnambul.

— De-abia după opt seara încep ăștia să funcționeze, remarcă el fără nicio urmă de dispreț în glas.

— Sunt tufliți de căldură. Parcă noi cum suntem?

Coborâra alene treptele până în stradă. La nivelul asfaltului aerul era și mai încins. Simțiră imediat nevoia să se adăpostească puțin de arșiță intrând în bazarul de la poalele colinei. Desigur, nu avea grandoarea și opulența lui Khan-El-Khalili din Cairo, acel labirint cu miresme ațâțătoare, adăpostul a sute de magazine, ateliere, depozite, cutreierate din zori până noaptea târziu de mii de turiști vorbind toate limbile Pământului. Era mult mai modest, dar plin cu nimicurile pe care oricine simte nevoia să le achiziționeze pentru propria lui plăcere sau pentru bucuria de a le dăruia celor de-acasă. Într-un loc se înălțau stive de papirusuri care reprezentau zeitățile Egiptului antic – Amon-Ra, Isis, Osiris, Sehmet, Anubis, Horus sau scene din viața de agricultori, pescari, vânători a vechilor locuitori ai Egiptului, sau faraoni ca Ramses, Tutankhamon, Keops, Kefren, sau pe regine ca Nefertari, Cleopatra, Nefertiti – belșugul de regine Nefertiti întrecea orice așteptări! –, sau scribi caligrafiind celebrele hieroglife. Aceleași personaje se zăreau sculptate în lemn sau piatră ori confecționate din metal. Ella le știa mai bine ca el și le rostea numele încântată. „Am lângă mine un expert”, gândi el cu o ironie pe care nu și-o putea explica. Mai erau multe piramide de diverse dimensiuni, scarabei, sfîncși, imitații la scară redusă ale unor sarcofage cu mumii, „cartușe” care povesteau în imagini legende. Unul dintre ele reprezenta un faraon cu un arc în mâini într-un car tras de un bidiviu năvălaș. Execuția era impecabilă, numai calul avea niște inexplicabile trăsături mucalite. Păreai să fi poposit într-o oază neliniștitoare care te îmbia totuși s-o cunoști prin emblemele ei esențiale, etalate fără sfială, propuse fără frică spre descifrare, dar care, paradoxal, o făceau și mai

enigmatică. De altfel, chiar și proprietarilor acestor comori, dintre care unii leneveau pe câte un buf cu o ceașcă de ceai în mână, privind în gol, ceea ce posedau nu le spunea mare lucru. Legătura cu locuitorii de odinioară ai pământurilor de aici fusese retezată. Ritualul existenței fusese schimbat. Idolii, suveranii, vasele din sticlă, din aramă, din ceramică, ulcioarele frumos colorate erau creațiile unor oameni din alte timpuri, cei de astăzi doar copiindu-le, multiplicându-le și transformându-le, ca și pe mormanele de țesături, scoici, șiraguri de mărgelă, șaluri, centuri, brățări ieftine sau mai scumpe, cu incrustări sofisticate, coliere, cercei, narghilele, rogojini, suporturi pentru pahare împletite din spice de grâu, opaițe, ceainice, ibrice, lanțuri de aur, din argint într-o inepuizabilă sursă de câștig. Era ca un dar al celor vechi pentru urmașii lor, aflați într-o postură incomparabilă cu aceea de altădată, într-o decădere cu atât mai dureroasă pentru ei cu cât orice încercare de a mai cunoaște măreția de odinioară era încă sortită eșecului. Din obiecte de cult sau de uz cotidian, cele mai multe căpătaseră o funcție pur decorativă. Zeii care guvernaseră odinioară acest teritoriu se retrăseseră în lăcașurile lor, scârbiți probabil de nimicnicia oamenilor, și nu mai doreau să intervină în dirijarea destinului cu o mână protegitoare.

Curios era că niciunul dintre negustori nu li se repezea în cale, nu-i trăgea de mânecă pentru a-și lauda mărfurile, pentru a propune prețuri de la care să se înceapă tocmeala. Doar îl țineau sub observație, apatici. Niște străini care aveau în spate un trecut amărât, reprezentanți ai unei civilizații opulente, dar incapabile să ridice construcții pentru eternitate.

— Sunt tufliti de căldură, zise Ella din nou, și de-abia acum el își dădu seama că vorbele ei căpătaseră un accent străin, de parcă le rostea la un aparat care deforma sunetele, și constatarea asta îl săgetă dureros, ca și cum le-ar fi marcat și mai riguros înstrăinarea – altădată se minuna de glasul ei și nu se mai sătura ascultând-o.

Femeia însă îi ghici gândurile și îi zâmbi:

— Îți dai seama, n-am mai vorbit decât rareori românește. E culmea, am uitat unele cuvinte de largă circulație și în schimb mi-au rămas în memorie unele care nu sunt din limbajul curent. Cum e acest „tuflit”. Dă-mi voie să-ți cumpăr ceva, o brățară, de pildă, pe care

te rog s-o porți măcar pentru câteva ore. Nu ți-am făcut niciodată un cadou.

Îi alese o brățară – de fapt, un șirag din mărgelile de culoare azurie – pe care i-o puse la mâna dreaptă, după ce mai întâi îi cercetase cu luare-aminte încheietura. Imediat i-o scoase și o puse la loc pe stelajul de unde o luase.

— Nu-ți stă bine.

Apoi, ca și odinioară, când îi veneau idei pe neașteptate, îl trase într-un ungher unde se vindeau gălăbii, cămășile lungi pe care le poartă arabii.

— Vreau să-ți cumpăr un cămeșoi de ăsta.

Claudiu se uită siderat la ea.

— Ella! Ce ți-a venit?

Dar ea bătu din nou fericită din palme.

— Hai să vedem cum îți stă.

Ca și altădată, se supuse capriciului ei. Egipteanul cu o față mâncată de vreme precum cea a Sfinxului trebui să caute îndelung o gălăbie pe măsură care să i se potrivească bărbatului înalt.

— Sunt un caraghios, zise Claudiu uitându-se într-o oglindă pătată de muște, rezemată de un stand cu fleacuri.

— De ce? Îți stă foarte bine complet în alb. Iar ornamentele de la guler sunt minunate. Să dormi în cămeșoiul ăsta și să mă visezi pe mine. Glumesc. Cu siguranță, ai pe cine să visezi. Dar stai! Îți iau și un turban.

Până s-apuce să protesteze, Ella scoase din portofel un teanc de lire egiptene și i le întinse vânzătorului care asistase placid la întreaga scenă.

— L-ai jignit! Trebuia să te tocmești.

— N-avea niciun chef. Dar ar fi fost un spectacol de doi lei. Când se tocmesc doi arabi e pasionant. Vin, pleacă, trag unul de altul, stau la un ceai, mai fumează o narghilea, ca niște buni prieteni, apoi se răstesc din nou unul la altul de zici că se încaieră, se potolesc ca prin farmec, mai lasă unul, mai dă altul și până la urmă cad la preț.

Claudiu asistase fascinat la o astfel de reprezentație – durase o oră. Nici acum nu era sigur dacă totul nu fusese o cacealma trasă curioșilor de pe margini, care cumpăraseră după aceea în draci cele mai aiuritoare nimicuri, fiecare descoperindu-și subit calități de negociator.

— Eu ce să-ți dăruiesc?

— Tu mi-ai dăruit ce nu mi-a dăruit nimeni: clipele cele mai frumoase din viață, la care m-am gândit de mii și mii de ori, atunci când îmi era bine și atunci când îmi era rău. Nimeni în afară de tine nu mi-a făcut cadou clipe de viață mai minunate.

Rostise cuvintele teatral, ca o cabotină, cu un aer ușor prețios, dar Claudiu n-ar fi băgat mâna-n foc că Ella nu alesese dinadins tonul acesta ca să-și mascheze emoția.

Ieșiseră din bazar și rămăseseră pironiți pe trotuar, neștiind ce să facă, încotro să se-ndrepte. Arșița era în toi. Nici la umbră nu era chip să stai.

— Unde te-ai cazat?, o întrebă el.

— La *Jolie Ville*.

— Extraordinar! Întâmplător, și eu tot acolo.

Era greu de crezut într-o simplă întâmplare. Dar n-avea rost niciun comentariu.

— Cred c-ar fi bine să ne refugiem în camerele noastre. Și pe mine m-a tuflit căldura.

Luară un taxi – șoferul nu părea prea entuziasmat să-și părăsească partida de table. Se așezară amândoi pe bancheta din spate, la distanță unul de altul, ca niște necunoscuți pe care soarta îi adusese în situația să circule împreună într-o mașină din care vor coborî și nu se vor mai întâlni niciodată, așa că n-avea niciun rost să lege vreo conversație pentru ca să se cunoască mai bine. Deabia în tăcerea care se lăsase între ei – „deșertul nu e un loc pentru cei cărora le place să trăncănească” –, îi spusese odată cineva, Claudiu își îngădui să se gândească la ce trebuia să facă la terminarea misiunii. „Trebuie neapărat să omori persoana cu care te întâlnești. Fă în așa fel încât să nu cadă bănuiala asupra ta și, implicit, asupra noastră. Dar ce? Te învăț eu pe tine? Sunt sigur c-ai să te descurci.” Chiar dacă rabla de taxi nu avea aer condiționat, Claudiu simți că-i trec ace de gheață pe șira spinării. Se închipui dintr-odată în postura tipului de pe Discovery care caută mine pe o plajă. Un pas greșit, o defecțiune a aparatului și o explozie îl aruncă în aer. „Mare cutră mai e și viața asta! Cum naiba s-o omor pe femeia pe care în adolescență am iubit-o cum n-am mai iubit pe nimeni după aceea? De fapt, n-am mai iubit pe nimeni.” Nu-i păsa deloc de motivul pe care îl aveau șefii lui ca să-i ceară o astfel de grozăvie. „Oare am să fac așa ceva? Probabil că da. Mai mult ca sigur că da. Cum

spunea Predeleanu? «Sistemul e murdar, bătrâne, și mai tare decât noi. Suntem cele mai abjecte ființe. Profităm de credulitatea unuia și-a altuia și-i tragem de limbă. Ce aflăm, spunem mai departe. Chipurile culegem informații pentru scumpa noastră patrie. Aiurea! O facem din spirit de aventură, pentru treizeci de arginți, din beția puterii, din plăcerea de a-i manevra pe oameni. Din eroism? Păcatele mele! Ce mai e și cu eroismul ăsta? Istoria e scrisă de câștigători și e plină de eroi care, dacă n-ar fi fost în tabăra victorioasă, ar fi fost huliți până la sfârșitul veacurilor. Suntem murdari, bătrâne! Oricât ne-am spăla nu se duce murdăria de pe noi. E înăuntrul nostru, unde n-o mai curăță nimeni. Nu lucrăm nici măcar pentru glorie. Numai dracu știe de noi. Suntem niște unelte anonime ale diavolului.»» De-abia în ultimii ani începuse Predeleanu să vorbească așa, la băutele lor care se succedau tot mai des când nu se aflau fiecare în altă parte a lumii. Mai înainte îi dădea zor cu dușmanii poporului, cu datoria de a apăra patria socialistă. Nici atunci însă nu știa dacă vorbea serios sau în zeflemea, dacă era convins de ce spune sau era o circărie de-a lui. Schimbase complet placa după '89, era mai slobod la gură, uneori de-a dreptul spurcat în exprimare, nu mai reușea să se controleze ca altădată, arăta istovit și scârbit, ceva nu-i mergea prea bine, poate se sastisise și el de câte minciuni îndrugase sau fusese constrâns să înghită.

— Ce ai?, îl întrebă Ella. Nu te simți în apele tale?

— Numai oboseala e de vină. Și arșița. Mă mir că nu-mi pocnesc vinele de la căldura asta. De-abia aștept să ajung la hotel și să trag un pui de somn la răcoare.

— Și eu sunt frântă. Am avut o săptămână de coșmar.

Taxiul opri în fața impunătorului hotel în formă de potcoavă, în spatele unei mașini albe și lungi, ca o rămă grețoasă. Claudiu plăti și intrară în holul uriaș unde era loc și pentru o paradă militară. Se zgribuliră de frig din pricina aparatelor de aer condiționat care funcționau la maximum – din pricina lor Claudiu deseori răcise cobză în țările calde.

— Două ore de somn îți ajung?, îl întrebă Ella. Te întreb asta în eventualitatea că vrei să avem un program comun.

— La șase ne vedem în hol. Îți vând un pont: atunci se organizează pentru turiștii hotelului o vizită la Centrul

de conferințe. Ar fi o bună ocazie ca să aruncăm și noi un ochi acolo unde se întâlnesc ștabii preocupați să ne facă viața mai bună.

— Mulțumesc pentru informație, îi răspunse Ella, deși o știa de dimineață.

Ea își avea apartamentul în aripa dreaptă, iar el în cea stângă, așa că urcară la etaj fiecare pe o altă scară. „Încă un semn că mergem pe drumuri diferite”, gândi el cu o vagă amărăciune.

* * *

Centrul de conferințe se afla la o distanță de cinci kilometri de aeroport și doar doi kilometri îl despărțeau de hotelul *Jolie Ville*. Cea mai impresionantă era sala de conferințe *Jolie Sharm*. Avea o suprafață de patru sute metri pătrați și putea primi până la cinci sute de persoane. O lumină plăcută venea din tavanul care atingea în punctul său maxim șase metri. Mesele puteau fi dispuse în careu, în hexagon, în formă de U sau de dreptunghi, după necesitățile cerute de evenimente. Fiecare masă era prevăzută cu microfon și se putea oferi traducere simultană din mai multe limbi la cască. Mai erau alte câteva încăperi de dimensiuni mai mici – *Jolie Sinai*, *Jolie Taba*, cea mai mică dintre ele, *Dahab*, având o capacitate de douăzeci de persoane. Pe jos era așternut un covor imens și lucrat cu multă îngrijire, iar fotoliile îmbrăcate în piele erau deosebit de comode. Totul fusese gândit în perspectiva secolului XXI de către un prosper om de afaceri egiptean care transformase o așezare sărmană de pescari într-un decor din *O mie și una de nopți*. Nu se aștepta la câștiguri fabuloase de la început –

potrivit planurilor sale investiția urma să devină rentabilă abia după douăzeci și cinci de ani. Dar deja i se dusesse vestea. Pe aici trecuseră Bill Clinton, Bush senior, și alți șefi de state, aici se organizaseră seminarii internaționale importante, se purtaseră tratative secrete, se încheiaseră tranzacții de milioane de dolari. Centrul de conferințe făcea parte dintr-un complex amplu – perla coroanei era hotelul de cinci stele cu trei sute de camere – dintre care optsprezece apartamente executive, două apartamente prezidențiale, toate prevăzute cu aer condiționat, cu telefoane directe, cu televiziune prin

satelit, cu acces la Internet, mini-frigidere, safe-uri, opt restaurante și baruri – *Les Palmiers, Jolie Bistro, Mandarin, La Luna, Dolphin* etc., fiecare cu specificul lui, magazine, clinică, piscină încălzită în sezonul de iarnă – în ianuarie temperatura minimă în stațiune era de 14 grade. Microbuze gratuite asigurau deplasarea la aeroport și la golful Naama, aflat la șapte kilometri. Cei care poposeau aici puteau să îmbine într-un chip formidabil plăcutul cu utilul. Bill Clinton rămăsese încântat de terenul de golf cu 18 găuri – „e unul dintre cele mai bune din lume”, declarase el cu entuziasm – și era opinia unui expert nu numai în trabucuri. Locul începea să aibă căutare, Mubarak și Sultanul Omanului își aveau aici reședințele de vacanță, dar și mulți magnați ai petrolului. Deviza hotelului „Ca acasă la *Jolie Ville Movenpick Golf Resort*” avea o deplină acoperire în serviciile pe care le oferea un personal școlit și eficient.

— Mie mi se pare extraordinar locul ăsta. Un paradis terestru. Dar nu știu cât de bine apărat poate să fie. Apropierea de mare e problema cea mai spinoasă. Un comando de scafandri ar putea face ravagii dacă și-ar face apariția pe neașteptate pe țărm.

Claudiu n-o contrazise. „Vorbește pentru că de fapt nu știe ce să spună. Nu se poate să nu-și dea seama că mai multe vedete rapide care ar patrula în zonă ar descuraja orice tentativă de a pătrunde în Centrul de conferințe. Trăncănește ca și altădată, când nu era stăpână pe situație. Îi pasă ei de ce spune cum îmi pasă mie acum dacă pe Lună s-a rostogolit cumva vreun bolovan într-un crater.”

— Văd că te preocupă soarta celor șapte. Ai vreun iubit printre ei?

Ella nu păru să-l fi auzit. Îi zise cu totul altceva.

— De fapt, și noi doi ne-am întâlnit la o conferință de pace. O întâlnire bilaterală, de împăcaciune. Suntem pe un pământ străin și purtăm tratative. Nu la tine. Nu la mine. „În țara nimănui” – mica fâșie de pământ de la graniță pe care nu și-o revendică nimeni, cercetată însă cu atenție zi și noapte, orice urmă descoperită acolo declanșând alarma. Ești pregătit să închei pacea? O dorești? Mai lași de la tine?

— Nu-mi place să mă tocmesc. Și nu port cu tine niciun război.

Femeia îl privi lung, apoi se uită spre ușile de la intrare acționate electric.

— Microbuzele sunt gata de plecare. Mergem și noi?

— Nu mai am niciun chef să mă înghesui cu toți turiștii ăștia gălăgioși. Au făcut la fotografii și s-au pozat pe locul unde a stat Bill de cred că au consumat filmele din toate magazinele. Mai bine luăm un taxi până în oraș.

Claudiu înregistrase spusele ghidului care îi condusesese cu pieptul umflat de mândrie ca pe niște vorbe venite de la depărtare – oare mai era în grup vreun agent în afară de ei, scrutând suspicios, „evaluând”? Nu reușise să doarmă, ațipise și se trezise lac de sudoare – trebuise să se convingă că instalația de aer condiționat mai funcționează –, adormise din nou și iarăși se trezise sărind brusc din pat, ca și cum ar fi simțit primele semne ale unui cutremur. Se uita pe furiș la femeia care nu bănuia nimic. „De ce trebuia s-o omoare? De ce tocmai el? Cum ar putea să scape? Și de ce trebuia să-și întâlnească «omul» de-abia mâine? Nu cumva amânarea aceasta n-avea nicio legătură cu «evaluarea»? Dacă era doar un pretext inventat și aici n-avea să se desfășoare nicio conferință de pace?”

Se duse îngândurat la recepție și comandă un taxi. După câteva minute o mașină a cărei marcă nu mai putea fi ghicită, cu tabla lovită în mai multe locuri și împetritată de culori îi duse în centrul lui Sharm el Sheikh. De-o parte și de alta a șoselei se zăreau etajele unor vile somptuoase, unele de-a dreptul superbe, al căror parter era ascuns de ziduri înalte și palmieri uriași. Din loc în loc soldați cu o înfățișare de dezertori păzeau porți prin care n-ar fi putut pătrunde nici musca. Armele purtate neglijent, uniforme descheiate, bocancii scâlțiați și plini de praf erau o falsă impresie. La cel mai mărunț semn suspect ar fi deschis fără ezitare focul făcând prăpăd în jur.

Orașul era de nerecunoscut. O mare de lumină îl metamorfozase seara într-o stațiune care putea rivaliza în reclame cu un Las Vegas în miniatură. Era în continuare cald, nu cu mult mai suportabil decât ziua. Dalele de piatră ale trotuarelor mai păstrau dogoarea soarelui. Iar viermuiala de trupuri te amețea. Oamenii se deplasau pe traiectorii imprevizibile, ca personajele dintr-un joc pe calculator la tastatura căruia se afla un puști bezmetic.

Mirosea a kebab, a mirodennii, a cafea, a parfumuri grele. Obiectele pe care puneai mâna erau lipicioase. Din zece în zece metri un alt fel de muzică se revărsa din difuzoarele scoase în stradă, într-un vacarm în care cu greu te mai puteai înțelege cu cineva. Ritmurile orientale se amestecau cu cele din alte zone ale Pământului. Mai mulți gură-cască se strânseseră în jurul unui ins care dansa pe o mică estradă, acompaniat de o formație cu instrumente ciudate. Îmbrăcat cu mai multe fuste, fiecare de o altă culoare, se rotea la nesfârșit într-un singur sens, fără să amețească, din ce în ce mai repede, provocând extazul privitorilor. În rotirea lor, fustele deveneau de o singură culoare, ca la „discul lui Newton”. „E dansul dervişului”, șopti Ella, la rândul ei contrariată de performanța la care asistau. Bicicliști se strecurau cu îndemânare purtând pe cap tăvi cu lipii și strigând gutural *`eesh*. Lădițele așezate pe jos, de care uneori te împiedicai, erau pline cu portocale culese în zori, cu pepeni galbeni și verzi, cu banane, curmale, smochine. În fața magazinelor cu vitrine împodobite cu ghirlande de becuri proprietarii își laudau zgomotos marfa și îi trăgeau pe trecătorii de pe trotuare să le viziteze – *Iena haga li-l madam* – avem ceva drăguț pentru doamna. Dacă pătrundeai în vreo dugheană era aproape imposibil să nu cumperi măcar un fleac, atât de mare era puterea de convingere a vânzătorilor. Cei mai mulți erau îmbrăcați cu pantaloni și purtau cămăși descheiate, iar în picioare avea pantofi de o curățenie îndoielnică. Unii însă aveau în costume tradiționale, desprinși parcă din pozele unor albume de prezentare a Egiptului și fumau în draci. Erau și dintre cei care n-aveau nicio treabă – stăteau pe niște covorașe răpciugoase sau rogojini destrămate și contemplau fojgăiala din jur, ca la un spectacol pe gratis. Sau poate că nici nu-l vedeau, adânciți în hăul din sufletele lor. Cu toții însă arătau obosiți – nu însă de truda zilei, de lupta pentru existență – oboseala de pe chipurile lor ținea de apartenența la un popor cu milenii de istorie în spate, cu victorii și înfrângeri, cu triumfuri și umilințe care îi secătuiseră, le storseseră vloga, le transformaseră chipurile în măști imposibil de descifrat.

— Mi-e sete. Mi-e foame. Intrăm undeva?

Ella părea epuizată de forfota locului.

Intrară într-un mic local cu specific italianesc. Un chelner le ură *Good evening!*, la care Claudiu îi răspunse

masaa'-el-kheir. Imediat chelnerul deveni și mai respectuos. Ella comandă o lasagna, iar el încercă un pește cu nume complicat. Luară și o carafă cu un vin alb și slab. Și totuși, ea de-abia ciuguli din mâncare.

— Nu-ți place?

— Ba da. Dar mi-a trecut dintr-odată foamea.

Claudiu în schimb își termină rapid peștele, ar mai fi vrut ceva, dar se jena de Ella care îl privea în continuare cu o curiozitate nedisimulată – își pusese coatele pe masă, își sprijinise capul în palme și se uita la el cum mănâncă.

— Nu-mi vine să cred că te am în față.

— Nici mie nu-mi vine să cred, spuse el regretând că nu e meșter în fraze meșteșugite – își spusese în repetate rânduri că, dacă ar mai întâlni-o vreodată, conversația lor ar fi o înșiruire de cuvinte emoționante, cum nu s-au mai spus, de care doar zeii au parte, or, totul se dovedea banal și insignifiant.

— Oare ai noștri nu au episodul nostru în dosarele lor?

— N-am vorbit nimănui despre tine. Habar n-au.

— Nu fi atât de sigură. Nici eu n-am vorbit nimic despre tine. Dar nu sunt convins că pe undeva nu e vreo filă și cu povestea noastră. Țștia știu și ce lapte ai supt la sânul mamei. Nu uita că am avut un confident. Iar despre relația noastră au știut mulți colegi de școală.

— Chiar. Ce-o mai fi făcând Marta? O alintam „Patru ochișori” pentru că purta ochelari. Ai mai văzut-o?

— Ultima oară am întâlnit-o întâmplător pe stradă. E ingineră. Ca să mai câștige un ban mai predă și la o școală dintr-un cartier mărginaș. Tehnologia materialelor. Mi s-a plâns de poamele de elevi care o chinuiau cu obrăznicile lor.

— Parcă noi am fost mai breji.

Marta fusese confidenta lor. Ea purta mesaje de la unul la altul, ea le procura bilete la teatru sau la filmele la care mergeau împreună, ea îi împăca ori de câte ori se certau. În sinea lui nu era convins nici acum că fata nu-l iubea în secret și, ca să fie în preajma lui cât mai multă vreme, acceptase cu umilință rolul de sfetnic de taină. Dacă era așa, fusese o cruzime din partea lor s-o folosească ani la rândul.

— Eu cred că era îndrăgostită de tine, zise Ella chicotind.

Lui nu-i plăcu râsul ei.

Așeză o cutie de chibrituri la marginea mesei.

— Nu-ți vine să crezi?

El trase spre centrul mesei un pahar. Nu era prea sigur pe mișcări.

— Să știi că așa a fost.

Cutia de chibrituri ateriză în pahar, propulsată cu nervozitate de degetele bărbatului, însă gata-gata să nimerească alături.

Confirmarea din partea ei îi făcuse rău. N-apucă să-i răspundă. De masa lor se apropie chelnerul care îi întrebă politicos dacă mai doresc ceva.

— O înghețată. Ma-re! De zmeură, ciocolată și lămâie.

El mai comandă o carafă de vin. Dar abia gustă din băutura rece că lăsă paharul jos. În încăperea cu doar opt mese intraseră doi arabi. Nu prea înalți de statură, dar bine legați. Fără să arunce vreo privire la ceilalți, așa cum se obișnuiește când pătrunzi într-un loc nou, se așezară într-un colț din care puteau supraveghea toată sala. Cu un simț pe care îl dobândise în anii petrecuți deseori pe buza prăpastiei, Claudiu se hotărî să-i țină sub observație.

Ella sporovăia mai departe.

— O scumpă, Marta! Dacă nu era ea, cine știe dacă nu ne despărțeam cu mult înainte de a pleca din țară.

— Mi-a vorbit de tine. Nu i-ai trimis decât o vedere și vreo zece scrisori. De la ea am aflat că te-ai măritat. Dar după o vreme ai tăcut.

— N-am mai avut voie să scriu nimănui. Nici măcar ei. De tine ce să mai vorbesc... Nici măcar nu i-am cerut să-mi scrie ce mai faci, cu ce te ocupi...

Claudiu încercase o vreme să afle ce curs luase viața Ellei, dar nu izbutise să capete decât informații vagi. În puținele sale vizite în Israel, riscase și pusese întrebări despre ea, dar toți dăduseră neștiutori din umeri. Un zid de tăcere îi înconjura existența. Și dacă ar fi dat de ea, la ce bun? I-ar fi cerut explicații? Acum e în fața lui – de ce n-o întreabă nimic?

Uită de cei doi arabi care vorbeau cu chelnerul și își aduse aminte din nou de ultima seară pe care o petrecuseră la Nestor. Atunci îi dăduse vestea că obținuse aprobarea pentru plecarea definitivă din țară. O ascultase ca trăsnet.

— De ce nu mi-ai spus mai demult?

— N-am știut cum. N-am avut curaj. N-am vrut să te fac să suferi.

„N-a vrut să mă facă să sufăr!” Vestea aceea avusese darul să-l transforme într-o altă ființă. Se apucase să bea. De-abia după un an își dăduse seama că băutura îi răscolea și mai mult durerea. Renunțase printr-un uriaș efort de voință. Căzuse imediat într-o altă patimă. Nu era săptămână în care să nu fie văzut cu o altă femeie. N-avea niciun scrupul. Eleve, colege de facultate, neveste cu mult mai în vârstă decât el, toate erau bune pentru încercarea lui disperată de a se elibera de făptura Ellei. O făptură cu care nu făcuse niciodată dragoste.

Întrebarea ei îl surprinse — parcă i-ar fi ghicit gândurile.

— Mai ții minte ziua aceea în care te-am chemat la mine?

Dacă mai ținea minte? Își pusese filmul acelei zile de sute de ori. Îl invitase la ea acasă — locuia cu părinții într-o odăiță dintr-o vilă cu mulți chiriași.

Era într-o duminică. Tatăl și mama ei erau plecați într-o vizită. Lui nici nu-i trecuse prin cap ce avea să se petreacă în ziua aceea. Abia mai târziu își dăduse seama că totul fusese premeditat. Stătuseră puțin de vorbă, apoi începuseră să se sărute cum o mai făcuseră în repetate rânduri. La un moment dat se repezise în mijlocul odăii și își dăduse repede jos fusta, bluza și ce mai avea dedesubt, se trântise în patul unde dormeau părinții ei — ea dormea de când se știa pe un pat pliant — și îl chemase alături.

— Vino și cunoaște-mă!

El începuse să se dezbrace la rândul lui, dar ea îi făcuse un semn poruncitor cu mâna.

— Rămâi așa!

Se așezase ascultător lângă ea. La început o privise din cap până-n picioare — era pentru prima oară când vedea o femeie goală. Apoi începuse s-o mângâie și s-o sărute, cu tot mai multă febrilitate, nelăsând niciun centimetru din suprafața corpului ei neacoperită de buzele lui. Timpul se oprise parcă în loc. Fusese cuprins de o fericire cum nu mai cunoscuse niciodată. Mâinile lui îi exploraseră cele mai tainice ascunzișuri. Ea stătuse cuminte, cu ochii închiși, până când i se smulsese dintr-odată din îmbrățișare și, spre uluiala lui, se îmbrăcase din câteva mișcări. După ce se aranjase puțin în fața oglinzii, îi poruncise din nou ca o stăpână tândră.

— Acum e rândul tău.

Îl dezbrăcase chiar ea, îi dăduse jos pantalonii de uniformă – nu avea alții –, cămașa și îl așezase grijulie pe pat. Apoi începuse ea să-l sărute pe tot trupul, să-l mângâie delicat și să-i șoptească vorbele cele mai dulci, până când nu mai rezistase și explodase în palma ei. Se duseseră împreună în mica baie și se spălaseră la chiuvetă – baia n-avea decât un duș care nu mai funcționa de ani de zile. Apoi el se îmbrăcase stânjenit, în vreme ce ea vorbea încontinuu, ca și cum ar fi vrut să-i alunge orice urmă de crispă. Părinții ei îi găsiseră stând la masa din mijlocul camerei, chipurile pregătindu-și niște lecții. A doua zi se despărțiseră. Fără nicio explicație, fără să-i mai răspundă la telefon, lăsând fără răspuns mesajele trimise prin Marta.

— De ce m-ai chemat atunci? Ai vrut să-ți bați joc de mine?

Ella îl privi gravă.

— Nu. Am vrut să văd cât de puternic ești. Dacă te-ai fi repezit la mine ca un golan, probabil că n-aș fi avut încotro și ți-aș fi cedat. Așa însă... Mi-am dat seama că o să ai puterea să mă uiți.

— Să te uit? Nu m-am vindecat niciodată de tine.

— Nici acum?

— Acum suntem bătrâni. Povestea noastră s-a sfârșit. Dar tot nu înțeleg de ce după ziua aceea minunată n-ai vrut să mă mai vezi. M-am frământat ani în șir din pricina asta.

Se uită la el în continuare cu un aer gânditor. Claudiu privea la cerceii mici de aur pe care îi purta – nu-i observase până atunci.

— Cu o zi înainte aflasem că plecarea noastră din țară era iminentă. Mai trebuiau îndeplinite doar câteva formalități și ne ieșeau pașapoartele. În câteva luni aveam să mă urc într-un avion și n-aveam să mă mai întorc niciodată. N-am vrut să suferi. Mi-am zis că era mai bine să mă socotești o ușuratecă sau o nebună, decât să-ți spun că totul se sfârșise între noi, că alții ne hotărâseră destinul, de fapt încă de la naștere. În țara ta fusesem doar într-un scurt popas. Locul meu era în altă parte. Era datoria mea să-mi urmez calea sortită. A fost o rătăcire întâlnirea noastră.

Nu-i mai urmărea explicațiile. Rămăsese agățat doar de cuvântul „ușuratecă” pe care ea îl rostise fără să-i

acorde nicio importanță. Acum se frământa: să-i spună, să nu-i spună? Bunul lui simț care îi adusese multe necazuri triumfă și de data asta. Nu rosti nicio vorbă despre ancheta discretă pe care o făcuse după plecarea ei. În cercetările sale dăduse peste mai mulți inși care își făceau un titlu de glorie din faptul că o avuseseră „la pielea goală”, cum se exprimau ei mai bând câte un pahar de bere, în vreme ce auditoriul format din puștani care o cunoșteau îi ascultau cu nesaț, dând amănunte despre locul unde se petrecuse fapta – odăița cu un pat și o masă și un pat pliant, cu ferestrele acoperite cu hârtie albastră decolorată. În special un tânăr sculptor pletos și cu precizia detaliului aproape reușise să-l scoată din minți.

— Am plecat fiecare numai cu o geantă în mâini. Nu ne-au lăsat să luăm nimic. Ne-au percheziționat la vamă ca pe ultimii borfași, ne-au spus vorbe grele din care „jidani împruțiți” era cea mai blândă. N-au suflat însă nimic despre banii care s-au plătit pentru ca să putem pleca, despre faptul că practic ne-au vândut, ca la un târg cu carne vie. Până când avionul a aterizat la Roma m-am temut ca nu cumva să inventeze vreun tertip și să ne întoarcă, să ne mai ceară niște bani, sau să spună că actele noastre nu sunt în regulă.

Bărbatul aruncă fără să vrea o privire spre cei doi arabi care discutau cu însuflețire.

— La Roma ne-au băgat într-un lagăr de triere. Am dormit într-un cort cu mai multe familii, am mâncat la cazan, mai mult pe sponci, dar n-am regretat nimic și n-am suferit. Eram în sfârșit liberă! Se vorbește despre „gustul libertății”. Într-adevăr, libertatea are un gust inconfundabil, se poate pipăi, se poate mirosi. Numai cine n-a trăit într-o închisoare cât o țară de mare nu poate pricepe bucuria cuiva care scapă de-acolo. Îmi venea să urlu. Parcă eram beată. Au fost poate singurele zile în care nu m-am gândit la tine decât rareori. Și de fiecare dată când am făcut-o îmi venea să plâng fiindcă tu nu cunoșteai ce trăiam eu.

De data asta Claudiu nu se mai înșela: cei doi din colț aruncaseră de câteva ori priviri înspre ei. Îi bruftului în gând – îi stricau tot cheful.

— Hai să plecăm!, o întrerupse el.

— De ce?

Dar se ridică după ce bărbatul achită nota de plată.

Aerul de afară era în continuare fierbinte. În câteva clipe broboane de transpirație le apărură pe frunte.

— Ce s-a întâmplat?

— Doi arabi ne acordau prea mare atenție.

— Nu cred. Nu știe nimeni de noi.

— Ești prea încrezătoare. Cum de-ai rezistat în meseria asta?

— Fiindcă dau doar impresia că sunt încrezătoare. De altfel, suflu și-n iaurt.

Faptul că-și adusese aminte de expresia asta o făcu să se amuze. O mai spuse încă o dată:

— Suflu și-n iaurt.

Îl luă de braț și începură să colinde prin magazine fără o țintă anume. Era o cascadă de mărfuri autohtone și străine, în special americane, chinezești, indiene. „Oala comună” își pusese cu autoritate pecetea. Grupurile de turiști mișunau pe strada pe care era interzisă circulația mașinilor. Printre ei făceau figură aparte japonezii înarmați cu aparate de fotografiat și camere de filmat.

— Țștia sunt peste tot.

— Dacă te-ai duce în mijlocul deșertului, precis că dai de unul din ățtia cu ochii oblici care filmează cu mare interes vreo dună de nisip.

— Noi n-avem nicio fotografie împreună.

— Știu.

Multă vreme, însă, păstrase o fotografie de-a ei laolaltă cu bilețelele pe care i le trimisese în timpul orelor, cu scrisorile aduse de Marta. Într-o clipă de furie le distrusese pe toate. Ce mai regretase după aceea!

— Hai să-i cerem unuia să ne facă o fotografie. S-o păstreze el în țara lui. Țți dai seama? Am fi împreună la capătul lumii. În casa unui străin.

Acum o recunoștea pe de-a-ntregul. Nebunatecă, imprevizibilă în tot ce făcea.

— Nu cred c-ar pricepe ce-i cerem. Să nu se supere.

— Țștia fotografiază tot. Pui pariu c-o să vrea?

Alese pe un japonez însoțit de o liotă de copii și i se adresă în engleză. Un zâmbet larg îi destinse acestuia fața zbârcită. Claudiu se simți tras lângă ea și până s-apuce să protesteze lumina blițului îl orbi.

— Ne întreabă unde s-o expedieze.

— S-o păstreze el.

— Nu... țtine neapărat să ne-o trimită undeva.

— Atunci s-o trimită în... în... Jamaica.

— În Jamaica? Mă rog... Cui anume în Jamaica?

— Domnului... domnului James Jameson. Un amic de-al meu. La hotel... Hilton. Nu. La *Breeze's*. E un club pe o plajă. Stai! Când trimite poza spune-i să scrie ceva, pentru ca prietenul meu să nu creadă c-am înnebunit și-i fac farse. Ba nu. Lasă că-i spun eu ce să scrie.

Îl apucase și pe el o surescitare nesăbuită. Scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar, mângâli rapid ceva pe ea și i-o întinse japonezului care se îndepărtă ȝopăind fericit cu aparatul în poziȝie de tragere în căutarea unui alt vânat.

— În Jamaica? Ai fost vreodată acolo?

— Nu. Dar acolo aș vrea să-mi sfârșesc viaȝa. Deși acolo nu cred că viaȝa se sfârșește. E o fericire continuă.

Ella spuse gânditoare:

— Fericire continuă... Câȝi oameni fericiȝi cu adevărat crezi că au trăit pe Pământ?

Claudiu nu-i răspunse.

— Îȝi spun eu: niciunul. Nu-i așa că-i fantastic? Au fost pe Pământ miliarde de oameni. Și niciunul n-a cunoscut o stare continuă de fericire.

— Exagerezi!

— Nu. Sau poate că ai dreptate. Ba nu. Totul e de scurtă durată. E ca o atingere de aripă de fluture. Unii însă nu au parte nici măcar de atingerea asta.

— Crezi?

— Sunt sigură. Ca să cunoști fericirea trebuie să plătești. Mori mai tânăr, te îmbolnăvești pe viaȝă, îȝi pierzi o fiinȝă dragă... Câȝi au curajul să plătească pentru un strop de fericire? Pentru că doar la atât avem dreptul, la o raȝie mică, la un firicel... Răspunde-mi!

Claudiu rămase tăcut. Ella vorbi în continuare, ca și cum n-ar fi așteptat de fapt niciun răspuns.

— Eu am plătit. Amarnic am mai plătit.

Câȝiva trecători se uitară la ei ca și cum ar fi așteptat să asiste la o ceartă – glasul Ellei răsunase dintr-odată înverșunat. Apoi se îmblânzi. Începu să recite în șoaptă, cu ochii aȝintiȝi la ceva pe care îl vedea doar ea:

Fericirea luminează departe

Și limpezește văile cerului.

Grădini de aur se zăresc acolo

Prin care copii aleargă

Și rȝzând îmi fac semne

Să pornesc cât mai curând
Către acele zări de azur
Unde nu s-a pomenit
O lacrimă pe vreun obraz.

Claudiu se simțea tot mai stânjenit și nu știa cum să risipească emoția de care erau cuprinși amândoi. Exaltarea Eliei îi făcea rău. Scena i se părea neverosimilă, de-a dreptul halucinantă. Îi venea totodată să și râdă de caraghioslăcul situației – un agent secret spunând poezii. E drept, era vorba de un agent secret care absolvise școli înalte. Parcă el nu era, la urma urmei, un specialist în literatură? „Ale cui erau versurile? Ale ei? Ale altcuiva? Blestemata asta de căldură e de vină. Îți ia mințile. Și mai sunt și lac de nădușeală. Rămâi lucid. Ești în misiune. Ce-o fi urmărind? Să-l înduioșeze? Să-l cucerească din nou? Haida-de! Să-i adoarmă vigilența?” Mai ales un gând nu-i dădea pace: de ce se amânase întâlnirea cu individul pe care ai lui vroiau cu disperare să pună mâna?

Fără nicio legătură cu cele discutate până atunci, Ella îl mai puse o întrebare.

— Știi de ce mi-e dor câteodată?

Se uită la ea scrutător – se așezaseră la o masă de pe trotuar și beau un ceai care să-i mai răcorească – lui îi era întotdeauna mai cald după un ceai fierbinte, ideea că așa se combate zăpușeala o socotea o ineptie. Ceaiul e bun de băut într-un conac englezesc, la lumina flăcărilor vesele dintr-un cămin, servit ceremonios de un valet, absolvent strălucit al unei școli de bune maniere, în vreme ce afară picură ordonat, în cadență, pe un gazon impecabil.

— De ce ți-e dor?

— De munți. De o ascensiune cu un rucsac greu în spinare. De un drum la Peștera. De un somn într-o cabană la Scropoasa unde să ajung moartă de oboseală. Ba nu. Într-un sac de dormit, pe malul lacului, ca să văd stelele. Mi-e dor de o plimbare prin pădure în timp ce plouă liniștit și miroase a brazi. Stropii de apă să-mi curgă pe obraji și să alunec pe frunze moarte. S-aud cântec de păsări. Dacă o să mai vin vreodată în țara în care m-am născut mi-am jurat ca negreșit să urc în Bucegi. M-am săturat de pământuri sterpe, de nisipuri și întinderi nesfârșite.

— Acum sunt telecabine. Nu mai faci niciun efort.

— Eu o să urc pe jos.

Se făcuse ora douăsprezece, dar foiala de pe străzi nu dădea semne că o să se potolească în curând.

— Haidem la hotel! Am chef de-o bălăceală în piscină.

Luară din nou un taxi și chiar înainte ca mașina să o ia din loc, cei doi arabi își făcură din nou apariția de după clădirea unei bănci. Fuseseră tot timpul pe urmele lor? Cum de nu-i observaseră? Erau, fără îndoială, buni. Poate prea buni.

* * *

Piscina de 30.000 metri pătrați – așa o prezenta un pliant de la recepție – avea forma unui canal destul de îngust care șerpuia pe o distanță apreciabilă. Când îl străbăteai, treceai pe sub mai multe podețe de lemn. Din loc în loc erau amenajate mici lacuri și cascade. Un tobogan cu multe cotituri făcea deliciul unor copii gălăgioși. De pe terasa hotelului răzbătea vacarmul orchestrei dezlănțuite. Gazonul era des ca o perie – firele de iarbă cu siguranță că erau egale în înălțime, de parcă le-ar fi măsurat cineva zilnic cu șublerul, de ce mai visa el la gazon englezesc – și aspersoarele îl udao cu hărnicie. Era lumină ca ziua. Din depărtare, de pe terenul de golf, se auziră, la un moment dat, strigăte victorioase.

Ella își scosese rochia dintr-un material ușor și rămăsese într-un costum de baie de culoare azurie care îi sublinia zveltețea corpului. Claudiu o admiră cum plonjează în apă cu grația unei înotătoare de performanță. Oare cum se menținea? Doar nu-i plăcea gimnastica, chiulea cât putea de la orele de sport. Își scoase și el blugii și tricoul și se aruncă în apă după ea. Înotară fără grabă vreo jumătate de oră. După care ieșiră, se șterseră cu niște prosoape colorate și se trântiră pe câte un sezlong între care se afla o măsuță împletită evident din rattan. Un chelner le aduse câte o oranjadă.

— De la Roma am plecat la Tel-Aviv și de acolo într-un chibut, își continuă ea povestea exact din locul unde o întrerupsese, surprinzându-l pe bărbatul care nu se mai aștepta ca ea să-și termine istorisirea. Un an de zile am muncit pe rupte. Muncă fizică. De-abia după aceea m-am căsătorit. M-am stabilit la Haiffa.

De fiecare dată când fusese în Israel, Claudiu rămăsese uimit de modul cum oamenii de acolo metamorfozaseră un loc sterp într-o oază de belșug. Fără doar și poate, fuseseră și ajutați, primiseră bani cu duiumul, de la americani și de la diaspora evreiască, dar și alții primiseră bani cu ghiotura și-i risipiseră fără rost.

— N-ai de unde să știi, nici eu nu am aflat-o decât mult mai târziu: părinții mei și părinții lui se înțeleseseră încă de când eram copii să fim unul al altuia. De fapt, așa am și reușit s-ajung acolo – familia lui ne răscumpărase ca pe niște vite pierdute. Și pentru prima oară am aflat ce e bogăția și ce bine e să ai totul pe tavă, să fii respectat, ba chiar invidiat, să nu-ți lipsească nimic. Și totuși, chiar dacă aveam conturi bine garnisite în bancă și făceam parte din lumea bună, nu trăiam în lux; așa ceva pe un teritoriu unde suferința e la ea acasă ar fi un sacrilegiu. Cei bogați de-acolo au o decență în modul cum își trăiesc viața. Doar când se duc peste hotare mai scapă hățurile – Doamne, ce expresii mai știi!

Ella părea să nu se mai poată opri.

— Deci am ajuns doamna Camo. În noaptea nunții l-am făcut fericit pe domnul Camo când și-a dat seama că o făceam pentru prima oară cu el. Bietul om! Nu se așteptase la un asemenea noroc. Nu mai lipsea mult și era în stare să-mi și mulțumească în genunchi pentru că mă păstrasem *virgo intacta*. N-a făcut-o – era un bărbat discret, știa despre ce se cade să vorbești și despre ce nu. A urmat un an de o monotonie cum rar mi-a mai fost dat să trăiesc. Ai fost vreodată căsătorit? Sau nu cumva ești?

— Nu.

— Am uitat, tu mă așteptai pe mine... Iartă-mă, a fost o ironie ieftină. Ei bine, pur și simplu nu știam ce să fac. Numai din plictiseală m-am înscris la universitate ca să studiez istoria artelor. Am terminat cursurile cu chiu cu vai, deși îmi plăcea domeniul – iar acum sunt de-a dreptul înnebunită după el. Dar pe vremea aceea n-aveam nicio tragere de inimă când știam că seara mă întâlneam cu un bărbat care funcționa ca după un cronometru. Masa între și între, somnul între și între, serviciul între și între, făcutul dragostei între și între... Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi murit.

— A murit? Cum? În război?

— Nu. Într-un atentat terorist. Dacă nu s-ar fi aflat „între și între”, cum avea obiceiul, la o cafenea, nu l-ar fi

atins suflul exploziei unei bombe aruncate dintr-o mașină.

— Îmi pare rău.

— Și mie mi-a părut rău. Era un om cumsecade, care nu merita să piară la treizeci de ani. În orice caz, pe mine m-a lăsat liberă – eram din nou liberă! – și, în continuare, neștiind ce să fac cu anii pe care aveam să-i mai trăiesc. Noroc că unii și-au oprit privirea asupra mea și de atunci...

Nu-și termină fraza, lăsându-l pe el să bănuiască restul.

Se aruncară din nou în apă, se luară de data asta la întrecere și mai înotară o jumătate de oră. Ieșiră pe brâul de beton al piscinei și se așezară bălăbănindu-și picioarele în apă. Brusc el își aduse aminte de o scenă asemănătoare. Patinau pe gheața lacului Cișmigiu. Primiseră amândoi câte o pereche de patine cu cheie – primele lor patine, la șaisprezece ani!, fixate la ghetele pe care le purtau zi de zi –, și erau mândri și bucuroși. Lunecau îmbujorați de ger, tăind cu lama patinelor gheața subțire – dedesubt se mai zăreau pești care rămăseseră pe fundul lacului, frunze, ramuri de copac, sticle de bere aruncate de cheflii vara –, ținându-se de mână, încercând să facă figuri complicate care nu le reușeau, căzând, râzând, îmbrățișându-se, încercând din nou să realizeze performanțe pe care le văzuseră prin jurnalele de actualități la marii campioni.

Într-un sfârșit, ea se declarase învinsă.

— Sunt frântă! Hai să facem o pauză!

Se urcaseră pe brâul de piatră al lacului și începuseră să dea din picioare, ca să-și scuture zăpada de pe patine – între timp începuse să ningă fastuos, domol, cu fulgi mari și mângâietori, și la lumina puținelor becuri din parc care se aprinseseră odată cu sosirea înserării decorul devenea de poveste. Ella își scosese mânușile și îi cuprinsese mâinile, ca să i le încălzească – el n-avea mânuși, le pierduse și părinții lui așteptau chenzina ca să-i cumpere altele. Întrebarea ei venise pe neașteptate.

— Ai tăi știu?

Se uitase la ea nedumerit – era neînchipuit de frumoasă sub roiul fulgilor leneși. Cum pot să spună unii că are o figură antipatică?

— Ce să știe?

— De noi doi.

Se foise neliniștit.

— Au aflat. Nu știu de unde, dar au aflat.

— Poate din cauză că te caut la telefon mai mult decât altele.

— Altele nu mă caută la telefon. Punct.

— N-are importanță. Și ce zic? Ce zice tatăl tău?

— Ca de obicei, nu zice nimic. Dă din umeri.

— Crezi că nu-i pasă?

— Ba-i pasă. Dar nu-i place să se-amestece.

— Dar mama ta? Sunt foarte curioasă ce zice mama ta. Mamele de băieți sunt teribile. O să vezi cum o să fiu eu dacă o să avem un băiat. N-o să semăn cu „muma lui Ștefan cel Mare”. Auzi ce tâmpită: „De ești tu acela, nu-ți sunt mamă eu!” O matracucă. I-o fi fost mamă vitregă. Cum să-ți lași băiatul rănit să bocească la porțile închise ale cetății?

— Mie poți să-mi spui chestia asta, dar n-o mai repeta la ore; ai văzut ce perdaf ți-a tras profesoara, zisese el sperând că poate scapă de interogatoriu.

Ella fusese însă neînduplecată, ca și „muma” voievodului în necaz.

— Mama! Ce spune mama ta? Vreau să știu!

— Mama spune să nu întârziem prea mult pe unde ne ducem, să te conduc de fiecare dată acasă și să nu plec până când nu te știu în siguranță.

— Așa să faci! Oare ține la mine?

— Nu știu. N-am intrat în amănunte. Cred că te place.

— Dar bunica ta? Am văzut-o doar de vreo trei ori. De fiecare dată era cu *Biblia* în mână.

— Bunica? Încă nu și-a revenit fiindcă le-au luat la colectivă bruma de pământ pe care o aveau. Nu se simte deloc bine la oraș. Tânjește după stupii ei, după orătăniile pe care le creștea, după florile din grădină...

— Și totuși, ce spune bunica?

— Îmi spune să nu-mi bat joc de tine. Aș face un mare păcat.

— Frumos spus! Dar bunicul tău? Nu te supăra, dar cred că are o fire cam arțăgoasă. Îmi pare că tot timpul îi tună și-i fulgeră.

Se foise și mai încurcat pe brâul rece care înconjura lacul.

— Chiar vrei să știi?

— Zi!

— Și n-o să te superi?

— Nu.

— Bunicul zice: „Măi băiete, măi, tocmai cu o jidoafcă ți-ai găsit să te încurci?”

Ea nu se arătase supărată, culesese de pe jos o crenguță uscată și începuse să deseneze niște forme complicate pe zăpadă. De-abia într-un târziu rupsesse tăcerea așternută între ei ca un perete impenetrabil.

— Bunicul tău e cel mai înțelept dintre toți.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, își dăduse drumul pe gheață.

— Cine ajunge primul la pod primește o prăjitură.

O pornise vijelios, ca o nălucă, despicând aerul rece, aplecată de spate, mișcându-și mâinile pe lângă corp, stânga în față, dreapta în spate, stânga în spate, dreapta în față, ocolindu-i pe ceilalți patinatori de parcă ar fi fost niște jaloane, fără să se uite peste umăr ca să vadă dacă o urmează, iar când în sfârșit o prinsese și o îmbrățișase, o văzuse că are lacrimi în ochi.

Al naibii frig! Te face să plângi. Dar chiar dacă am pierdut, tot tu dai prăjitura!

* * *

Urcase fiecare în apartamentul lui, fără nicio aluzie din partea vreunuia dintre ei legată de posibilitatea de a dormi împreună. „Suntem niște caraghioși”, își zise el în timp ce deschidea ușa cu cartela magnetică. „Doi bătrâni caraghioși. Timpul nu mai poate fi dat înapoi – de câte ori trebuie să mi-o repet? N-a fost să fie nimic altceva între mine și ea.” Intră cu pași de lup în holul spațios și aprinse lumina. Controlă cu fereală fiecare încăpere din apartament. Nimeni. Apoi începu să caute semnele pe care le lăsa întotdeauna pentru ca să afle dacă în lipsa lui scotocise ceva. Un fir de păr la încuietorea valizei, o coală de hârtie așezată într-o anumită poziție, o anumită orientare a obiectelor din încăpere. Ceva îi scotocise fără îndoială apartamentul. Femeia de serviciu nu avea ce să mai caute după-amiaza. Cine să fi fost făptașul? În minte îi venira cei doi arabi. Ei să fi fost? Și ce căutaseră? N-avea nimic ascuns. Să fi fost doar un avertisment? Din partea cui? Și în ce scop? Își aprinse o țigară și se așeză într-un fotoliu. Părea să nu se mai

gândească la nimic. De fapt, se silea să nu se gândească la ordinul de-a o ucide pe Ella. Știi că ai o lighioană cuibărită în casă care îți pândește fiecare gest. Dar tu te prefaci că nu știi de ea. N-așteptă să-și termine țigara, o stinse brusc într-o scrumieră, se uită la ceas – era trecut de două – și ieși din apartament. Nu mai auzi telefonul care începuse să sune. Coborî în grabă scările, în hol nu aruncă nicio privire spre recepționarul plictisit și ieși din hotel exact în clipa în care un taxi trăgea la peron aducând din oraș doi întârziați. Îi așteptă să plătească și să se dea jos și se urcă în locul lor.

* * *

În Sharm El Sheikh forfota din magazine începea să se potolească. Vitrinele își mai stingeau din lumini, proprietarii mărfurilor își mai pierduseră din aplomb. Ropan se îndreptă cu hotărâre spre o prăvălie cu înfățișare mai umilă care vindea produse electronice. Un tinerel parcă supărat pe viață îi aținu calea și-l întrebă ce poștește. Îi răspunse în arabă că dorește să-l vadă pe Selim.

— Selim s-a dus la culcare, veni răspunsul.

— Nu-mi pasă. Trezește-l. Spune-i că cineva îi aduce vești de la Sara.

Băietanul îl măsură curios din cap până-n picioare, dar nu mai zise nimic. Dispăru pe o ușiță într-o altă încăpere unde zăbovi doar câteva clipe. Când se întoarse părea mai puțin morocănos.

— *Tafaddal, ya basha!* Pofțiți, domnule!

Claudiu se pomeni într-o odăiță cu mobilier puțin din care pornea o scară ce ducea la etaj.

— Selim te așteaptă sus.

Urcă singur cele câteva trepte care scârțâiau jalnic sub fiecare pas. În capul scării îl întâmpină cu temenele un bărbat mai în vârstă decât el a cărui față era toată numai zâmbet.

— *Ya salam!* Măi să fie! Ce surpriză! Și la ora asta. Dar un prieten e binevenit la orice oră.

Se îmbrățișară, bătându-se reciproc pe umeri.

— O cafea? Un ceai?

— Nu, Selim.

— Atunci un whisky. Într-o vreme îți plăcea mult.

— N-am timp. Vreau să te rog ceva.
— Socotește că ți-am și îndeplinit dorința.
— Am nevoie de o armă bună. De un pistol.
Selim se încruntă.

— E cam greu... Nu mai e ca altădată... Poliția e cu ochii în patru de când cu atentatele astea care au loc când ți-e lumea mai dragă. Nu mă mai ocup de afaceri de astea. Poți să dai de belea din te miri ce. Chiar dacă m-ai salvat odinioară de la o mare dandana, nu pot să te ajut. E ultima oară când mai răspund la parola „Sara”. Uit-o și tu. De aceea m-am și pitit aici. Fac un negoț mărunț cu electronice. Nu iese mare lucru, dar mă descurc. Dar, pentru numele lui Allah ai dat de mine?

— Am antenele mele. Nu se poate însă să nu știi pe cineva care să vândă un pistol. Plătesc bine.

Ochii egipteanului străluciră.

— Întotdeauna ai fost un darnic. Bea, totuși, o cafea. Iar eu în vremea asta să văd ce pot face pentru tine. Înseamnă că ești la mare ananghie. Poate găsesc la cineva ceea ce-ți trebuie.

Dispăru din încăpere ca prin farmec. Claudiu luă ibricul de pe o tavă din argint și-și puse un strop de cafea într-o ceșcuță. Sorbi doar o înghițitură și se uită în jurul lui. Parcă nimerise într-un bazar în miniatură.

N-avu mult de așteptat. Selim apăru și îi întinse un pachet.

— Vrea mult. O mie de dolari. Dar garantează că merge bine.

Claudiu desfăcu pachetul fără să-l asculte cu atenție. Hârtia de ziar ascundea un Luger care părea bine întreținut.

— *Helwa* – drăguț, zise Claudiu.

— În banii ăștia ai și o cutie de gloanțe.

— Îl iau.

Scoase portofelul și-i numără lui Selim în palmă zece hârtii de câte o sută de dolari. În sinea lui își zise că pistolul îi aparținea chiar lui Selim, prea repede venise cu el. Dar ce-i mai păsa de unde provenea arma? Esențialul era că acum se afla în buzunarul lui.

— Mulțumesc, Selim! Și noroc în afaceri.

Insha Allah! Și uit-o pe „Sara”!

* * *

Telefonul începu să sune chiar după ce-și pusese pijamaua și vroia să se vâre în pat. Cine putea să fie la ora asta? Ridică agasat receptorul convins că era o greșeală. Probabil vreunul care, de beat ce era, nu mai reușea să apese corect tastatura.

— Pe unde-ai fost? Te caut de două ore.

Îl cuprinse un val de emoție.

— Ella! Nu dormi?

— N-am somn. Mi-a dispărut tot încercând să dau de tine.

— De ce?

— Vroiam să-ți mai spun o dată noapte bună. Urâciosule! Pe unde umbli? Ai sucit capul vreunei june și-ai scos-o în lume?

— M-am plimbat puțin pe plajă, minți el – „n-am mai mințit-o niciodată”, își spuse imediat cu surprindere.

— Minți!

Și puse brusc receptorul în furcă.

Vru s-o sune, dar se răzgândi. Se întinse în pat și stinse lumina. Adormi imediat. În coșmarul care-l chinui până la ziuă cei doi arabi care îi urmăriseră îl țineau legat fedeleș și îl sileau să asiste la execuția Ellei. Iar el era fericit pentru că nu trebuia s-o ucidă cu mâna lui.

* * *

Claudiu Ropan devenise spion dintr-o întâmplare pe care n-avea cum s-o uite. Avea pe atunci 29 de ani și lucra la o revistă obscură care îi permitea să aibă mult timp liber. Nu făcea mare lucru în redacția care își avea sediul într-o fostă casă boierească: trebuia doar să citească mormane de cărți nou apărute și să scrie recenzii pentru uzul bibliotecarilor. Mai făcea uneori și corectură, mai asigura și serviciul de „cap limpede”, sau mai dactilografia articolul vreunui colaborator. În rest era liber ca pasărea cerului. Era plătit prost, dar merita să rămână într-o astfel de slujbă, mai ales că multe dintre volumele care i se aduceau erau valoroase și parcurgerea lor reprezenta o adevărată desfătare. În afară de întocmirea acestor note de lectură, încercase o vreme să scrie și poezii. Toate erau închinat Ellei și toate semănau cu versurile unor romane lăncede. Dacă le-ar fi citit unor gospodine, probabil că le-ar fi stors lacrimi și ar fi obținut

un succes eclatant. Preferase să rupă paginile acelea – se adunase un ditamai dosar! –, rușinat și scârbit de lipsa lui de talent de a converti un sentiment puternic într-o literatură de calitate. Renunțase de-atunci să mai viseze la o carieră în domeniul scrisului – de fapt, nici nu și-o dorise cu adevărat, fusese doar o altă tentativă de a se vindeca de Ella, iar eșecul lamentabil nu-i provocase nicio angoasă. Simțea însă că destinul lui ajunsese într-o fundătură. Oricât se străduia, nu se vedea compunând la nesfârșit, până la pensie, acele scurte comentarii – nu mai mult de cincisprezece rânduri! și nesemnate! –, oricât le-ar fi așteptat bibliotecarii din țară și oricât de utile le-ar fi fost în orientarea profesională. Ceva din interiorul ființei lui îl avertiza că în curând va apuca pe o altă cale, cu mult mai promițătoare.

Se afla într-o bombă cu un amic al cărui nume nu-l mai ținea minte. Băuseră deja câteva pahare, fără să se cherechească, deși sfârșitul era previzibil – aveau să se facă pulbere până la ora de închidere a localului. În crâșma sordidă, cu mușterii gălăgioși, abia dacă auzea cei spune colegul de pahar. De altfel, nici nu-l prea interesa. Încă se mai gândea la Ella și fiecare ieșire la o băută era un mijloc de a încerca s-o piardă din memorie. De cele mai multe ori, efectul era invers: alcoolul îi sporea și mai mult suferința.

Deodată, își dădu seama că îl privește cineva cu insistență. Un bărbat cu puțin mai în vârstă decât el îl ațintea fără să se ascundă. Nu-l cunoștea, oricât s-ar fi căznit să și-l aducă aminte. „Vreun poponar”, își zisese el. „Dacă ar fi vreun turnător de care cârciumile sunt împânzite ar lucra mai cu fereală”. Îl ignorase o vreme, apoi se uitase din nou la el. Individul îi prinse privirea, îi zâmbi și ridică paharul de parcă ar fi închinat în cinstea lui. De-abia atunci îl cuprinse neliniștea. Călcase cumva pe bec? Nu-l interesa politica, refuza să facă glume pe seama conducătorilor, nici măcar nu le asculta pe ale altora, pleca din orice încăpere unde se spuneau bancuri împotriva regimului. O întâmplare îl aruncase în afara istoriei. Poveștile cu patria, datoria față de țară, viitorul luminos pregătit generațiilor următoare îl lăsau complet rece. Dar nu visa nici la un alt timp sau la un alt loc de pe planetă. „Totul e minciună – nu există nicio mântuire. Nicăieri. Toți mai marii, indiferent de ce parte ar fi, sunt înțeleși ca să ne țină sub ascultare.” Gândea așa fiindcă

într-o noapte îl auzise pe tatăl lui plângând, în vreme ce mama lui Claudiu încerca să-l potolească. „M-au umilit ca pe ultimul borfaș. M-au judecat ca pe hoții de cai. Și-au bătut joc de mine. N-am avut voie nici să mă apăr. Tot ce-am zis a fost răstălmăcit. Au spus că am făcut niște murdării inimaginabile, uneltind împotriva poporului. M-au amenințat că mă zboară din învățământ și că or să mă trimită pe un șantier ca să aflu viața adevăraților constructori ai socialismului. Unul a rostit și cuvântul închisoare. M-au silit să recunosc că am greșit și că mă voi îndrepta. N-am avut încotro. Mi-am pus cenușă-n cap în fața unor ticăloși. Să-i fi văzut ce mutre satisfăcute aveau la sfârșit cei din prezidiu! Și nici unul din sală n-a îndrăznit să-mi ia apărarea.” Hohotul de plâns nu mai contenea. Tatăl lui Claudiu era un bărbat puternic, care nu-și arăta sentimentele cu una, cu două. Se întâmplase cu siguranță ceva teribil dacă ajunsese să fie dărâmat în halul ăsta. „Ce-ai fi vrut să faci? Să le spui de la obraz ce crezi despre ei? Ai procedat foarte bine. Capul plecat sabia nu-l taie. Și te-ai fi așteptat să-ți ia careva apărarea? Cine? De ce? Tuturor le e frică. Nu vezi ce vremuri tulburi trăim? Fiecare își apără pielea cum poate. Hai, liniștește-te, o să trecem și prin asta, cum am trecut prin atâtea. Ții minte că înainte de război învățătorii nu și-au luat salariile câteva luni? Și ne-am descurcat până la urmă. Dacă nu ne trimitea mama de-ale gurii, din ce aveau și ei în gospodăria lor, am fi murit de foame. Dar în prizonierat nu ți-a fost greu? Când ai scăpat din lagăr aproape că nici n-am știut cine ești, așa de schimbat erai, numai piele și os. Și prin câte altele am mai trecut! O să trecem și prin asta. Trebuie să ne trăim viața. Trebuie să ne creștem copilul. Atâta vreme cât suntem împreună, n-o să ni se întâmple nimic. Am eu credința asta. Liniștește-te!” Prin ușa care îi despărțea dormitorul de încăperea unde dormeau părinții lui nu se mai auzise nimic. Dar hohotul acela de plâns n-avea să-l uite niciodată. Nu închisese ochii toată noaptea. Cine îndrăznise să se lege de idolul lui, de omul acela bun și tăcut – „Mai zi și tu o vorbă, omule, parcă ai gura cusută, parcă m-am măritat cu un mut!” –, îl apostrofa câteodată mama în glumă. Din noaptea aceea în care aflase că pe tatăl lui cineva îndrăznise să-l batjocorească, să-l împroaște cu noroi, Claudiu își crease o altă relație cu lumea înconjurătoare. De atunci „ceilalți” reprezentau pentru el întruchiparea

răului. De atunci visa la un castel înconjurat de păduri în care să fie doar cu Ella.

„Ce-o fi vrând individul ăsta?”

Îl văzu că se apropie de masa lor – avea un mers șleampăt – o fi beat? o fi având un picior mai scurt?

— Pot să stau și eu aici? Cu nespălații ăștia din jur nu poți să schimbi o vorbă. Iar băutura alunecă mai ușor dacă porți o conversație interesantă, cu niște oameni subțiri.

Claudiu se întrebase deseori cum ar fi decurs viața lui dacă în seara aceea l-ar fi refuzat pe necunoscut, l-ar fi repezit și i-ar fi spus să-și vadă de treburile lui. Se auzi, ca în transă, invitându-l să ia loc. Îndată insul fu cuprins de frenezie, ca un actor căruia îi plăcea rolul încredințat și de-abia așteaptă să-l interpreteze.

— Dați-mi voie să mă prezint: Marius Panait. Ce beți? Votcă cu sirop? O băutură pe cinste! Chelner! Un rând pentru prietenii mei! Și pentru mine!

Imediat ce i se aduseseră paharele, Panait începu să turuie vrute și nevrute, ca o moară stricată, despre meseria lui de inginer, despre femeile pe care le avusese, oferind fără jenă detalii picante, despre ce proști sunt bărbații care se însoară devreme și divorțează târziu – se dădea pe el drept exemplu de om cu scaun la cap. Vorbise mai mult el, râzând zgomotos primul la propriile lui glume – unele, e drept, reușite, însă cam fără perdea. Era o mină nesecată de bancuri. Surprinzător, nu spusese nici măcar unul cu vreo aluzie politică, ceea ce însemna că nu era vreun provocator, sau, dacă totuși era, dovedea multă abilitate, așteptând un moment mai potrivit ca să-l plaseze și să le urmărească reacția. Deși erau trei la masă, în mod evident atenția lui Panait fusese îndreptată mai mult asupra lui Claudiu, pe amicului acestuia abia băgându-l în seamă. „E, totuși, un poponar, degeaba se laudă cu aventurile lui, cu metodele lui de a face damele să-i cadă la pat, inventează, are și un zâmbet libidinos, i-am căzut cu tronc, cine naiba m-a pus să accept să stea lângă noi?”

Băuseră până târziu, la sfârșit noua lor cunoștință insistând să plătească toată consumația. Se despărțiseră la „coada calului”, în spatele statuii lui Mihai Viteazul, promițându-și să se mai vadă în aceeași bombă. Dar Claudiu nu mai pusese piciorul de atunci la Trocadero. Își

mută sediul la Gambrinus, unde contra unui bacșiș obținea întotdeauna un loc într-un ungher mai ferit.

Și totuși, după o lună, îl întâlnește din nou.

De data asta era singur la masă și îl văzu intrând intempestiv în restaurant. Se făcuse mic, în speranța că Panait n-o să-l vadă. Dar acesta deja îl zărise, ca și cum ar fi știut unde se află, și se îndreptă spre el glont, cu mâna întinsă și cu o veselie inexplicabilă întipărită pe chip.

— Bună seara, dom' Claudiu. Nu v-am văzut de-un car de vreme. Ce mai faceți? Cum stați cu lecturile și recenziile? Bibliotecarii sunt ținuti la curent cu noile apariții? Să-mi explicați și mie odată ce e cu clasificarea zecimală de care se face atâta caz. Chiar e o găselniță atât de valoroasă?

Descumpănit, Claudiu mormăise ceva, chinându-se să-și aducă aminte dacă îi povestise la întâlnirea trecută despre serviciul pe care-l avea. Îl lăsase să ia loc la masa lui și să facă din nou cinste, de astă dată cu bere, și îi ascultase resemnat sporovăială.

Din clipa aceea nu mai scăpase de el. Îl întâlnea, ca din întâmplare, atunci când ieșea de la slujbă, sau colinda prin librării și anticariate, sau ieșea la dans cu vreo prietenă de-o noapte. De fiecare dată îi oferea de băut, uneori băuturi scumpe, încât se întreba de unde are atâția bani – un inginer nu câștiga mult mai mult decât el. Nu-l suporta, dar era fascinant cu trăncăneala lui despre câte-n lună și-n stele. Nu părea să-i pese că pe celălalt prezența lui îl agasa. Cam cât el de înalt, athletic, dar cu acel straniu mers șleampăt, cu o claie de păr mereu în dezordine, cu fruntea mereu transpirată pe care și-o ștergea cu o batistă enormă și de o curățenie cam îndoielnică, și cu un început de burtică strânsă cu o curea la prima gaură, părea o arătare demnă doar de stârnit hazul cu gesturile lui neîndemânătice și cu vorbele lui deseori deșuchete. Nu părea să-i pese de ceea ce cred alții despre el. Până când, într-o zi, îi spuse misterios.

— Vrea să te cunoască cineva.

— Cine?

— Vino mâine la adresa asta și ai să vezi. E foarte important.

Îi mângâie o adresă pe dosul unui șervețel și, contrar obiceiului său, dispăru fără să mai achite consumația.

A doua zi șovăise dacă să se ducă sau nu la întâlnire. „O fi vrând să-mi plaseze vreo pipiță. Sau vrea să se dea la mine. Ce dracu poate să fie?” Avusese din nou ocazia să intervină în derularea destinului său. Dar n-o făcuse. Celălalt știuse să-i ațâțe curiozitatea. Până la urmă se duse pe strada Apolodor, într-un bloc vechi, unde urcă la ultimul etaj și sună la ușa unui apartament.

I se deschise imediat, de parcă tinerelul spelb ar fi stat în dosul ușii și l-ar fi așteptat.

— Bună ziua, domnule Claudiu Ropan. Sunteți așteptat.

Îl conduse într-o cameră mobilată auster, cu un birou pe care se aflau mai multe telefoane de diverse culori, în fața căruia se aflau două fotolii și o măsuță. Fără să-l întrebe, spelbul îi aduse o ceașcă de cafea și un pahar cu apă minerală. Apoi dispăru.

Claudiu se atinse de cafea numai din plictiseală. Pentru că abia după un sfert de oră ușa se deschise din nou și în prag își făcu apariția Marius Panait. Era de nerecunoscut, în costumul confecționat dintr-o stofă scumpă, cu pantofii bine lustruiți și cu părul frumos aranjat. Claudiu sări ca ars.

— Ce-i gluma asta?

Celălalt îl privi cu siguranță în ochi – nu mai avea privirea aceea cu sclipiri jucăușe și nici mersul șleampăt.

— Ai să pricepi îndată.

Se așezase la birou, se rezemase de spătarul scaunului, ridicase unul dintre receptoare și spusese sec:

— Să nu ne deranjeze nimeni.

Apoi își aținti ochii lui cu o strălucire metalică.

— Dă-mi voie să mă prezint: Sabin Predeleanu.

— Ce-i cu mascarada asta?

Celălalt rămăsese în continuare liniștit.

— Te afli într-o casă conspirativă a cărei adresă trebuie s-o uiți chiar în secunda asta. E spre binele tău.

Lui Claudiu îi trecuseră fiori reci pe șira spinării, dar nu zisese nimic. „Ce dracu' caut aici? Ce vrea de la mine?”

— Te iau direct: vrem să-ți propunem să intri în sistemul nostru.

Sărise ca ars de pe scaun.

— Să devin turnător?

Predeleanu pufni cu dispreț.

— Am fi niște proști dacă te-am folosi la așa ceva. Turnătoria e un mărunțiș. La pregătirea pe care o ai, noi avem o altă ofertă.

— Nu pricep. Care „noi”?

— Ne-a atras atenția în primul rând aplicarea pe care o ai la limbile străine. Puțini sunt cei care vorbesc fluent cinci limbi. Ia să vedem ce știi: franceza, engleza, rusa, germana, araba. Am uitat ceva?

Claudiu rămăsese tăcut.

— Apoi, duci un mod de viață foarte interesant. Colinzi în multe medii, știi să asculți și deschizi gura numai când trebuie. E un prim pas ideal pentru cineva ca să devină spion.

— Spion?

Îl trecuseră din nou sudori reci. Se uitase pe singura fereastră a încăperii, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Pe fereastră se zăreau doar acoperișuri acoperite cu țiglă.

Predeleanu se ridicase de la birou și începuse să se plimbe prin încăperea strâmtă, încercând să nu se lovească de mobile. Era serios, sigur pe el, și nu părea dispus să facă vreo concesie.

— N-o să te bat la cap cu situația în care se află țara noastră. Nu prea citești ziarele, n-ascuți la radio și nu te uiți la televizor. Știm asta. Cu educația patriotică stai cam prost. Dar ne sunt necesari oameni ca tine. Pentru că avem nevoie de cât mai multe informații. Un om informat este un om puternic. Noi vrem să fim puternici. Avem nevoie în primul rând de tehnologia din Vest. Avem nevoie să știm cu cine se întâlnesc intelectualii noștri atunci când pleacă în străinătate. Avem nevoie să luăm legătura cu oamenii noștri care, deja sunt infiltrați în țările dușmane lagărului socialist. Un om ca tine e aur.

Claudiu se agățase cu disperare de vorbele lui.

— Dar eu n-am plecat niciodată în străinătate!

— O să pleci.

— În ce calitate? Să fac recenzii pentru bibliotecarii de-acolo? Să mi-i închipui că de-abia așteaptă să citească mâzgăliturile mele?

— Lasă gluma de-o parte! Corespondent de presă. Totul e pregătit. Din clipa în care accepți oferta noastră destinul tău va lua o altă cale. În loc de rapoarte despre cărți, o să întocmești rapoarte despre oameni. E cu mult mai interesant. O să vezi.

— Dar nu mă pricep la ce-mi cereți.
— O să înveți.
— Și dacă mă prind?
— N-ai auzit de schimburile de spioni? De fapt, n-ai fi avut cum să auzi – ele se fac pe șestache.
— Și dacă nu accept?
— Ar fi regretabil. Întoarcem foaia.
— Întoarceți foaia?

Glasul lui Predeleanu devenise amenințător. Nu mai păstra nimic din jovialitatea pe care i-o cunoscuse prin cârciumi.

— Ai un dosar al dracului de prost. Un unchi care a sfârșit la Canal, un văr care a încercat să treacă granița, un tată dat afară din partid și care a scăpat ca prin urechile acului de închisoare... Ar avea de suferit prea multă lume din pricina refuzului tău. Iar tu ai fi terminat. Și, la urma urmei, nu ți se cere mare lucru. Și o să ai o viață fascinantă. O să umbli mult, o să ai bani, o să ai parte de femei la care nici nu visezi...

— Mă amenințați?

— Vai, cum poți să spui așa ceva? E oribil. Noi oferim doar alternative. Ai toată libertatea să alegi.

Se lăsase noaptea când ieșise din blocul de pe Apolodor. Era amețit de câte aflate. Dar semnase pactul cu diavolul. Momeala ispititoare fusese mușcată cu nadă cu tot. Mai rămânea de aflat cine e la capătul undiței.

* * *

Un an de zile nu-i ceruseră nimic. Dar fusese transferat la singura agenție de presă din țară, unde reușise în scurt timp să-și facă remarcată semnătura. Se aruncase cu voluptate în mrejele noii profesii. Avea, totodată, neștiut de ceilalți colegi, și un program intensiv de pregătire, din care nu lipseau învățarea tehnicilor individuale de apărare, de folosire a armelor, precum și diverse proceduri de luare de contact, de coduri de semne, un întreg arsenal pe care îl acumula cu hărnicie și pe care spera să nu-l folosească niciodată. Îl amuzau și pregătirile legate de modul lui de comportare în societate – cum se țin furculița și cuțitul la o masă de protocol, ce tacâmuri se folosesc la pește, ce vinuri se servesc la fiecare fel de mâncare. Însă noaptea trebuia să

bântuie în continuare „bombele”, să umble cu femei, pentru ca nu cumva cineva să observe vreo schimbare în modul său de viață. Ducea, în continuare, o existență secretă.

Prima lui misiune fusese de o simplitate uimitoare: însoțise o echipă de teatru la Paris și trebuise să observe dacă vreunul dintre actorii, actrițele sau alți membri ai echipei se întâlnesc cu vreo persoană din anturajul Europei libere sau stau de vorbă cu vreun individ suspect. Nota informativă pe care o întocmise nu semnalase nimic deosebit și totuși, paradoxal, fusese lăudat și apreciat pentru spiritul lui de observație. Crezuse că fusese vorba de o simplă încurajare, dar avea să afle mult mai târziu că lucrurile nu stăteau deloc așa. Datorită lui se aflase o filieră prin care erau transmise mesaje din țară. Pe inginerul de sunet pe care îl urmărise în seara aceea vorbind cu un necunoscut care chipurile îi ceruse un foc nu avea să-l mai vadă niciodată. Încercase să afle ceva despre el la teatru, dar pe oricine întreba dădea din umeri. Dispăruse fără să lase vreo urmă, fără să spună nimănui nimic.

„Orașul lumină” îl buimăcise cu splendoarea lui. Clădirile din sticlă și aluminiu luminate din belșug noaptea, bistrourile pline până la ore târzii, grupurile de turiști din toate părțile lumii care colindau pe străzi, teatrele, cinematografele, librăriile înțesate de cărți în toate limbile, muzeele pur și simplu îl năuciseră. N-ar fi crezut niciodată că, totuși, există o lume radical diferită de cea în care se născuse și trăise. Oamenii îl uluiseră cel mai mult. Oriunde îi întâlnea erau zâmbitori, vorbind și gesticulând liber, fără să se uite cu fereală în stânga și în dreapta, îmbrăcați cu îngrijire, chiar dacă erau doar muncitori sau simpli funcționari. Nu păreau să sufere din pricina șomajului și a inechității sociale. Nu stăteau la cozi, nu țineau în buzunare pungi de plastic – vestitele „ppc”-uri – „poate pică ceva”, în care să poarte vreo cumpărătură făcută dintr-un noroc, fiindcă întâmplarea îi adusese în fața unui magazin unde tocmai se descărcase marfă. N-aveau nimic pe chipurile lor din frământările celor de la el de-acasă, care pășeau pe străzi de parcă toate poverile lumii se abătuseră asupra lor, și trezitul de dimineață însemna intrarea într-o nouă zi ternă. Dar nu spusese nimănui impresiile din acest prim contact cu lumea occidentală. Avea să mai meargă în repetate

rânduri în Apus, rămânând uneori acolo luni de zile în noua sa calitate de corespondent de presă – acoperirea lui – și, de fiecare dată, cel mai mult aveau să-l fascineze oamenii, trăind lipsiți de încordarea binecunoscută la el în țară, ca și cum fiecare clipă trebuia să fie o sărbătoare și fiecare om trebuia s-o trăiască din plin în irepetabila lui viață. Îi aduceau aminte de o experiență trăită pe la patru-cinci ani, când descoperise cu încântare, pitită într-un ungher al casei, o lădiță cu fotografii. Într-o zi, profitând de absența părinților, începuse s-o cerceteze. Dintr-odată, se pomenise descins pe un tărâm privilegiat. O lume, care nu semăna cu aceea pe care o știa el, i se înfățișase, ca prin minune, în ipostaze pline de farmec. Pe unele dintre personajele din acele poze le știa; erau tatăl lui, mama lui, bunici, unchi și mătuși, veri. Cu altele făcea cunoștință pentru prima oară. Toți erau elegant îmbrăcați, în haine pe care nu le văzuse la nimeni în orașelul de provincie unde locuiau în acea vreme. Nu purtau băști și nici lodene ponosite. Toți aveau pe chip o seninătate pe care n-o mai zărise la oamenii pe care îi întâlneau până atunci. Chiar și decorul în care se aflau unii dintre ei era fabulos – pe străzi se înșiruiau magazine cu vitrinele pline de mărfuri, se vedeau multe mașini, reclame la diverse produse despre care nu mai auzise. Dar cel mai mult îl impresionaseră rudele lui care purtau haine de ofițeri. Niciodată nu mai văzuse astfel de uniforme care să inspire respect. Pe cei care le purtau nu ți-i puteai închipui decât demni, cutezători, invincibili. Erau ca niște prinți. N-aveau nimic din ținuta șleampătă a militarilor români și sovietici pe care îi zărise până atunci. Scotocise în continuare cu febrilitate prin maldărul de fotografii îngălbenite de trecerea timpului – prima lui întâlnire cu istoria. Pentru întâia oară își dorise ca părinții să mai zăbovească la interminabilele ședințe la care erau convocați zilnic, astfel încât să nu-l smulgă din contemplarea aceluia teritoriu fabulos. Mai târziu avea să afle și de ce nu-i cunoștea pe mulți dintre cei din poze – mai toți aveau o biografie inacceptabilă în noua orânduire a lumii românești, deși unii își dăduseră și viața în războaie pentru a-și apăra țara. De aceea lădița respectivă era ținută departe de ochi curioși, ferită ca un bun de preț, primejdioasă însă imposibil de abandonat. Și ori de câte ori avea să citească mai târziu în basme despre regi și prinți, despre cavaleri și fapte vitejești, imediat

aveau să-i revină în memorie tinerii în uniforme impecabile din fotografii, embleme ale unei epoci în care nu-i fusese dat să trăiască.

ZIUA A DOUA

Ella îl sună la nouă dimineata. În glasul ei nu se mai făcea simțită supărarea din ajun.

— Haide, somnorosule! E o zi minunată!

— Cobor imediat.

Se întâlniră în restaurantul unde îi aștepta aranjat un bufet suedez cu toate bunătățile lumii. Claudiu luă o omletă, niște cereale cu lapte și cafea. Ea se servi cu un suc de portocale, își puse într-o farfurioară mai multe feluri de dulceață, doi croasanți și luă și ea o cafea. Mâncară pe terasă, privind de sub umbrela care îi proteja de soare palmierii înalți, toboganul pe care copii se jucau aruncându-se în apă, turiștii care se îndreptau spre piscină purtând pe umeri prosoape uriașe.

De-abia la a doua cafea el își aprinse o țigară. Își aduse aminte de cei doi arabi – nu se zăreau nicăieri.

Ella izbucni deodată în râs. Se uită întrebător la ea.

— Ții minte strandul la care ne duceam vara? Parcă-i spunea Băneasa... Ce fioros loc! Mergeam pe niște pontoane de scânduri până la niște scări pe care coboram în apă. Scândurile erau bătute aiurea, te înțepai în cuiele ruginite dacă nu erai atent, dar lacul era frumos, înconjurat de sălcii. Și apa cred că era curată, dacă-mi aduc bine aminte. Mai e strandul ăla?

— Nu știu. În orice caz, lacul e acum o paragină. După cum am citit în ziare, a devenit un focar de infecție.

— Păcat. Am trăit clipe minunate acolo.

El își aduse aminte de hârjoana lor în apă, de întrecerile de înot în care el se prefăcea întotdeauna că e învins, de mâncarea la pachet pe care o terminau rapid, fără să se sature, după care stăteau îmbrățișați pe mal, privind la canotorii care se antrenau pe luciul apei. Stăteau așa până se lăsa înserarea, plănuiind la viața lor viitoare, cum se vor căsători, cum vor avea copii, spunându-și nimicuri și râzând din orice fleac. Se întorceau noaptea peste șinele de cale ferată, sărind peste traversele care miroseau a păcură, ferindu-se când azeau vreun tren. Pe cer curgeau leneș fluvii de stele, câteodată vedeau cum trece câte un avion pâlپând din luminile de

semnalizare, uneori zăreau și câte un satelit – al rușilor? al americanilor? – n-aveau de unde să știe, așa că strigau: „Dacă e-al rușilor să cadă, dacă e al americanilor să umble sănătos!” Mișcarea lui li se părea fascinantă. Își alegeau câte o stea și-și închipuiau că se rotește numai pentru ei, că poate e vorba de un astru locuit care le supraveghează destinul, încântându-se de fericirea lor, și mai visau că, odată și odată, aveau să se cunoască și să se împrietenească. Se grăbeau să ajungă mai repede acasă, pentru ca nu cumva să piardă serialul cu *Sfântul* – în secret Claudiu era gelos, bănuia câteodată că Ella era îndrăgostită de Roger Moore – dar care fetișcană nu visa la el?

Ella îl smulse din reverie.

— Azi îți întâlnești omul.

— Când?

— Ai răbdare.

Luară un taxi până în oraș și coborâră în dreptul celui alt hotel care aparținea aceluiași proprietar. Hotelul era mai mic, dar la fel de cochet. Trecură pe sub niște arcade pe o alee cu dale de piatră până la plaja cu nisip fin, care parcă fusese netezit noaptea cu palmele a sute de oameni. Se adăpostiră de soare sub o umbrelă confecționată din stuf și luară câte o cola.

— Ei? Unde ți-e omul?

— Ce-i graba asta? Vrei să scapi de mine mai repede? Așa de urâtă m-am făcut? Ce-ai zice dacă ai afla că ți-am amânat dinadins întâlnirea numai ca să petrecem câțva timp împreună? Poate c-am vrut să-mi fac un cadou.

Claudiu o scrută îndelung.

— Vorbești serios?

Ea începu să râdă.

— Poate că vorbesc serios, poate că glumesc...

— Tot zănatecă ai rămas.

— Pe vremuri ziceai „zănatecă”.

— Pe vremuri.

Lui nu-i convenea că altcineva conduce operațiunea, lăsându-l pe el vioara a doua. Dar nu mai zise nimic. O urmă în apa de o transparentă uluitoare. Merseră câteva zeci de metri prin apa până la genunchi, escortați de peștișori curioși să afle cine le vizitează teritoriul, când, deodată, trecând de geamandură, simțiră că apa le trece de creștete. Începură să înoate, să chiuie, să se împoaște,

ca odinioară în lacul ocrotit de sălcii, de stuf și papură, pe care erau ochiuri de mătasea broaștei de care ei îi era silă. După o jumătate de oră se întoarseră pe plajă. Trebură să țopăie până la umbrarul unde își lăsaseră hainele – nisipul frigea ca o plită încinsă.

Un egiptean îmbrăcat în bluză albă și cu pantaloni negri se apropie de ei.

— Iahtul vă așteaptă, zise el în engleză.

De-abia atunci observă că, la vreo sută de metri de ei, acostase la ponton un vas cu siluetă elegantă. Mai mulți inși transportau lăzi multicolore pe pontonul care se clătina, abia ținându-și echilibrul, și le încărcau pe punte.

Claudiu și Ella avură și ei de furcă să pășească pe pontonul confecționat din burdufuri de cauciuc pline cu aer și îmbinate ca la un joc de puzzle. Urcară pe vas, ajutați de unul dintre oamenii care se aflau deja la bord.

Claudiu se neliniști.

— Ce facem noi aici?

Nu-i plăcea istoria asta al cărei scenariu era scris de altcineva.

— Facem diving.

Sirena vasului fluieră scurt, apoi iahtul se urni încetișor. Pe măsură ce se îndepărta de mal prindea viteză și în sfârșit se simți pe obrajii pasagerilor ca o adiere de vânt.

Casele de pe țărm deveneau tot mai mici, oamenii abia se mai zăreau, totul apărea ca un tablou văzut de la mare depărtare, operă gigantică a unui artist de geniu.

O vreme îi însoțiră câteva ambarcațiuni care încercară să se ia la întrecere, dar curând cei aflați la cârma lor se lăsară păgubași. Rămăseseră singuri, sub cerul fără niciun nor.

Pe punte erau numai ei doi. Li se aduseră tăvi încărcate cu sandviciuri și băuturi răcoritoare. „Deci asta era în lăzile alea”, gândi Claudiu. Nu-i era foame, dar bău o bere, în vreme ce Ella ciugulea din toate bunătățile – „e păcat să rămână”, zise ea.

La un moment dat, unul dintre însoțitori strigă și le arată ceva cu mâna, țopăind de bucurie.

— Delfini!

Erau cinci – un mascul, o femelă și trei pui. Înotau chiar la suprafața apei, lăsând o spumă albă în urmă. Din când în când, ca la o comandă, săreau, parcă dorind să le fie admirată grația, recăzând în apă cu un pleoscăit sonor.

Scoteau și niște sunete guturale, ciudate, ca niște glasuri omenеști distorsionate, poate niște semne de prietenie pentru cei care îi priveau de pe vas. La un moment dat, adulții o luară înainte, ca și cum ar fi dorit să afle cum se descurcă odraslele în absența lor.

— Parcă am fi noi doi odinioară!, șopti Ella fascinată.

Lui Claudiu i se păru mult prea forțată comparația și nu-i răspunse. Dar demonstrația de acrobație nautică era perfectă și nici el nu-și putea lua ochii de la ceea ce vedea. Își aduse aminte legenda care povestea cum îl salvaseră delfinii de la înec pe primul poet liric al lumii, în secolul VII î.Hr. Arion fusese răpit din Corint de către un tiran melancolic al Syracusei, dornic să se desfete pe veresie cu versurile cântărețului căruia i se dusesse buhul pe meleaguri îndepărtate. Pe mare, corabia cu delicata povară fusese atacată de către pirați și aedul fu înșfăcat fără să se țină cont de înzestrarea lui. Ar fi fost transformat în sclav dacă n-ar fi izbucnit o furtună. Având o pregătire maritimă precară, se prăvălise în apă. Deși ignorant în ale înotului, nu se zbătuse înfricoșat, ca țăranul luat de la coada vacii, înghițind lichidul sărat și indigest, într-o postură nedemnă pentru un deschizător de noi orizonturi în poezie, ci începuse să implore inspirat mărinimia zeilor, instrunindu-și lira cu o măiestrie pe care numai spaima de un sfârșit stupid și mult prea timpuriu putea să o provoace. O ceată de delfini cu ureche muzicală își întrerupsese zbenguiala din apropiere, receptivă la sunetele picurate cu har, și-l luară pe spinările lor dolofane, depunându-l intact la țărm, într-o condiție fizică excelentă și într-o stare de grație pe care n-avea s-o mai regăsească, devenind primii salvamari pe care omenirea îi are în evidență, pomeniți cu evlavie și recunoștință în orice istorie a lirismului mondial. Un singur lucru nu preciza legenda: cum de nu se udase instrumentul gingaș în fiorosul eveniment și mai funcționase ca și cum ar fi fost perfect acordat.

Desigur, Herodot povestise altfel întreaga pățanie, dar lui Claudiu îi rămăsese în minte isprava ilustrului cântăreț, și de fiecare dată o istorisea în alt fel, adăugând noi detalii amuzante, improvizând cu haz, spre deliciul celor care îl ascultau – era unul dintre puținele lui numere favorite, o rezervă folosită pentru a înviora o conversație searbădă, și întotdeauna avusese succes.

Între timp, delfinii care o luaseră înainte fură ajunși de puii lor și se pierdură cu toții în zare cu viteză maximă, poate în căutarea disperată a unui poet căruia să-și ofere cu generozitate ajutorul.

Trecură pe lângă epava unei ambarcațiuni care se izbise cu putere de un recif. Lovitura fusese teribilă, prora îi era despicată în două, stătea căscată ca o gură enormă de pește hulpav. Îi dădură ocol și aruncară ancora. Operațiunea se dovedî a nu fi chiar așa de simplă. Cineva coborî în apă cu o parâmbă, se scufundă de mai multe ori, căutând un loc potrivit de care să o lege și literalmente priponi vasul care, după ce se mai legănă un timp, rămase aproape nemișcat.

Coborâră pe puntea de jos unde îi așteptau costumele de scufundători – de fapt niște măști cu tuburi de respirat și labe de înot. Se echipară nerăbdători și-și dădură drumul în apă.

Nici unul, nici altul nu erau la prima experiență de acest gen. Începură să înoate alene, încântați de universul stăpânit de peștii multicolori care se apropiau cercetători de ei, ca apoi să se risipească în roiuri bănuind primejdia. Claudiu încercă să-și dea seama ce sunt, chinându-se să-și aducă aminte cele citite într-un pliant de prezentare a speciilor de pești din Marea Roșie pe care îl descoperise la hotel. Aceia puteau să fie peștii-leu, aurii și cu o coamă cam țepoasă, ceilalți, ca niște lilieci subacvatici, păreau să fie diavolii de mare, alții, asemănători lor, dar cu mulți pistrui albi pe înotătoare, semănau a calcani-vulturi, alții cu pistrui verzi erau calcani țepoși comuni, iar unii alungiți și vioi în mișcări aduceau a baracude, mai ușor de identificat. Dar nu era sigur că le nimerise denumirea. În curând se lăsă păgubaș. Nu recunoscuse în mod sigur decât niște meduze și niște stele de mare, poate și niște anemone. Se lăsă deci în voia apei, bucurându-se de panorama de culori care i se înfățișa în fața ochilor. Pe pliantul respectiv descoperise o recomandare: „Nu-i atingeți și nu-i loviți.” Ar fi fost mai potrivit ca o astfel de indicație să fie cunoscută peștilor care se loveau bezmetici de el, îl gâdilau, îl înțepau fără nicio jenă și respect.

Trecu prea aproape de o formațiune de corali – un organism uriaș și pietrificat – și se zgârie la un genunchi într-o muchie ascuțită. Se îndepărtă, blestemând, de stânca vie și tresări. O umbră mai mare decât cele pe

lângă care trecuse își făcuse apariția lângă el. Doar n-o fi vreun rechin? Nu-și mai aducea aminte dacă marele prădător era un chiriaș al zonei. Își liniști bătaile inimii. Era Ella care-i făcea semn să iasă la suprafață. Cu o bătaie a picioarelor se smulse din lumea de culori mirifice. Lumina soarelui îl năuci. Își smulse masca de pe figură cu un gest brusc.

— Ce e?

Ella călca apa lângă el. Îi arată cu mâna în care își ținea masca pe care și-o scosese.

— Trebuie să ajungem pe iahtul acela!

De-abia acum Claudiu zări un iaht cu o înfățișare mai puțin dichisită decât cel care îi adusesese aici.

Înotară la suprafață până la vas, îl înconjurară și urcară ajutați de un bărbat în șort și maieu. Pe punte nu se mai vedea nimeni. Își scoaseră din picioare labele de înot și se șterseră cu niște prosoape. Apoi coborâră într-o cabină mai spațioasă decât ar fi crezut. Mobilierul era compus dintr-o masă pătrată fixată în podea în jurul căreia se aflau patru scaune. Lângă unul dintre pereți era un mic bar, iar de peretele opus era lipită o canapea strâmtă. Pe canapea dormea un bărbat. Avea cam 60 de ani, era complet chel, gras și avea pe el un tricou și pantaloni scurți. Se trezi la zgomotul făcut de cei doi, se ridică imediat și-și puse niște ochelari pescuiți de pe masă care îi ascunseră ochii bulbucați. La început păruse speriat, dar își reveni repede.

— Cine sunteți? A, pe doamna o cunosc... Sărut mâinile! Ce mai faceți? Eu am ațipit puțin.

Ella făcu prezentările fără să-i ia în seamă vorbele rostite mios.

— Domnul Ilie Surescu... Domnul... domnul Mircea Condescu.

Claudiu Ropan îi zâmbi recunoscător Ellei pentru că nu-l recomandase cu numele lui adevărat. Nici nu știa dacă are vreo importanță. Apoi se uită la bărbatul din fața lui.

Îl știa numai din fotografii. Ilie Surescu fusese contabil la una dintre firmele care pusese în mișcare un așa-zis joc de întraajutorare care îi ruinase pe mulți. Când, în urmă cu un an, la protestele cetățenilor înșelați, începuse un proces care de-abia se târâia, fugise în Israel. Cererea de extrădare din partea statului român rămăsese fără niciun răspuns. De-abia acum urmau să se

stabilească în detaliu condițiile revenirii în țară a lui Surescu.

Ella interveni din nou.

— Domnul vrea să vă pună niște întrebări.

— Am spus că voi coopera. Însă numai în anumite condiții.

Ella ieși din încăpere trăgând ușa încetișor după ea, ca și cum nici de data asta nu i-ar fi auzit vorbele.

Claudiu trecu direct la subiect.

— Domnule Surescu, sunteți dispus ca la revenirea în țară să apăreți într-un proces?

— E inevitabil, mormăi bărbatul care părea încă buimac de somn. Însă numai ca martor. Cer protecție deplină.

— Și veți spune tot ce știți?

— Nu ăsta-i rostul procesului?

— Ba da. Și pe cine o să dați vina?

— Vinovat e cel care a organizat escrocheria asta.

— Grigore Manta?

— Cine altul?

— Dumneavoastră n-aveți nicio vină?

— Eu eram doar un amărât de contabil. Umblam cu cifre. Calculam, încasam, plăteam.

— Și chiar îl socotiți pe Manta principalul vinovat?

O umbră de neliniște trecu pe chipul bărbatului.

— Ce vreți să spuneți?

— Din câte am aflat, Grigore Manta nu este o minte deosebit de strălucită. N-a fost decât un paravan. Alții au condus jocul.

Ilie Surescu se uită jur-împrejur și vorbește în șoaptă.

— Ne aude cineva?

— De unde să știu?, dădu nepăsător din umeri Claudiu. Probabil că da. Nu știu.

— Atunci nu mai scot niciun cuvânt.

Claudiu se uită la el rece.

— Ba ai să spui tot ce știi. Ai fost mâna dreaptă a lui Grigore Manta de la bun început. Așa că ai fost la curent cu orice mișcare a făcut.

— Pot să beau un pahar cu apă?

Claudiu încuviință. Și lui îi ardea buza să bea ceva, dar Surescu scoase dintr-un frigider o sticlă de apă minerală și își turnă numai lui un pahar pe care îl bău cu nesaț.

— Deci, cum a început totul?

Bărbatul își trase răsuflarea înainte de a începe să vorbească.

— Totul a început cu o sumă mică de bani – cam un milion de dolari, care i-au venit plocon lui Grigore Manta ca să pună în mișcare jocul și ca să aibă de unde să-i plătească pe primii care își luau câștigul. Într-o singură lună s-a dus vestea în toată țara. Mii de inși stăteau la coadă ca să se înscrie pe liste și să facă depuneri, cu speranța că peste scurt timp vor lua de zece ori mai mult.

— Stai puțin. De unde a venit milionul de dolari?

— Nu știu. Doar bănuiesc. De la foști securiști.

— Dar ce interes aveau?

— Erau flămânzi. Ieșiseră din joc. Fuseseră puși pe liber. Trebuiau să-și pornească afacerile. Asta a fost soluția la care au ajuns. I-au momit pe oameni și le-au luat toate economiile. Pe unii i-au lăsat pe drumuri. Și-au vândut tot ce aveau.

— Continuă.

— Toate ar fi mers ca pe roate – era prevăzut ca jocul să dureze cinci ani – dacă n-ar fi intervenit presa. Gazetarii au început să hămăie. Matematicienii s-au băgat și ei în ciorbă, zicând că un astfel de joc se va termina prost pentru cei mai mulți. Grigore le-a astupat gura câtorva, dar pe unii nu i-a putut momi cu niciun chip. Așa a început scandalul. Debandada care a urmat l-a lăsat pe Grigore în aer. Știa de la început că va intra la închisoare, dar dacă își va ține gura va încasa doar vreo câțiva ani, va beneficia și de o reducere a pedepsei, poate și de o grațiere, iar când va ieși de-acolo va fi un om făcut, cu banii pe care i-a dosit.

— Indivizii care au pornit jocul și-au recuperat banii?

— Fiecare a luat o sută de mii de dolari.

Claudiu își încleștă mâinile de masă.

— O sută de mii?

— Da. Au fost o sută de inși care au venit cu câte 10.000 de dolari. Fiecare a primit câte o sută de mii. N-a fost sărit nici unul.

— Atât de mulți fraieri s-au băgat în șmecheria asta încât să poată lua o sută de inși caimacul?

Surescu începu să râdă.

— Prostia e o boală molipsitoare. S-au vârat și mulți de peste graniță.

— La procesul lui Grigore Manta nu s-a pomenit de milionul acela de dolari.

— Ce? Era prost să-și dea singur foc la valiză? N-a suflat o vorbuliță.

— Și nu s-a găsit niciun document.

Surescu zâmbi din nou și începu să bată în tăblia mesei cu degetele lui butucănoase.

— Nici n-aveau cum. Totul e în capul meu. Nume, plăți, bănci în care s-au dus banii. De-aia m-au și ales pe mine contabil în afacerea asta: am o memorie de elefant. Mă rog, nu-i chiar totul în mintea mea, dar evidențele contabile – cele reale! – sunt puse la loc sigur.

— Ești hotărât să ne dai lista celor o sută care au pornit jocul?

— Da.

— Ce vrei pentru ea?

— Să mă lăsați în pace. Vreau să-mi trăiesc în liniște zilele pe care le mai am. Am pus și eu o para deoparte. Vreau s-o cheltuiesc într-un loc unde să nu mă mai caute nimeni.

— Și dacă nu se poate?

— Dacă mă înhățați și-mi trântiți mie proces în țară, n-am să recunosc nimic. Cu lista aceea vă puteți șterge undeva. N-o să aibă nicio valoare. Fără evidențele contabile pe care le-am dosit n-aveți ce face.

— Nu pot să-ți promit nimic. Ne vedem mâine. Până atunci scrie lista și tot ce-ți mai amintești legat de persoanele în cauză.

— Persoanele în cauză? Nu le-am văzut în viața mea. Mulți dintre ei stau și-acum pitiți. Unii însă...

— Unii însă..., îl îngână Claudiu.

— Unii însă sunt acum granguri. În afaceri, în politică... La ei totul e bine și frumos până când îi întrebi de unde au banii pe care îi întorc cu lopata.

— Cei mai mulți spun că au pornit cu o sută de dolari.

— Împrumutați de către o mătușă. Cunosce placa.

— Dar cum de nu te-au extrădat?

Surescu începu să hohotească ținându-se cu mâinile de burtă de atâta râs. Ochii lui bulbucați sclipeau vicleni prin lentilele bifocale.

— Cum să mă extrădeze? N-aveau motiv. De ce nu întrebi, mai bine, dacă au făcut cerere de extrădare.

De data asta, glasul lui Claudiu exprima o uluire deplină.

— Vrei să spui că nu s-a făcut nicio cerere de extrădare?

— Nu. Cine avea vreun interes?

— Dar gazetele au scris...

— Să nu-mi spuneți că ați crezut. Gazetarii au fost băgați pe o pistă falsă. După cum se vede, cacealmaua a ținut.

— Incredibil!

— Dar e adevărul gol-goluț.

— Scrie lista aia. Măine vin să o iau.

— De acord. Am terminat? Nu știu de ce, dar mi-e al naibii de somn... Abia aștept să mă-ntind la loc.

— Nu. Mai e o problemă.

— Ce problemă? Am înțeles că am căzut la pace.

Surescu era vizibil agasat. Claudiu prelungi starea de suspans. Dar nu pentru a-l ține pe celălalt pe jar. Inima i se făcuse cât un purice. Trebuia să ia hotărârea vieții lui. Uită de Ella. Uită de povestea lor. Uită de ce putea să i se întâmple dacă dădea greș. Avea o misiune de îndeplinit. Cea mai grea din viață. Pentru asta se pregătise atâta amar de vreme. N-avea voie să rateze. Viitorul multor oameni era în joc. Cu un efort de voință își învinse orice rețineră. Vorbi rar și apăsător.

— Ce știi de proiectul *Vampiria*?

— Proiectul *Vampiria*?

Ochii lui Surescu se măriră de groază, iar obrazul buhăit îi deveni vinețiu. Începu să tremure de frică. Mărul lui Adam i se mișca de parcă nu mai avea aer.

— Da. Ori n-ai auzit de el?

— Ba da. Am auzit. Dar ce legătură am eu cu el?

— Știi prea bine. Ei, ce-i proiectul ăsta?

Din toată siguranța lui Surescu se alesese praful. N-apucase să respire ușurat decât o clipă.

— Spun și eu ce-am aflat din presă. Știe toată lumea. E vorba despre construirea unui lanț hotelier în toată țara. În fiecare capitală de județ urmează să se ridice câte un hotel și un parc de distracții care să fie inspirat din legendele despre Dracula. Povești cu vampiri, cu trageri în țeapă, cu hrube ale groazei, care să-i atragă pe turiștii dornici de senzații tari și să le scoată gologanii din buzunare. E o investiție țeapănă. E vorba de mulți bani. Grămezi!

— Corect! Ai pus punctul pe „i”. S-a făcut mult zgomot în jurul proiectului, la radio, la televiziuni, în gazete. Populația a fost îndemnată să-și investească economiile într-o afacere sub girul statului care a băgat și el sute de milioane de dolari. În totului tot se strânsese o sumă frumoasă.

— Peste un miliard de dolari.

— Dar, brusc, proiectul a fost abandonat. De ce?

Surescu se făcu mic.

— Nu știu.

— Ba știi foarte bine!

— Jur că nu știu.

— Ba știi!, zise Claudiu încercând să nu urle la arătarea diformă din fața lui. Știi al dracului de bine. Pentru că, de la bun început, era hotărât că nu se va construi niciun hotel, nicio amărâtă de cabană, nicio chichineată din chirpici... Nimic. Oamenii au fost din nou păcăliți, ca și în alte dăți după '90, de data asta sub oblăduirea statului. Niciunul dintre cei care au investit acolo n-o să-și recupereze banii și nici statul n-o să și-i mai vadă. Dar nici că-i pasă. Știi de ce?

— Nu, zise Surescu pierit. Nu. Mai bine să nu vorbim...

Claudiu aproape că urlă.

— Pentru că banii nu mai sunt! Un miliard de dolari s-a evaporat cât te-ai șterge la ochi. Sunt în Elveția, în insulele Cayman, în Columbia, Nigeria, naiba mai știe pe unde. În orice paradis fiscal. În ale cui conturi, domnule Surescu?

Contabilul se simțea din ce în ce mai nesigur pe el. Nu știa cum să abată discuția pe un alt făgaș.

— Jur că nu știu! Pe sfânta mea cruce! Mai bine să vorbim despre altceva. Vă dau lista aia cu securiști și terminăm toată povestea.

— Minți cu nerușinare!

Înfricoșarea pusese stăpânire pe „omul cu memorie de elefant”.

— Nu cumva... nu cumva te-au trimis ăia? Ești aici ca să mă testezi? Și apoi să-mi faci felul?

Nu se mai controla, nu i se mai adresa politicos.

— Ce-ți pasă? Unde sunt banii?

— Habar n-am! Nu sunt amestecat în afacerea asta.

— Ba ești. Banii au ajuns în conturile unor inși pe care îi cunoști foarte bine. Care ce-au făcut până acum,

domnule Surescu? Zi ca să nu mai pierdem vremea!

— De unde să știu?

— Au spionat pentru Moscova. Li s-a cumpărat tăcerea cu grămezile alea de gologani. De-aia statului nu-i pasă de banii pierduți. A fost șantajat și s-a lăsat șantajat. De-acum indivizii ăia pot să devină oameni de afaceri onorabili, scoțând capul la lumină, ieșind din văgăunile lor, renunțând la identitățile lor umile și anonime. Vor pune în alt fel mâna pe țară, în văzul lumii, bucurându-se de tot respectul, dictându-ne cum să trăim, câte firimituri să ne punem în blidul din fața noastră. Desigur, vor acționa în continuare la ordinele vechilor stăpâni. Fiindcă fac parte dintr-un sistem din care nu se iese când i se năzare unuia sau altuia.

— Și ce legătură am eu cu ei? N-am fost spion în slujba nimănui.

— Ce legătură? Te-a cuprins brusc amnezia? Incredibil! Adică ai uitat că domnul Ilie Surescu a fost creierul care a organizat întreaga mișcătoare? Creierul de elefant, cum îi place lui să se laude. Marele specialist, solicitat pentru o operațiune de anvergură, care și-a arătat mai întâi măiestria în încâlceala unui joc de întrajutorare. Care, de data asta, a lucrat ferit, crezând că nu va afla nimeni de el, deoarece i s-a promis nu numai o răsplată generoasă, dar și discreție deplină. Iar acum face în pantaloni de spaimă, pentru că ăia nu se joacă, vor să șteargă orice urmă și doar domnul Surescu i-ar mai putea da în gât. De-aia te ascunzi. De frica lor, nu din pricina amărâtului ăla de joc. Ai crezut că scapi dacă apari implicat într-o afacere mărunță. Ai crezut că-ți asiguri protecție și liniște, și duci apoi o viață tihnită cu pricopseala adunată. Lista agenților, domnule Surescu! Asta e lista pe care o vreau. Numai cu ajutorul ei se poate face curățenie totală. N-am nevoie de găinarii ăia de securiști și de mărunțișul lor. De ăia or să se ocupe alții. Măine să am lista pe care o vreau aici, pe masă. Vezi ca alături să fie și un pahar cu apă minerală rece. Și să nu-mi mai pui mie condiții că e vai de tine! Nu mai aștept să-ți faci alții felul. Cu mâinile mele îți sucesc gâtul. Te strivesc ca pe-o gânșanie și te-arunc la pești.

Ultimele cuvinte aproape că le urlase, nemaiținând cont dacă îl aude sau nu cineva de afară.

Surescu încercă să pareze loviturile care se abătuseră asupra lui. Deveni dintr-odată arțăgos și

arogant.

— Mi s-a spus altceva. De-aia am acceptat întâlnirea. Ce-i cu *Vampiria* asta? De unde a apărut pe tapet? Vreau să stau de vorbă numai în termenii pe care i-am stabilit. Altfel nu mai scot niciun cuvânt. Și-mi iau tălpășița. N-o să mai dați de mine în veci. O să-mi pierdeți urma pentru totdeauna. Am destui bani și destule relații.

Celălalt zâmbi cinic.

— Asta s-o crezi tu! Norocul pe care l-ai avut până acum te-a părăsit. Ești singur. Al naibii de singur. Nu mai ai nici relații, iar banii n-au cum să te scape de pericolul care te paște în orice clipă. Ești hăituit din toate părțile. Iar hăitașii sunt cei mai abili care pot să existe. Niște specialiști cu sânge rece, îngrijorați doar de viitorul lor. N-au mamă, n-au tată. Îți vor tăia beregata cu primul prilej. Eu unul n-aș paria niciun sfanț pe viața ta.

Claudiu începea să se calmeze. Băgase destul groaza în grăsanul din fața lui.

— Miza s-a schimbat. Iar regulile eu le fac. Ai să joci cum îți cânt eu. Și n-ai cum să pleci: chiar dacă ai închiriat personal iahtul ăsta, ești urmărit și păzit zi și noapte. N-ai unde s-o ștergi. Lista, domnule Surescu. Lista. E tot ce vreau.

Surescu se prăbușise. Arăta cu mult mai în vârstă decât la începutul discuției. Era ca o grămadă de carne flască pe care o puteai modela după dorință.

— Să zicem că știu blestemata aia de listă și că o dau: ce-mi oferiți în schimb?

— Viața. Eu zic că e o monedă de schimb de valoare. Nimic altceva decât viața. Nici să nu îndrăznești să ceri altceva.

Claudiu se ridică de la masă fără să-i mai arunce vreo privire și ieși din încăpere. Lungul interogatoriu îl istovise și-l umpluse de scârbă. Aerul fierbinte îl înfășură de îndată. De data asta îl respiră cu nesaț.

Se lăsase noaptea. Ella îl aștepta pe punte. Stătea sprijinită de balustradă și privea spre luminile de pe plajă. Acolo era bucurie, nimeni nu se sinchisea de liste, de specialiști în filaj și crimă.

Claudiu o întrebă mai mult de formă:

— Ne-ai ascultat? Ne-ai înregistrat?

— Tu ce crezi?

— Eu cred că da. Am fost bun?

— Surprinzător de bun. Glumesc. N-am auzit nimic.

Ella începu să râdă. Îi făcu semn să coboare într-o barcă trasă lângă iaht. Motorul era deja pus în funcțiune. În câteva clipe urcară pe vasul lor. Rămaseră tăcuți unul lângă altul până ajunseră la țărm, năuciți de căldura tot mai sufocantă pe măsură ce se apropiau de ponton. Din stațiune luară din nou un taxi. Sosind la hotel, prima grijă a lui Claudiu fu aceea de a-și verifica semnele din cameră. Nici de data asta nu se mai aflau la locul lor – dar acum de vină putea fi femeia care îi făcuse curat.

Își frecă totuși mulțumit mâinile și murmură:

— Să-nceapă jocul!

Apoi intră sub duș și zăbovi acolo vreo zece minute, biciuindu-și trupul când cu apă rece, când cu apă caldă. Tocmai se ștergea și avea de gând să se vâre în pat când sună telefonul. Răspunse la receptorul din baie.

— Noi nu mâncăm în seara asta?

Ella avea un glas plin de promisiuni. Fără să vrea, Claudiu simți o înfiorare din tălpi până-n creștet.

De data asta luară cina într-unul dintre restaurantele hotelului, la o masă în care o lumânare era înfiptă într-un sfeșnic ornat cu flori de câmp care păreau artificiale. Comandară friptură rece și o sticlă de vin roșu.

— Ei, cum ți s-a părut individul?

Era îmbrăcată într-o rochie cu un decolteu provocator. În picioare purta pantofi cu toc jos. Ca și pe vremuri, simți nevoia să o ia pe după umeri și s-o ocrotească.

— La început părea speriat de bombe. Apoi, pe măsură ce-am vorbit, a devenit tot mai sigur pe el. Mai avea puțin și ne trăgeam de șireturi.

— Își joacă bine cartea.

— Posibil. L-am lăsat totuși cuminte ca un bebeluș care și-a primit porția de lapte.

— N-am crezut că poți să fii atât de dur.

Claudiu se abținu s-o întrebe din nou dacă ascultase discuția dintre ei. La urma urmei, ce importanță avea? Doar erau în aceeași barcă.

— Chiar doarme pe iahtul acela?

— Da. L-a închiriat pentru trei zile. La banii pe care îi are își permite. Chipurile vrea să pescuiască. De fapt, îi e frică să nu-l lichideze cineva. În mijlocul apei se simte mai în siguranță. De altfel, e sub ochii noștri tot timpul. Nu poate face nimic fără să știm.

— Și de ce-a vrut să ne întâlnim în Egipt?

— O altă țacăneală de-a lui. Se simte aici mai în siguranță. Nu vrea să afle nimeni unde se ascunde – de fapt, în Israel își schimbă des locul unde stă. La trei-patru zile e în altă parte.

— Dar voi îi știți orice mișcare.

— Da, încuviință ea. Noi îi știm orice mișcare.

Tăcură îndelung amândoi, socotind subiectul ăsta încheiat. Ella îndepărtă letargia care pusese stăpânire pe ei.

— Cum mai e prin țară?

Claudiu se foi neliniștit pe scaun. Se așteptase demult la o astfel de întrebare. Se hotărî să răspundă cu sinceritate.

— E la fel ca și altă dată. Unii huzuresc. Cei mai mulți o duc tot rău.

— Dar măcar acum sunteți liberi!

— Da. Suntem liberi.

Îndoiala din glasul bărbatului era vizibilă.

Dinspre terasă se auzea orchestra care atacase *Let's Twist Again*. Ella ascultă o clipă cu încordare. Bucuria îi înfrumuseță și mai mult chipul. Apoi îl smulse de la locul lui și încercă să-l tragă afară.

— Hai să dansăm!

— Ella! Twistul nu mai e de noi.

Bătu cu pantoful în parchet.

— Afară!

Pe ring erau câteva perechi. Dansatul lor semăna mai mult cu o bătută pe loc.

— Ăștia n-au habar de twist.

Ella închise ochii și începu să pivoteze când pe un picior, când pe altul, aplecându-se tot mai mult pe spate – odinioară reușea performanța de a atinge covorul cu pletele, făcând „podul” într-o arcuire care-i înmărmurea pe toți –, mișcându-și brațele ritmic, așa cum dansase cu el într-o copilărie care părea să fi aparținut altora. Claudiu se lăsă și el provocat de melodia pe care o ascultase de sute de ori, pe care cei de vârsta lor o socotiseră cu zeci de ani în urmă o poartă de acces la

libertate. Uitaseră de timp și spațiu. Păreau din nou doi adolescenți îndrăgostiți până peste urechi unul de altul, care nu mai știau nici că erau săraci, nici că trăiau într-un regim care nu-i iubea. În curând, celelalte perechi, cu mult mai tinere decât ei, se opriră pe margini, urmărindu-le unduirile cu o curiozitate ieșită din comun. La sfârșit, izbucniră aplauze, se auziră strigăte de „bis”, instrumentiștii din formație porniră din nou să cânte *Let's Twist Again* și cei doi se lăsară din nou cuprinși de frenezia unui dans care îi readucea într-un trecut fabulos.

Răsunară iarăși aplauze. Ella îl cuprinse de braț ca să se sprijine de el.

— Uf! Am obosit. Dar le-am arătat noi mucoșilor ăstora.

Se așezară din nou la masă și mai băură câte un pahar de vin, îmbujorați la față, sorbindu-se unul pe altul cu ochii strălucitori.

— Mai ții minte ce prelegeri ne țineau despre degradarea tineretului din Occident prin twist? „Tovarăși! Tineretul din Occident e pervertit de scâlâmbăieli cu pretenții de dans care îi îndepărtează de realitate, îi transformă într-o masă de manevră ușor de manipulat pentru țeluri mârșave! Nu vă lăsați ademeniți de falsa strălucire a unor invenții diabolice! Rămâneți copiii puri ai socialismului.”

— De Hula-hoop ce să mai zic! Nici Coca-Cola nu era iertată. Am băut prima Coca-Cola la optsprezece ani.

— Eu mai târziu. Și am băut-o cu noduri. Mă tot așteptam să cad amețit de drogul din ea.

— Dar pantalonii strâmți! Stai... cât era la modă să aibă? Știu... șaptesprezece centimetri.

— Dar fustele care nu acopereau genunchii...

— O rușine... semn al depravării... jos mini!... Huo!

— Dar părul lung până la umeri... Ba nu... Pe asta n-ai mai prins-o... Plecaseși din țară...

— Ce-i cu părul lung până la umeri?

— După moda lansată de Beatles... Cei mai îndrăzneți își lăsaseră plete. Câte bastoane de cauciuc n-am luat pe spinare de la milițieni pentru că n-aveam părul tuns ca și clasa muncitoare... Umblau cu foarfeci la ei și cum prindeau pe unul pletos, harșt!, îi făceau cărare în cap.

Ella bătu din palme amuzată.

— Harșt!, și îi făceau cărare în cap.

— Să știi că nu glumeau.

— Dar dacă i-ar fi văzut pe cei de azi cu inele în nas sau la buric? Cu tatuaje pe tot corpul?

— Cred c-ar fi înnebunit!

— Îi mai ții minte pe *The Federals*? Prima trupă pe care am văzut-o venind din Occident.

— Cum să nu? Au cântat pe patinoarul 23 August. A fost delir.

— La sfârșit, toboșarul și-a aruncat un pantof în mulțime. A fost bătaie pe el. Dar ție nu ți-a plăcut.

— Nici acum nu-mi place chestia asta. Cred că mai și mirosea. Dar ei erau buni.

— Consolează-te cu gândul că sunt mai bătrâni ca noi.

— O să-ncerc. Dar să știi că uneori i-am și urât.

— De ce?

— Ai uitat? Concertul s-a terminat târziu, a trebuit să mergem acasă pe jos, nu mai circula niciun tramvai, iar de la patinoar până la Piața Chibrit e cale, nu glumă!

— Așa e! M-au durut picioarele două zile. Mai ales că eram încălțată cu niște pantofi pe care nu-i purtam decât la momente deosebite.

— Niște pantofi maro, cu o cataramă aurie.

— Maro erau?

Coborâseră ca pe un tobogan pe panta amintirilor. Cuprinși de frenezie, își luau unul altuia vorba din gură, întrecându-se să dezgroape din taințele trecutului lor comun comorile pe care le îngropaseră acolo și le aparțineau în exclusivitate. Răscoleau ca într-o vistierie cu nestemate de existența cărora uneori uitaseră.

— Parcă erai nebună! Mă cărai la toate filmele din oraș. La *Acapulco* m-ai dus de cinci ori.

— Merita! Elvis!

— La *Tinerii* numai de patru ori.

— Cliff Richard nu era așa de mare. Dar era un tip drăguț. Și cânta bine.

Intrau în sălile de cinematograf – mizerabile, neaerisite, cu coji de semințe pe jos, cu scaune care scârțâiau sinistru –, își ocupau locurile și abia se stingeau lumina și mâna ei stângă îi căuta mâna lui dreaptă – ea stătea întotdeauna în dreapta lui – „ca să te am lângă inimă”, spunea ea. Ceea ce se petrecea pe ecran se repercuta în palma ei mică, ușor transpirată, încât chiar

dacă n-ar fi urmărit filmul ar fi știut, după cum îl strânge, dacă e o scenă de dragoste sau una plină de tensiune, dacă acțiunea curge pe un făgaș fericit sau ia o întorsătură tragică.

— La *Trolius și Cresida* am crezut că o să leșinăm de râs.

— A fost o montare genială! Se mai vorbește și-acum de ea.

— Dar serile la Ateneu?

— Adu-ți aminte, l-am văzut dirijând pe George Georgescu!

— Parcă numai pe el! Ce muzică divină am ascultat acolo! Întotdeauna însă m-am întrebat cum de o sală atât de somptuoasă putea să aibă jur-împrejur, aproape de cupolă, catifeaua aceea vișinie. Era oribilă!

— Catifeaua aceea ascundea o frescă. O istorie în imagini a României. Nu se cuvenea ca vajnicii constructori ai socialismului să-l vadă pe primul rege al ei reprezentat alături de alte personaje ilustre. Au dat-o, într-un sfârșit, jos.

— Ascundeau adevărul. Tot timpul ne-au ascuns adevărul. Mai porți și-acum după tine pe Don Quijote? Cu eseul tău despre bravul hidalgo m-ai cucerit definitiv.

— Nu, dar îl recitesc o dată la câțiva ani.

— Ce mizerii de cărți ne-au trecut prin mână ani la rând! Numai cu hitleriști cruzi și troglodiți și cu ostași sovietici victorioși. Ce mai fac chiaburii Trafulică și Didel? Mai completează împotriva poporului? Dar Mitrea Cocor? Mai e un model pentru noua generație? Silvester Andrei mai salvează abatajul? Prietenul Lazăr de la Rusca mai e evocat cu evlavie? Și ăla... cum îl chema? A, da... Inginerul Matei. Mai luptă să smulgă Bărăganului recolte bogate? Ha! Ha! Ce tâmpenii de eroi! Mult mai târziu am aflat că literatura e altceva. Câtă vreme am pierdut! Ce lacomi eram să recuperăm golurile din pregătirea noastră!

Când le căzuse sub ochi prima reeditare a lui Bacovia citiseră volumul acela până învățaseră versurile pe de rost. Și le recitau unul altuia, când uita unul ceva intervenea celălalt. Uneori făceau câte o pauză, nemaisuportând sensibilitatea ultragiată a poetului, și, ca să se distreze, treceau într-un alt registru, rostind solemn, în stilul proletcultist al epocii: „Sunt măr de lângă drum și fără gard, / La mine-n poală poame roșii ard...”, sau

„Partidul e-n toate. E-n cele ce sunt, / Și-n cele ce mâine vor râde la soare.”, sau „Voi mame, învățați pruncii voștri, înainte de cuvântul mamă, înainte de cuvântul pâine, cuvântul pace!” *Fetița cu chibrituri* le prilejuia trecerea la un registru lacrimogen: „În țara mea, când fulgi prind să se-aștearnă, / Toți pruncii țării au un pom de iarnă. / Ei n-au trăit nicicând acele vremuri, de care amintindu-ți te cutremuri, / Când goi și supti, prin viscole cumplite, / Copii de muncitori vindeau chibrite.” Apoi izbucneau în răs și începea nebunia: porneau să cânte „Răsună valea, răsună valea, de la Bumbști la Livezeni”, „Azi e zi de sărbătoare, ziua când noi voioșii pionieri, am pornit cu-nflăcărare, pe un drum presărat cu primăveri”, sau un altul, într-o tonalitate amenințătoare: „Alarmă! Alarmă! la CFR, sirena tot mai cheamă la CFR...” Tropăiau în cadență, cu pieptul bombat și cu privirea dârză, purtau steaguri imagine în brațe, portrete ale „conducătorilor iubiți”, fâlfâiau, chipurile, eșarfe roșii, scandau lozinci: „URSS – URSS – bastion al păcii el”, „Frunză verde de cireș, trăiască Gheorghiu-Dej!” Totul se petrecea în magazia de lemne a școlii unde se refugiau câteodată când chiuleau, și totul se sfârșea cu îmbrățișări și sărutări.

— Urâte vremuri! Nu le urăști?

— În vremurile acelea te-am cunoscut pe tine.

— N-are nicio legătură una cu alta.

— De mult nu-i mai îndobitoceste pe copii cu tâmpenii de-astea. Dacă îi spui chestiile astea unui tânăr din ziua de azi se uită la tine ca la un nebun. Nu-i vine să creadă. Habar n-au nici de Mitrea Cocor, nici de Lazăr de la Rusca.

— Ignoranța asta în care sunt ținută poate să-i coste. Oricând se pot întoarce vremurile alea tâmpite dacă nu bagă de seamă. Dar ți-a trecut semnul de la mână?

Aha! De-aia se uitase cu atâta atenție la mâna lui când îi probase brățara! Nu i-o mai cumpărare, ca să-l pedepsească.

Fuse tot o idee trăsnită de-a ei – să se taie cu lama la încheietura de la mâna dreaptă și să-și amestece sângele. „«Frați de sânge» s-a mai pomenit. Dar «iubiți de sânge» n-au fost niciodată”, spusese ea după ce executaseră ritualul dureros.

— Acum ai și tu puțin sânge de evreu, mai adăugase ea de parcă vroia să-i facă în ciudă. Să vezi cum e.

— Mi-a trecut.

— Mie nu.

Își scoase brățara de aur de o eleganță neostentativă pe care o purta la mână dreaptă. Claudiu zări urma albă lăsată de o tăietură fină. Un val de emoție îl cuprinse din nou. Se stăpâni cu greu să nu se-apelece și să-i sărute încheietura.

— La mine urma a rămas în altă parte.

Ea își puse brățara la loc. Claudiu îi urmărea cu atenție mișcările.

— Am citit undeva că, după șapte ani, toate celulele din organismul nostru se schimbă.

— Adică noi nu mai suntem cei care ne-am cunoscut odinioară?, se minună Ella.

— Da.

— Atunci cine suntem?

— Niște ființe care purtăm același nume.

— Adică niște impostori? Adică vrei să zici că mâinile noastre, buzele noastre nu s-au atins de fapt niciodată? Pentru că niște amărâte de celule au murit și altele le-au luat locul? Ar fi cumplit! Și dacă ar fi așa, de ce nu rămânem tineri dacă ne primenim periodic?

— Celulele noi nu mai au puterea celor pe care le schimbă.

— De aia ajungem gârbovi, cocârjați, cu vederea slabă... Eu una nu vreau să ajung așa!

Apoi adăugă cu aceeași revoltă în glas:

— Și nu vreau să mor. N-ar trebui să moară nimeni. În proiectul celui care răspunde de seminția noastră e pe undeva o lacună. Un calcul greșit al aceluia și oamenii au devenit muritori. Îți dai seama ce minunat ar fi să trăim veșnic, într-o tinerețe eternă?

— Ar fi groaznic! Ne-am plictisi înfiorător.

— Te înșeli, se înflăcăra Ella. Ar fi minunat. Din moment ce universul e fără sfârșit, am reuși să-l cunoaștem tot mai bine, încetul cu încetul, pas cu pas. Am afla despre el lucruri la care nici nu gândim. În loc să alergăm pe la doctori sau să ne zbuciumăm fiindcă ne chinuim unii pe alții, am avea un timp infinit pentru cunoaștere. Fiecare zi ne-ar aduce alte vești despre ceea ce ne înconjoară, dar și despre noi. Ar fi extraordinar!

— N-avem dreptul să știm atât de mult.

— Cine-a hotărât asta? De ce? În ce scop? Îți spun eu – și e convingerea mea de nestrămutat: de la

începuturile noastre s-a comis o eroare. Din grabă, din nepricepere – nu știu. Nu contează că n-a fost dinadins. Uneori îmi închipui că locuitorii planetei, în semn de protest, n-ar mai aduce pe lume copii. Omenirea s-ar stinge în câteva zeci de ani. N-ar mai rămâne nicio urmă de noi. Și l-ar constrânge pe șeful proiectului să-și revizuiască planurile și să elaboreze un altul, mai bun și mai potrivit nouă. Doar așa ceva l-ar smulge pe acela din mulțumirea în care probabil s-a cufundat, mândru de realizarea lui. Doar asta i-ar atrage atenția că nu e în regulă ce-a pus în aplicare. Mai ales că ne-a lăsat de capul nostru. De multă vreme nu ne mai monitorizează nimeni.

Fără să vrea, Claudiu își aduse aminte de „rugul de foc” la care se gândise cu o zi înainte. Într-adevăr, trecuseră cam multe veacuri de când nu se mai arătase oamenilor. „La ce bun? Pe crestele acelea a spus tot ce avea de spus. Că n-a înțeles nimeni nimic, e o altă poveste.”

Aruncă o privire în jur. Mai mulți turiști stăteau la niște mese unite și vorbeau zgomotos, golind sticlele de vin într-o veselie. Chiar lângă el un băiat și o fată – să fi avut vreo douăzeci de ani – se sorbeau din ochi și abia se atingeau de mâncare. În imediata lor apropiere, două băbuțe dichisite – englezoaicele de vârstă a treia în vilegiatură! – se uitau curioase la cei din încăpere și sporovăiau cu însuflețire, comentând ceea ce vedeau pe un ton ridicat. Mai erau și câteva cupluri cu niște copii pe care îi auzise chiuind sălbatec când își dădeau drumul pe tobogan în piscină. Acum stăteau potoliți, impresionați de ambianța în care se aflau. Iar într-un ungher depărtat, cei doi arabi fumau și beau cafele.

Claudiu se foi agasat. Se stăpâni cu greu să nu se ducă la ei și să-i repeadă. Se mulțumi să le arunce o privire urâtă.

Fusese atâta disperare în glasul Ellei – acum tăcea preocupată să-și disece friptura – încât simți nevoia să o readucă în trecutul în care se simțea confortabil, deși îi stătea pe limbă s-o roage să-și imagineze tristețea unei lumi în care nu s-ar mai naște copii.

— Mai ții minte „ceaiurile” noastre? „Fabuloasele” noastre „ceaiuri”? Mult iubitele și mult așteptatele?

„Ceaiurile” erau petrecerile pe care și le permiteau de două sau de trei ori pe an. Se adunau zece-doisprezece

băieți și fete în casa unui coleg, a unei colege care avea mai mult spațiu, puneau mână de la mână și cumpărau fursecuri, pișcoturi, prăjituri, iar unii aduceau pe ascuns sticle cu bere și vin. Părinții gazdei pregăteau sandviciuri și pe la opt seara începea distracția. Unul singur dintre ei avea un pick-up – un tip roșcovan, cu mulți pistrui –, din pricina aparatului acela era cineva, era invitat nu numai la sindrofiile lor, toți trăgeau de el, nu-i mai ajungeai cu prăjina la nas din pricina asta. Discurile erau cele obișnuite, din comerț, cu înregistrări ale unor cântece interpretate de Dorina Drăghici, Marina Voica, Constantin Drăghici, Ana Lăcătușu, Norocel Dimitriu, Nicolae Nițescu, Ilinca Cerbacev, Margareta Pâslaru, unele melodioase, învăluitoare, dar prea cuminți pentru ceea ce simțeau, ce-și doreau – o descătușare totală a energiei tinereții lor. Ceva mai târziu apăruseră în viața lor și discurile unor cântăreți occidentali, procurate cu mari dificultăți, păstrate cu evlavie, puse pe platanul pick-up-ului cu înfinită grijă, ca nu cumva să li se întâmple vreo nenorocire, să se zgârie sau să se spargă. De-abia dansând după ritmurile lor aveau să cunoască senzația de libertate și fericire în care se cufundau ca într-o beție inofensivă, tămăduitoare.

Dansaseră împreună pentru prima oară la cincisprezece ani, la primul lor „ceai”. Un hâtru stinsese becurile candelabrului, rămăsese doar o veioză aprinsă – răspândea o lumină verde – și el îl binecuvântase în gând pentru că așa era mai puțin crispat și încurca mai puțin pașii tangoului. Ținea minte și cântecul după care dansaseră – *O poveste de iubire* –, un șlagăr al timpului, mai puțin contrafăcut ca altele. Își luase inima în dinți și o invitase pe Ella la dans, care până atunci se prefăcuse că nu se simte prea bine, îi refuzase pe unii care doriseră s-o tragă în „ring”, și se uita pe furiș la el, dintr-un colț, mică și tristă. Stăteau la distanță unul de altul, neîndrăznind să se apropie, ceilalți ar fi izbucnit în hohote de râs dacă i-ar fi putut vedea, noroc că era aproape beznă și fiecare își vedea de-ale lui – unul spunea bancuri, altul bea dintr-o sticlă plată, alții discutau cu aprindere întrerupându-se unul pe altul. Ar fi dorit ca la prima lui ieșire în lume să fie strălucitor, să fie frumos îmbrăcat, dar el purta pantalonii aspri de la uniformă – culmea! Îi mai rămăseseră și mici! – pe care îi călcase zadarnic o oră întreagă ca să capete o înfățișare

mai elegantă, o cămașă roasă la guler de atâta spălat și niște pantofi bine lustruiți, dar scâlțiați. Ella îl trăsese încetișor spre ea, mai mult, tot mai mult, până când piepturile li se atinseseră și îi simțise prin tricoul mulat tresărirea sânilor. Îl cuprinsese o tulburare cum nu mai simțise niciodată. Ca în transă își apropie chipul de al ei – de-abia îl distingea, era mai mult o bănuială – și îi căută buzele cu buzele lui, până când li se atinseseră ușor, ca o boare. Simțise un gust pe care nu-l mai regăsise niciodată. Parcă sărutase o floare culeasă de pe un tărâm magic, care i se oferă oricărui muritor o singură dată în viață. Imediat amețise, trebuise să se sprijine de ea, invidiind-o că este mai sigură pe sine însăși, dar când melodia se termină și se aprinse lumina, îi văzu ochii strălucitori cercetându-l ca de la mari depărtări, abia ținându-se pe picioare. Ieșiseră amândoi în curtea casei și mult timp rămăseseră pe prag, unul lângă altul, fără să-și spună nimic, din frica de a nu destrăma o vrajă pe care o trăiseră și alții și care se cuvenise s-o trăiască și ei. Ar fi stat multă vreme așa dacă roșcovanul cu pistrui nu i-ar fi descoperit și nu le-ar fi strigat cu un glas dogit: „Bă, nasoilor, voi nu jucați gajuri?”

— Am fost la multe recepții strălucitoare, îmbrăcată în toalete scumpe, purtând bijuterii de mare preț, printre oameni frumos îmbrăcați, uneori printre celebrități, vorbind ales despre probleme importante, zâmbind cordial, glumind, fără grija zilei de mâine... Niciodată însă nu m-am simțit mai bine decât la „ceaiurile” noastre lipsite de orice fast. Niciodată.

— Trebuie să recunosc că nici eu.

Claudiu avea și acum un pick-up vechi la care își pune uneori, când se afla în apartamentul lui din București, *O poveste de iubire*. Acul era uzat de atâta folosință, nu avea de unde să mai cumpere altul, nimeni nu mai asculta muzică la un astfel de aparat antediluvian, iar discul produs de Electrecord – găsit dintr-o întâmplare într-un magazin de vechituri – era zgâriat, încât glasul plăcut al Margaretei căpăta uneori inflexiuni ciudate, de-a dreptul caraghioase, alteori repeta la nesfârșit aceleași cuvinte: „E-o poveste ca și altele și-a mea, dorul meu rămâne dorul inimii”, sau „E-o poveste de iubire trăită mereu, ea ne-aduce bucurii și speranțe mereu...”, fiind de fiecare dată nevoit să deplaseze cu mâna acul pe un alt șanțuleț păstrat intact și cântecul să curgă mai departe.

— N-aș fi crezut că mai ții minte atât de multe lucruri despre noi! Mă sperii.

Claudiu îi răspunse într-un târziu – cercetase cu privirea întreaga încăpere și, spre mulțumirea lui, nu-i mai descoperise pe cei doi arabi. Masa lor era acum ocupată de doi vlăjgani blonzi pe care – culmea! – îi surprinse și pe aceștia cum îi ațintesc pe furiș. Nu mai înțelegea nimic. Ce aveau ei atât de special încât erau fixați cu atâta insistență? Încercă să nu-i bage în seamă și reluă dialogul, căznindu-se să-și aducă aminte despre ce vorbise Ella.

— Ce spuneai? A, da... N-a fost zi în care să nu mă gândesc la tot ce-am trăit împreună. Cum spuneai tu? Își subție vocea încercând s-o imite: „Iată o întâmplare demnă să fie păstrată în depozitul nostru sacru!” Așa decretai după fiecare trăsnăie de-a noastră. După fiecare bucurie. După fiecare necaz.

— Și ce mai e prin „depozitul nostru sacru”?

Claudiu se gândi o clipă înainte de a-i răspunde.

— Mai ții minte ce i-ai strigat odată roșcovanului cu pistrui?

Ella chicoti.

— Cum să nu! Nu mă lăsa în pace în recreații, se tot lega de mine, era furios pentru că nu vroiam să ies cu el. N-am mai suportat și i-am strigat: „Ești urât ca limba rusă!” Mamă-mamă! Ce scandal a fost! Ce papară am încasat! M-au judecat ca pe pungași în careul școlii. „Cum, tovarășa, limba rusă e urâtă? E una dintre cele mai frumoase limbi ale Pământului. E limba celor mai mari scriitori pe care i-a dat omenirea. A celor mai mari gânditori. E limba celor mai buni prieteni pe care îi avem. E limba celor care ne apără de capitalismul în putrefacție.”

— Eu m-am ținut în clipa aceea de nas, ca și cum n-aș mai fi putut respira din pricina mirosului.

— Noroc că nu te-au văzut. Mi-au frecat ridichea vreo oră. M-au sancționat, mi-au scăzut nota la purtare, m-au făcut de răs în toată școala... Bine că nu m-au exmatriculat. Dar pe tine chiar puteau să te zboare din școală!

...Era o oră de economie politică începută sub cele mai cordiale auspicii. Afară era urât, nimeni nu tânjea să bată minge pe terenul îmbibat de apă, sau să hoinărească lelea prin parc, profesorul – un tip cu un surâs amar în

colțul gurii, costeliv, numai oase și piele, dar, paradoxal, cu o burtică rășfrântă pe deasupra curelei –, se plimba binevoitor printre rânduri și asculta fără să pună note, deranjat doar de niște muște obraznice pe care le alunga vânturând mâinile.

Tocmai atunci i se trezise lui Claudiu spiritul de frondă. Privindu-l în ochi pe profesor ridicase două degete.

— Da, Claudiu?

Se ridicase în picioare, silindu-se să stea cât mai drept cu puțință.

— V-aș ruga să-mi spuneți ce e acela un lagăr.

Profesorul se oprise din plimbarea lui, rămânând amabil, intrigat totuși că un elev de vârsta lui Claudiu nu cunoștea un cuvânt de o mare frecvență. Îi explicase pedant, fără nicio iritare, alungându-și o muscă de pe obraz.

— Lagărul e un loc unde sunt ținute prizonierii. N-ai aflat până acum?

Clasa urmărea scena cu suflarea tăiată, era pe undeva o poantă, Claudiu nu se putea să nu pregătească vreo farsă, vreo vorbă de duh – nu se mai auzea nici bâzâitul muștelor – sau poate nu-l mai sesizau ei.

— Așa știam și eu.

— Atunci care-i problema?

Claudiu își adunase tot curajul pe care-l avea și răspunsese privindu-l în continuare pe profesor drept în ochi.

— Noi trăim în lagărul socialist. Înseamnă că suntem prizonieri?

Toți înghețaseră în bănci. Profesorul rămăsese stană de piatră. Pe chipul său de om bolnav – burtica aceea trebuia să aibă un motiv – nu se putea citi nimic.

Cât durase tăcerea aceea? O secundă? Un minut? Deodată, răsunase ca o sirenă izbăvitoare soneria care anunța recreația. Tresăriseră cu toții, ca și cum până atunci fuseseră hipnotizați. Profesorul se urnise din loc, de parcă nu-l auzise pe Claudiu, se îndreptase spre catedră, își strânsese lucrurile și plecase din clasă cu un pas târșăit și cu un rictus și mai amar în colțul gurii...

— Ți dai seama: nimeni n-a pomenit de întâmplarea aia. S-ar fi lăsat cu un scandal monstru. Ai avut baftă! Iar profesorul s-a prefăcut magistral că n-a auzit ce l-ai întrebat.

— Și-acum mi se face milă când mă gândesc la el! Săracul! Cu ce era vinovat? S-a descurcat, însă, impecabil. S-a salvat și pe el, m-a salvat și pe mine. M-ar fi putut distruge pentru totdeauna. Ce-am făcut atunci a fost o nerozie! Dar n-a mai călcat pe la noi prin școală.

— În secret toți te-au văzut ca pe-un erou!

— Eroismul lui pește! Rebel de duzină! Eram niște puțoi fricoși. Și noi, și cei mai mari ca noi. Haide mai bine să te amuz puțin: știi că din pricina ta am crescut doi centimetri?

Ella îl privi neîncrezătoare.

— Glumești?

— Nu glumesc deloc. Aveam optsprezece ani și un metru șaptezeci și opt. Când ți-am spus asta te-ai bosumflat. Ai bătut din picior – piciorușul tău numărul 36 – și ai zis că iubitul tău trebuie neapărat să aibă un metru optzeci. Citiseși că nu știi ce erou dintr-o carte care îți plăcuse avea înălțimea asta. Ca să fiu exact cu zece centimetri mai înalt decât tine.

— Și?, întrebă ea nerăbdătoare, puțin lipsind să nu înceapă să bată din „picioruș”.

— Într-o bună zi m-au chemat la recrutare. M-au măsurat și aveam un metru și optzeci. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Ai crescut doi centimetri pentru mine?

— Zadarnic. Tu plecaseși din țară.

— Am făcut eu vraja asta?

— Poate că ai făcut-o tu. Sau poate eu. Sau poate altcineva. Cine mai știe?

— Cu altele ai fost la fel ca și cu mine?

— „Altele” au suferit din pricina ta. N-am mai avut încredere în nimeni și m-am purtat mizerabil cu ele. Iar unele chiar nu meritau să le tratez așa cum le-am tratat. Nu pricepeau nimic.

— M-ai iubit mult, nu-i așa? Singurul om care a crescut pentru mine cu doi centimetri... Nu-mi răspunde: uneori aș fi vrut să mă fi iubit mai puțin. Alteori îmi zic că n-aș suporta gândul să nu mă fi iubit atât de nebunește. A fost o minune a cerului între noi. De-abia acum am aflat de fapt cât m-ai iubit. Te-am rănit îngrozitor! Te-am chinuit. Nici măcar nu pot să te rog să mă ierți. Cine își bate joc de sufletul cuiva nu merită iertare. Te-am distrus pentru totdeauna.

Claudiu o mângâie ușor pe mână, mirându-se de îndrăzneala lui.

— Oare? Știi ce minunat e să aștepți? Să crezi că peste o zi, peste un an sau mai mulți, totul se poate lua de la capăt? M-ai lăsat bogat. M-am hrănit din amintiri cum n-au avut mulți de la vârsta aceea. Ai făcut din copilăria și adolescența mea o lungă și binecuvântată clipă magică, irepetabilă la celelalte vârste pe care le-am cunoscut. Din ea îmi iau puteri și acum.

— N-am avut încotro! A trebuit să plec. Crede-mă! N-am avut încotro!

Mai avea puțin și izbucnea în plâns.

Claudiu nu-i răspunse. De toată exuberanța lor se alesese praful. Uitaseră doar pentru o clipă cine erau de fapt: doi străini, doi bătrâni care se cunoscuseră odinioară, care își făcuseră planuri să rămână împreună, după care o luaseră pe drumuri diferite, „își schimbaseră de mai multe ori celulele din tot organismul”, trăiseră întâmplări care nu le mai aparțineau amândurora. Oare avea un „depozit sacru” și cu altcineva?

Lui îi trecu din nou prin cap că trecutul e într-adevăr o conservă cu un conținut primejdios. Totuși, cât încapă în ea? Trăiești mii de zile, ai parte de mii de întâmplări, ești bucuros sau necăjit, victorios sau umilit, dar dacă ar fi să așterni pe hârtie tot ce-ți amintești de când te-ai născut de-abia dacă ai umple câteva sute de pagini.

— Mai vreau un pahar! Ba nu. Am băut destul.

O recunoștea, nu se schimbase deloc; își modifica dorințele de la o clipă la alta, fără să pară însă o capricioasă. Farmecul o salva ca să nu arate ca o răzgâiată. Mofturile ei proveneau din lăcomia de a trăi totul cât mai intens, de a cuprinde cât mai mult. Iar pe femeia asta el trebuia s-o omoare. Cum o va face? Îi va turna otravă în pahar, îi va rupe beregata într-un colț dosnic, îi va înscena un accident de mașină? Dar va avea oare curajul s-o facă? Dacă nu-și va îndeplini misiunea va plăti el. Avea acum un bun prilej să-și țină promisiunea din copilărie și să-și dea viața ca s-o salveze.

Ciuli urechea – la masa vecină cele două femei în vârstă vorbeau despre ei. Își încordă și mai mult auzul și zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?, se îngrijoră Ella. Am spus vreo prostie?

— Nu. Băbuțele acelea spun despre noi că suntem o pereche frumoasă.

— Și nu-i așa?

După care, fără să se uite la el, roșie în obraji, rosti abia auzit, cu glas șovăitor:

— Vrei să petrecem noaptea asta la mine în cameră?

De-abia pe urmă îl privi drept în ochi.

Pentru prima oară de când se întâlniseră, bărbatul izbucni mânios. Era de nerecunoscut. Vinele de la tâmple i se umflaseră, gata-gata să-i plesnească, mâinile îi fuseseră cuprinse de un tremur prevestitor de rău, pumnii i se încleștau și i se descleștau spasmodic. Șuiera vorbele, le împrôsca, ochii i se făcuseră mici și răi.

— Vrei să mă pui din nou la încercare? Să mai dau o probă? Vrei să stăm din nou, ca atunci, lungiți unul lângă altul? Ba nu, acum avem experiență, putem trece și la fapte. O partidă de sex ne-ar prinde bine, ar pigmenta agreabil o nenorocită de misiune pe care trebuie s-o îndeplinim – sau și chestia asta ți-au prevăzut-o în program? Iar mâine să ne despărțim definitiv – de asta sunt sigur, destinul n-o să ne mai pună în veci unul în fața altuia, oamenii nu se pot despărți de două ori. Vrei să mai adăugăm o amintire la „depozitul nostru sacru”? Asta vrei? Nu-i destul că am răscolit ceva ce stătea cuminte la locul lui? Cât crezi că poate să suporte un om?

Ella nu se așteptase la o asemenea izbucnire. Îl privi îndelung și, într-un sfârșit, spuse cu un glas în care nu se putea ghici nici regret, nici amărăciune:

— Ești bun să ceri nota?

După care se ridică și plecă lăsându-l să discute cu chelnerul. Băbuțele de la masa vecină priviră siderate în urma ei.

* * *

Se vârî în pat și de-abia atunci lacrimile îi porniră să-i curgă pe obraji. Nu plângea pentru că bărbatul pe care îl iubise în copilărie o respinsese. Nu știa ce-i venise, fusese o prostie. Plângea după ceea ce-și închipuia că ar fi însemnat viața lângă el. Plângea după visurile ei din adolescență de care se alesese praful. Vărsa lacrimi pentru toate zilele și nopțile pe care nu le petrecuse cu minunea copilăriei ei. Își cufundase fața în

pernă ca să poată hohoti în voie. Fiindcă înțelesese că, poate, făcuse mult rău în viață, cu sau fără voie. Dar nimănui nu-i făcuse atâta rău ca bărbatului acesta care, probabil, nici el nu putea să doarmă și se zvârcolea pradă gândurilor. Și chiar dacă el o iertase, va trăi toată viața cu vina de a-l fi făcut să sufere cum n-a mai făcut pe nimeni altcineva să sufere. Dacă ar fi urât-o, i-ar fi fost mai ușor. Nu mai avea cum să se împace cu sine însăși câte zile o mai avea de trăit. Va deveni tot mai bătrână, se va urâți și se va împuțina la trup, dar povara din suflet nu i-o va mai lua decât sfârșitul. Măcar dacă nu l-ar mai fi întâlnit, ar fi fost mai ușor. Totul ar fi rămas ca o poveste fără sfârșit – o „poveste de iubire” fără sfârșit. S-ar mai fi gândit uneori unul la altul și doar atât. De ce-a mai trebuit să le fie răscolite încă o dată sufletele? Dar altceva i se părea și mai ciudat: mulți se îndrăgostesc în copilărie, în adolescență. Iar la maturitate uită totul, se căsătoresc cu alții sau cu altele, trântesc o droaie de plozi și își văd de ale lor fără să mai arunce o privire în urmă, ca și cum nici n-ar fi existat. Ce fusese între ei așa de special încât le marcase viețile cu un stigmat imposibil de șters, ca tăietura ei de la încheietură? De ce ei nu puteau uita și se chinuiau și la anii pe care îi aveau acum? Ce se întâmplase cu ei atunci, în acele clipe care țineau de un miracol? Cerul îi hărăzise oare unul altuia și ea se opusese acelei voințe mai presus decât cea a oamenilor și pentru asta fusese pedepsită? Și, odată cu ea, și el? Își aduse aminte de o întâmplare pe care o trăise mai demult. Trebuise să înnopteze odată într-un deșert. Nu în deșertul ăsta, într-o altă parte a lumii. Merseseră toată ziua și erau frânți de oboseală. Începea deja să se lase frigul. Cei care o însoțeau aprinseseră focul, ridicaseră un cort, scosese sacii de dormit și pregăteau ceva de-ale gurii. Îl văzu pe unul dintre ei cum trasează cu un băț un cerc în jurul taberei. Îl privi întrebătoare. Acela îi înțelese nedumerirea. Căutase ceva la lumina lanternei. Îl văzuse cum trasează un nou cerc, de data asta cu un diametru mult mai mic. Apoi îi făcuse semn să se apropie. În mijlocul cercului se aflau doi scorpioni care se mișcau înnebuniți. Vrusese să se dea înapoi, dar bărbatul o liniști cu un gest. Se uitaseră împreună la vietățile acelea care se deplasau până la micul șanț pe care l-ar fi putut trece cu ușurință, se întorceau și căutau scăparea în altă parte, unde întâlneau aceeași urmă în nisip. Minute în șir

continuase agitația lor. Până când, în cele din urmă, îi văzuse cum se opresc ca la un semnal și fiecare scorpion își înfipsese acul în propriul lui trup. Se zbătuseră puțin și rămăseseră întinși pe spate, doar la câțiva centimetri de locul unde ar fi fost liberi. Dar n-avuseseră curajul să treacă dincolo de bariera firavă. Și totuși, preferaseră să moară decât să rămână prizonieri. De atunci, de multe ori se întrebase dacă asta e o soluție de a scăpa din orice fel de captivitate în care te țineau alții sau, mai groaznic, te țineai singur, deținut și paznic totodată, până te transformai în victimă și călău.

Claudiu nu se chinuia și nu se perpelea încercând să adoarmă așa cum credea Ella. Nu din nepăsare, ci dintr-un motiv cât se poate de prozaic: avea o vizită. Până ajunsese la apartament fusese într-o stare de tulburare cum nu mai cunoscuse demult. „De ce-am refuzat-o? Ar fi trebuit să mă duc la ea în cameră și s-o am, cum se lăuda pletosul acela că a avut-o. Să-mi bat joc de ea și să-i strig după aia că e o târfă. S-o umilesc, s-o batjocoresc, să-i spun cele mai spurcate vorbe, s-o fac să plângă, s-o fac să se târască la picioarele mele.” După ce mai făcuse câțiva pași, se oprise crucindu-se de ce-i trecuse prin minte. „M-am țicnit. Căldura asta m-a dat gata. Doamne! Cum am putut să gândesc așa ceva? De unde am strâns în mine atâta ură? Să-mi bat joc de Ella? Mai bine mă spânzur!” O pornise din nou spre apartamentul lui. De cum intră simți o prezență străină. Își scoase rapid pistolul care îi umfla buzunarul de la spate. Cu simțurile încordate la maximum se furișă în dormitorul unde lumina era aprinsă și se auzea cum cineva sforăie. Într-un fotoliu, îmbrăcat într-un costum de in, Predeleanu dormea ca și cum ar fi fost la el acasă. Lângă el era o sticlă mică de whisky, aproape goală.

Claudiu se uită câteva clipe la el nedumerit. Predeleanu își părăsea rareori bârlogul, numai când era o nevoie urgentă de el. Ce-l făcuse să apară aici din senin? Numai ceva grav îi justifica prezența. Simți cum îi sporește neliniștea.

Ca și cum un ochi i-ar fi rămas treaz, ca să observe ce se petrece în jur, vizitatorul neașteptat se trezi dintr-odată și-l aținti cu o privire veselă.

— Nu te așteptai să mă vezi! Hai, recunoaște, ți-am tras o sperietură grozavă!

— Erai să te alegi cu un glonte în cap, mormăi acru Claudiu care nu părea să guste modul în care se ivise celălalt.

— Tu întâi somezi și pe urmă tragi. Întotdeauna ai fost un gentleman.

— Ce cauți aici? Mă urmărești? Tu mi-ai umblat prin cameră?

— Când?

— Ieri. Și azi dimineață.

— De-abia am venit de la aeroport. Ți s-a umblat prin cameră?

— Da.

— N-am fost eu. Dar totul se leagă.

Aproape că se răsti la el.

— Ce se leagă?

Predeleanu îi vorbi pe un ton împăciuitoare.

— Ai răbdare și-ai să afli totul. Așa îl întâmpini pe omul care vine să te scoată din belea?

— Să mă scoată din belea? Din care belea?

Dar Predeleanu nu părea să-l fi auzit.

— N-ai ceva de băut? Ce mi-a rămas în sticla asta e cald ca un ceai luat de pe foc.

Claudiu se duse agasat la micul frigider garnisit cu sticle de gin, whisky, votcă și-i deschise larg ușa. Era în continuare pornit, dar și curios.

— Ce vrei?

— Un whisky cu două cuburi de gheață.

În timp ce pregătea băuturile își aduse aminte că îi datora mult mai mult lui Predeleanu decât faptul că-l plasase pe o nouă traiectorie de viață. Fusese chemat odată la București, trecuse mai mult de formă pe la agenția de presă, să mai schimbe o vorbă cu așa-zișii lui colegi, să mai semneze niște ștate de plată și apoi se întâlnise ca de obicei cu Predeleanu într-o casă conspirativă – niciodată nu se vedeau în același loc. În timp, relația lor devenise deosebit de amicală, dar de data asta bărbatul cu părul vâlvoi era posomorât.

— Tu ești un „furnizor”, bătrâne, îi zisese el. Tu îmi dai informațiile. Eu sunt „negustorul”, „comersantul”, cum vrei să zici, care le triază și le vinde mai departe în funcție de valoarea lor. Sistem capitalist, ce mama

dracului. Le folosim metodele și îi ardem unde-i doare mai tare.

Apoi îi spusese și mai posomorât:

— Ai călcat pe bec, bătrâne. Era s-o pățești urât. Dar te-am luat pe barba mea. O să trebuiască să-mi fii recunoscător toată viața.

— Dar ce-am făcut?

— Te-ai întâlnit cu un agent american. Ai stat bot în bot cu el. Mă mir că nu v-ați și pupat. Și n-ai pomenit nimic în raport.

— Glumești!

— Nu glumesc deloc. La Madrid ai stat de vorbă cu atașatul de presă al S.U.A. Se ocupă ăsta de presă cum mă ocup eu de creșterea napilor. Rușii ne-au avertizat cine e de fapt.

— Am schimbat doar câteva vorbe la o recepție. Nimic important. A lăudat caviarul care s-a servit. E înnebunit după caviar. De unde să știu ce hram poartă?

— Așa mi-am închipuit și eu. De-aia le-am spus să nu-și facă griji în privința ta. Dacă o să aflu vreodată cine te-a văzut și ți-a băgat strâmba asta o să aibă de-a face cu mine.

Amintirea aceea îl înduioșă. Predeleanu era un băiat bun. Îi turnă în pahar băutura, iar lui își prepară un gin tonic slab.

— Ce s-a întâmplat?

Predeleanu nu părea să se grăbească. Vorbi abia într-un târziu, după ce sorbi îndelung din pahar.

— Toate la timpul lor. Ce-ai făcut? L-ai văzut pe Surescu?

— Am stat un ceas de vorbă cu el.

— Și ce zice marele specialist în inginerii financiare?

— Toarnă tot. Cu condiția să nu-l târâm în niciun proces.

— Ticălosul naibii!

— Mie mi s-a părut că vrea să coopereze.

— Vrea pe dracu! N-o să mai aibă cu cine.

— De ce?

— Operațiunea a căzut.

— A căzut? Dar mergea perfect. Măine aveam lista.

Celălalt zâmbi de parcă s-ar fi aflat în fața unui novice în ale meseriei.

— Ni s-a întins o cursă. Noroc că ne-am prins la timp. Era cât pe ce să luăm țeapă.

— Cum așa?

— Muiera asta cu care te-ai întâlnit s-a jucat cu tine ca și cu un copil. N-are experiență. De ce naiba au trimis o novice? Îi știam cei mai tari în operațiuni de-astea. Însă te-a îmbrobodit. Nu mai judeci limpede. Era să compromiți totul. Surescu n-o să-ți dea nicio listă. Sau o să-ți dea una falsă. Ca să-și scape pielea e în stare de orice. Dar nu și-au găsit ei fraierii. Le umflăm omul și-l punem să joace cum vrem noi.

— Îl răpim?

În glasul lui Claudiu era și scepticism, și îndoială.

— O, ce cuvânt urât! Nu. Domnului Surescu i s-a făcut dor de țară și o să vrea să revină de bună voie și nesilit de nimeni pe meleagurile natale.

— O să fie destul de greu să-l răpim.

— O să fie cât se poate de ușor. Las' pe noi!

— Cum adică? Eu ies din cărți?

Claudiu se simțea ofensat, de parcă i se uzurpase un drept convenit numai lui.

Predeleanu se uită la paharul gol, vru mai întâi să mai ceară unul, după care se răzgândi și-l puse pe o măsuță aflată în apropierea fotoliului său.

— Intră pe fir specialiștii în acest gen de operațiuni. Ei pot să țină mai bine situația sub control.

— Nu mai pricep nimic! Avem omul în mână și voi riscați să-l pierdeți.

— Ce-ți pasă? Măine iei avionul spre țară. Uite biletul. S-a întâmplat ca ultima ta misiune să fie un mizilic. Îți dau vestea cea bună – de-acum poți să zburzi fără să mai dai socoteală nimănui. Ai avut noroc, bătrâne!

Claudiu nu părea deloc entuziasmat.

— Și cu ceilalți cum rămâne?

Făcu un gest vag spre locul unde se afla granița cu Israelul.

— Or să dea mărunț din buze. Păcălitorul păcălit. Povestea clasică.

— N-o mai omor pe Ella?

— Las-o în plata Domnului ei!

Lui Claudiu ceva nu-i suna totuși cum trebuie.

— În cazul ăsta trebuie s-o anunț că plec.

— Nu anunți pe nimeni! Măine dimineață te duci la aeroport și îți iei zborul. De rest am eu grijă.

Somnul o cuprinsese pe neașteptate, cu lacrimile încă neuscate pe obraji. Imediat fu asaltată de un vis, în care nu era nimic izvorât din imaginație. Parcă i se îngăduise favoarea să descindă pe un tărâm misterios unde se păstrasera imaginile a ceea ce fuseseră amândoi odinioară. Îl văzu din nou așa cum îl cunoscuse la 14 ani. Era o oră de română. Ușa se deschisese brusc și în prag apăruse directorul școlii. În spatele lui se zărea un băiat înalt, tuns scurt, blond, îmbrăcat într-o uniformă impecabil călcată, care conferea un aer de distincție stofei grosolane din care era confecționată, ca și celelalte uniforme. Directorul nu spusese decât atât: „De azi aveți un nou coleg. Claudiu Ropan.” Plecase închizând cu grijă ușa în urma lui.

Profesoara, agasată că fusese întreruptă din ceea ce predă, îi arătase cu un gest noului venit un loc liber în ultima bancă. Acesta se așezase, își scosese dintr-o servietă de piele un caiet și un creion și aruncase o privire asupra clasei. Ochii lui iscoditori, de un albastru întunecat, se opriseră asupra ei mai mult, după ce înregistraseră cu indiferență celelalte chipuri de fete și băieți. Părea că încearcă să-și aducă aminte de ceva, ca și cum ar mai fi văzut-o și altă dată. Apoi îi zâmbise ca un semn de recunoaștere.

Atunci se auzise glasul sever al profesoarei.

— Noul vostru coleg pare un visător. Să vedem ce știe. Claudiu Ropan, treci la tablă!

Se ridicase ca dintr-un jilt, nu dintr-o bancă scrijelită de bricege, cu înfățișare umilă și pășise spre locul indicat de parcă ar fi pășit pe un covor roșu, unde l-ar fi așteptat o recompensă, nu un spațiu de supliciu.

— Analizează gramatical fraza pe care ți-o dictez.

Scrisa frumos, așa cum nu scriu de obicei băieții, fiecare literă era conturată cu grijă, ca la o oră de caligrafie, creta nu făcea niciun zgomot pe tabla pe care, culmea, chiar ea o ștersese în recreație cu buretele, și se uita fermecată la cuvintele așternute în dreptunghiul negru, de parcă ar fi fost un mesaj adresat ei.

O smulseseră din vrajă chicotelile colegilor, care în curând se transformaseră în hohote de râs. Râdeau cu lacrimi, se țineau cu mâinile de burtă de atâta veselie,

unii exagerau cu bună știință, bucuroși că au prilejul să scape de corvoada încordării la lecție. El rămăsese în continuare cu spatele la clasă, ignorând zgomotele care semănau cu behăiturile unor oi cuprinse de delir.

Profesoara se uitase surprinsă la elevi, apoi își întorsese privirea spre tablă, îi privise din nou pe cei care se zguduiau de răs și brusc înțelese ce provocase criza aceea de ilaritate. Fața i se înroși de furie și strigă acoperind vacarmul din clasă:

— Ghiolbanilor!

Apoi i se adresase celui care aștepta fără să se impacienteze să i se dicteze în continuare textul:

— Claudiu Ropan! Treci la loc. Ai zece.

El lăsase creta în locașul de lângă burete și se îndreptase la fel de netulburat să-și ocupe locul în bancă, trecând chiar prin dreptul ei – l-ar fi putut atinge, și chiar simțise nevoia să-l atingă, ca și cum ar fi vrut să se convingă de materialitatea lui. Vacarmul se potolise ca prin farmec. Stupoarea celor din clasă ar fi meritat să fie filmată. Priveau tâmp la profesoară, la noul lor coleg, la tabla pe care rămăsese întipărit un text care începea cu niște cuvinte pe care n-avea să le uite niciodată:

„A doua zi dimineată și eu, și Pisicuța apucărăm drumul muntelui...”

Auzise ca de la mare depărtare glasul enervat al profesoarei care explica „ghiolbanilor” că „Pisicuța” era numele calului pe care scriitorul îl avea companion pe drumurile sale pe munte, așa că Ropan îl scrisese bine cu literă mare, iar cine răsese dovedea că e un ignorant. Ella își pusese capul pe bancă, învinsă de o presimțire care, în ani, avea să se dovedească reală: își găsisse eroul. Clopoțelul sunase demult, profesoara ieșise din clasă, hărmălaia obișnuită din recreații începuse, dar ea rămăsese în continuare în aceeași poziție, privindu-l cum stătea cufundat în niște gânduri care păreau să nu aibă nicio legătură cu întâmplarea al cărei protagonist fusese, din moment ce pe chipul său nu se vedeau semnele vreunui triumf. La un moment dat rămăseseră numai ei doi în clasă, ea în continuare cu capul pe bancă – își scosese numai bentița albă care îi ținea părul, obligatorie pentru orice elevă când se afla în școală –, neștiind că de sute de ori îl va privi așa în anii care vor urma, el citind dintr-o carte groasă, cu niște coperte galbene, cartonate –

avea să afle în curând că purta mereu în geantă o traducere a lui Don Quijote.

...Ceea ce auzea nu era clopoțelul care suna o nouă oră de curs. Încă buimacă de somn bâjbâi după telefon și ridică receptorul din furcă. Simțea în piept o durere care o făcea fericită. Auzi o voce ca de la mari depărtări care îi spuse doar atât:

— Cod șapte.

Iar apoi închise.

* * *

Predeleanu se lăsase greu dus, avusese chef de băut, se și cherchelise puțin, ținând să-i amintească importanța pe care o avusese în viața lui, cum îl strânsese de pe drumuri și-i dăruise un destin de excepție.

— Te-am făcut om, bătrâne! Dacă nu eram eu, acum tăiai frunze la câini. Te-am făcut om așa cum și pe mine m-a făcut altul om. Ne tragem unul pe altul în afurisita asta de meserie. I-ai văzut pe alpiniști? Al care e în vârf îl trage pe cel de sub el, care, la rândul lui, îl trage pe altul și tot așa... Dacă nu se țin bine unul de altul cad cu toții în prăpastie. Na! Am reușit și eu.

Smuls din gândurile lui, Claudiu se uită la el întrebător.

— Ce-ai reușit?

Predeleanu îi arătă cu degetul paharul în care odihnea o cutie de chibrituri.

— Am reușit să bag și eu cutia în pahar ca tine.

Claudiu reveni la gândurile lui. Trebuia neapărat s-o anunțe pe Ella. Nu se așteptase la o astfel de întorsătură a lucrurilor. Oare ce se întâmplase?

Predeleanu mai spusese ceva care îl lăsase fără grai.

— Fii atent, bătrâne, când ajungi acasă să calci doar în vârful picioarelor. Se pare c-avem o problemă.

— Ce problemă?, întrebă el mai mult de formă.

— Avem un „pion otrăvit”.

Un „pion otrăvit”! Spaima tuturor agențiilor de spionaj; aceea ca nu cumva să adăpostească vreun agent dublu, care să le facă inutile secretele sau să-i intoxice cu informații false. Se mai numeau și „cârțițe”. Din pricina lor mulți spioni se „prăjiseră”, uneori căzuseră rețele întregi. Când erau prinși, nimeni n-avea milă de indivizii

respectivi. Un glonte în cap, un accident de mașină, o picătură de otravă picurată într-o ceașcă de cafea însemnau singura modalitate de ieșire din scenă. Schimbările de spioni erau doar o legendă. Doar câțiva scăpaseră așa.

— Șefii sunt turbați rău. Dau cu azvârlita din te miri ce. Dar îl vor dibui curând. Sunt pe urmele lui. Ar fi culmea să fie chiar unul dintre ei. M-aș strâmba de răs. În orice caz, or să cadă multe capete. O să fie o vânzoleală aproape ca în decembrie '89.

Claudiu se afla atunci la Helsinki. Urmărise cu suflarea tăiată emisiunile de la televizor, ascultase știrile de la radio. Îl apucase frica. Noptile lungi care se instalaseră în nord îi sporeau angoasele. Nu știa ce să facă. La urma urmei, servise și el acel sistem care se prăbușise într-o baie de sânge. Își spusese că dacă va fi rechemat nu se va supune ordinului și se va pierde în vreo țară unde se va ascunde sub o altă identitate. Avea destui bani puși deoparte, n-avea să devină un muritor de foame. Dar de la centrală i se comunicase să stea liniștit. N-avea să i se întâmple nimic. Trebuia doar o vreme „să meargă pe burtă”. Chiar asta fusese expresia. Totuși, numai după fuga lui Pacepa mai fusese o asemenea harababură. Acum nebunia a fost și mai mare. Mai târziu avea să afle despre arderea în grabă a unor dosare, despre trucarea altora, despre treceri pe linie moartă. Respirase ușurat abia după ce realizase că nu fusese decât mult zgomot pentru nimic. Se efectuaseră doar niște înlocuiri la vârf. Venise la putere eșalonul doi care garanta și liniștea foștilor superiori, și liniștea celor de sub ei. De altfel, aceeași schimbare sub semnul liniștii avea să observe și în politică, și în economie, și în cultură. În câțiva ani se liniștise totul. Primise în continuare misiuni, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Predeleanu mai sorbi din pahar și adăugă în șoaptă:

— Chiar dacă se poartă cu mine ca și cum nimic nu s-a întâmplat, mi-au luat și mie urma. Au pus potera pe mine. M-au luat la verificări. Pe unde am fost, cu cine am vorbit... La detectorul de minciuni. Niște prostii. Idioții! După câte servicii le-am făcut! Când spun eu că-s niște jeguri sunt blând. Dau vina pe NATO. Chipurile, dacă am intrat în NATO trebuie să fim curați ca lacrima.

Apoi izbucni în răs.

— N-ai să scapi nici tu! Vezi să nu le spui cât am băut azi!

Într-adevăr, cam luase la bord, din moment ce tam-nisam, jumătate în glumă, jumătate în serios lăsă să-i scape ceva care îl îngheță.

— Bătrâne, tu n-ai vrut niciodată să treci în tabăra cealaltă? Hai, nu sări ca ars, vorbesc doar așa, ipotetic... Nu pentru bani, Doamne ferește! Ar fi prea vulgar. Doar din plăcerea de a te smulge din rutină și a împinge jocul la maximum. Mersul pe buza prăpastiei este cel mai fascinant. Jos vezi o priveliște de vis, într-un hău amețitor. Sus e cerul, un alt hău căscat deasupra ta. Iar tu trebuie să mergi mai departe fără să amețești. Un pas greșit la stânga sau la dreapta și ești pierdut. Dar chiar și așa, ce senzații ai trăit! Pentru asta îți trebuie însă nervi tari, nu ca ai mei care acu' sunt ferfeniți.

Ce era asta? Predeleanu îl provoca? Nu cumva el era cel care juca pe buza prăpastie!?

Cu un glas tot mai șovăitor, aproape împleticit, Predeleanu continuă să vorbească.

— Nu c-aș fi în stare să fac pasul ăsta, dar uneori mă visez într-o țară de-aia, exotică, unde-a-nțărcat dracu' iapa. Să-mi las mustața sau barbă, de să nu mă recunoască nimeni, să stau toată ziua tolănit la soare, și niște goliciuni să-mi aducă băuturile cele mai fine, în niște pahare cu umbreluțe, iar altele să-mi facă vânt cu evantaiul. Ha! Ha! Te-am cam pus pe gânduri. Să nu uiți un singur lucru niciodată: urmașii lui Cain sunt mai mulți decât cei ai lui Abel.

Claudiu simțea nevoia să spună și el ceva, deși era într-o derută totală. Avea impresia că e pe punctul să afle ceva important, care însă îi scăpa în ultima clipă. Îl ispitea cumva Predeleanu pentru a doua oară?

— Chiar dacă sunt, poate, mai puțini, urmașii lui Abel duc lumea asta mai departe. Fără ei s-ar fi ales praful de toate.

— Aș! Parcă așa nu se duce totul de râpă! Mălăieții ăștia ai lui Abel nu fac decât să prelungească agonia. Cu cât or să fie mai puțini – și-s din ce în ce mai puțini – sfârșitul o să vină mai repede.

În copilărie, la buncii lui, Claudiu văzuse cum o pisică prinsese un șoarece. Îl așteptase să iasă de după un dulap și-l înșfăcase într-o clipită. După care ieșise cu el în curte și-i dăduse drumul. Șoarecele o zbughise ca din

pușcă, dar n-apucase să străbată niciun metru și mâța îl prinsese din nou. Își pusese o labă pe el și-l privise parcă dojenitor. Iarăși îi dăduse drumul, prefăcându-se interesată de zborul unui fluture, viețuitoarea înfricoșată crezuse din nou că e liberă și vru să o ia la sănătoasa, până când simțise din nou cum e ținută de ghearele ascuțite. Joaca aceea durase o jumătate de oră, o urmărise fascinat, deși îi era silă de șoareci începuse să țină partea sărmanului animal chinuit, lovitura de grație venind târziu, dar necruțătoare. Ce se petrecea în apartamentul lui din Sharm El Sheikh îi aducea aminte de scena aceea teribilă. Oare Predeleanu se juca, îl ademenea, ca pe urmă să-l lovească necruțător? Vorbea cumva serios?

Claudiu îi mai turnase în pahar, îl mai trăsesese de limbă, dornic să afle mai multe despre primejdia care plana asupra capetelor multora dintre ei, să înțeleagă ce se ascunde în dosul vorbelor în doi peri care se rostiseră, dar celălalt se ferecase în tăcere, ori fiindcă nu știa mai multe, ori fiindcă socotea că vorbise deja prea mult, ori fiindcă pur și simplu obosise și nu mai avea chef de vorbă.

Odată rămas singur, se repezise la telefon și formase numărul Ellei. Nu-i răspunse nimeni. Mai încercă o dată. Același rezultat. Se gândi că ea se supăraseră și nu vroia să-i răspundă. Insistă totuși. Atunci își spuse că poate și-o fi închis telefonul sau o fi vreun deranjament pe linie. Sună la centrală și rugă să se verifice linia. Linia n-avea nimic. Atunci îi spuse telefonistei adormite, dar amabile, că are de transmis un mesaj urgent și să sune din centrală în apartamentul 2001. După o scurtă ezitare, femeia îi îndeplini dorința. După numai un minut îl informă că în apartamentul respectiv nu răspunde nimeni. Mulțumi și închise cuprins de neliniște.

Oare unde plecase Ella în toiul nopții?

Mai rămase cufundat în fotoliu pradă celor mai aiuritoare scenarii. Dar nu putea rămâne așa la nesfârșit. Brusc luă o hotărâre. Schimbă fotoliul cu scaunul de la birou și deschise mapa de piele în care, printre pliante, oferte de excursii, listă de meniuri era și hârtie de scris.

Codul era de o simplitate aiuritoare și totuși nimeni nu-l spărsese până acum. Totul se baza pe o frază care îi marcase copilăria: „A doua zi dimineață și eu, și Pisicuța apucarăm drumul muntelui...” Fraza aceea îi adusese prima izbândă în viață. Fiecare literă primea un număr în

ordinea apariției, începând cu numele codului. Numărul corespundea unei litere din alfabet. P era 1, deci A. I era 2, deci B și așa mai departe. După ce mesajul era astfel codificat, era introdus într-o mașină de criptat unde totul devenea și mai nebulos. Cum n-avea la el o astfel de mașină, scurtul text pe care îl compuse cu ajutorul frazelor din Hogaș era mai puțin dificil de descifrat, dar trebuia să acționeze repede și, deci, trebuia să riște.

Scoase laptop-ul din geanta de voiaj și se conectă la rețeaua Internet a hotelului, mulțumindu-i în gând proprietarului pentru facilitatea oferită clienților săi. După ce deschise capacul aparatului, acționă în grabă tastatura. Transmiterea dură doar câteva secunde. Când puse la loc laptop-ul în valiză mesajul lui ajunsese probabil deja unde trebuie. Oare unde? De multe ori se întreba cine îi primește corespondența. Avea un loc mai înalt în ierarhie decât Predeleanu – acestuia îi raporta numai verbal. Numai pe el îl știa din întreaga rețea. Pe ștabii din fruntea agenției îi cunoștea toată lumea,ăștia lucrau la vedere – n-avea însă nicio treabă cu ei.

Nu știa ce să mai facă. Sună din nou la Ella cu același rezultat. „Bătrâne, totul e să nu te lași cuprins de panică”, îi spusese în repetate rânduri Predeleanu. Deschise televizorul și încercă să urmărească un documentar pe Discovery despre civilizația incașilor. După zece minute luă din nou telecomanda și închise, dându-și seama că e incapabil să fie interesat de ceea ce se petrecea pe ecran. Începu să se plimbe prin cameră ca un leu în cușcă. O mai sună o dată pe Ella. Zadarnic. Nu mai putea aștepta. Dar ce altceva putea să facă?

Fusese deseori în situații-limită și se descurcase de fiecare dată improvizând pe moment o soluție. De pildă, era într-o iarnă la Copenhaga. Locuia într-un mic hotel de pe Helgolansgade. Trebuia să ajungă la doi pași, pe strada pietonală, unde cineva trebuia să-i înmâneze un plic cu microfilme. Cu toate astea, nu se duse direct la întâlnire, zăbovise în Piața Primăriei, prefăcându-se interesat de porumbeii prietenoși, hrănindu-i cu niște pop-corn, uitându-se de fapt cu atenție în jur, să vadă dacă nu e filat. De-abia după aceea se îndreptase spre micul magazin de pipe unde era fixată întâlnirea. Intrase în prăvălie, îl văzuse pe cel care îl aștepta, un bărbat cu priviri speriate, dar ieșise imediat, aproape ciocnindu-se de un tip în loden albastru care se afla în prag și pe care îl

mai văzuse și în piață. Îl lăsase să intre, zâmbindu-i larg și o pornise agale pe stradă, căscând gura la vitrine, când pe-o parte, când pe alta. Își stăpânise bătăile inimii și pătrunsese din nou în magazinul pe care îl părăsise, aspirând cu nesaț aromele fine de tutun. Tipul cu lodenul albastru era acolo, interesat chipurile de o pipă din spumă de mare, un model foarte frumos. Intrase în vorbă cu el – îl simțise încordat ca o fiară la pândă –, și lăudase calitățile pipei. Acela nu mai pricepea nimic, era vădit încurcat, vânzătorul ieșise de după teighea și perora gesticulând larg. Cel cu care avea întâlnire stătea într-un colț și nu mai pricepea nici el nimic, uitându-se când la ei, când la rafturile pe care erau înșirate cutii cu tutun din multe părți ale lumii. Potrivit înțelegerii, un colț al plicului cu microfilme îi ieșea puțin din buzunarul hainei de piele. Spațiul era strâmt, stăteau înghesuiți, mai ales că mai intraseră doi clienți care ceruseră niște țigări și chibrituri, fiind serviți de un al doilea vânzător. Profitând de înghesuială, îi sustrase pur și simplu plicul celui cu care avea întâlnire, fără ca acesta să simtă nimic. Apoi stătuse de vorbă în continuare cu omul în loden care nu-și revenea din uluială. Nu-l slăbi până când nu-l convinse să cumpere pipa. „Contactul” lui ieșise demult, simțind primejdia, făcându-i-se, explicabil, frică. Își închipuise disperarea de care fusese cuprins descoperind că nu mai are plicul în buzunar. Când avusese prilejul, rugase pe cineva ca omul să fie liniștit – microfilmele ajunseseră în mâinile cui trebuia. Pe urmăritorul lui îl transformase în urmărit. De la distanță îl văzu cum aruncă furios pachetul care conținea pipa din spumă de mare – 125 dolari! – în primul coș de gunoi ivit în calea sa. Dacă n-ar fi avut atunci o clipă de nebunie, totul ar fi fost ratat. Desigur, avusese și noroc. Dar în situația de-acum ce trebuia să facă? Încotro s-o apuce?

* * *

Mașina era parcată la vreo cincizeci de metri de *Jolie Ville*. Arabul de la volan fuma țigară de la țigară. Celălalt bea cafea dintr-un termos. Nu-și vorbeau. Amândoi țineau hotelul sub supraveghere. Cu toată căldura sufocantă care îi învăluia prin geamurile lăsate

jos, nicio broboană de transpirație nu se zărea pe chipurile lor încordate.

Deodată, în cadrul ușii de la intrare se iviră trei siluete. Doi bărbați încadrau o femeie al cărei mers împleticit te făcea să crezi că e beată sau sub efectul drogurilor. Aidoma unor cheflii pașnici, se îndreptară spre un Volvo staționat în fața treptelor. Nimic din mișcărilor lor nu părea suspect. Pătrunseră în mașină și o luară din loc fără grabă.

În cealaltă mașină, arabul de la volan își strivi țigara în scrumieră, iar cel de lângă el înșurubă capacul termosului și-l puse pe bancheta din spate. Îi așteptară pe cei trei să se îndepărteze. Apoi o porniră agale după ei, păstrând o distanță de la care să nu fie observați.

* * *

În urmă cu ani, la muzeul Louisiana din Copenhaga fusese organizată o retrospectivă Magritte. Claudiu făcuse pe dracu în patru și se dusesse s-o vadă, chiulind de la un plicticos seminar internațional desfășurat în capitala daneză. Expoziția găzduia multe tablouri pe care le știa din reproduceri sau din muzeele din alte orașe pe unde mai colindase. Dar pe câteva dintre ele nu le mai văzuse niciodată. Iar unele îl tulburaseră peste măsură. Printre ele era și unul de o simplitate uluitoare. Pânza înfățișa un decor de o banalitate desăvârșită, dar de un mister prietenos. Un felinar aprins descoperea în noapte un pom pe o stradă. Casa de lângă el avea un geam prin care se zărea o familie în jurul unei mese sub luminile unui candelabru. Pictorul folosisse o tehnică specială; obiectele, oamenii se vedeau în relief, ca pe ecranele cinematografelor care proiectează filme tridimensionale. Aveai senzația că e destul să faci doar câțiva pași și imediat devii intangibil, îngăduindu-ți-se accesul într-un univers pașnic, unde nu te mai amenință nimic, luat sub protecția unor forțe înalte și binevoitoare. Zăbovise fascinat minute în șir în fața aceluia tablou. De atunci, deseori când era la ananghie visa la pânza aceea enigmatică și, îndată, orice neliniște i se spulbera. De data asta însă leacul nu mai avea efect, oricât se căznea să evoce atmosfera specială creată de Magritte în lucrarea sa.

Deodată, tresări auzind un zgomot la ușa. Mai întâi crezu că e doar o părere de om surmenat. Dar nu era o iluzie. Se apropie de ușa cu pistolul în mână. Văzu cum mânerul se mișcă încetișor; era limpede, cineva încerca să intre în apartament. Să fi revenit Predeleanu? Era vreun hoț? Stinse lumina și se puse pe așteptat în întuneric, gata să se repeadă asupra oricui ar fi pătruns în hol. Căutându-și o poziție mai bună, dărmă o vază cu flori de pe o măsută. Vaza se sparse cu zgomot. Mișcarea mânerului încetă. Claudiu deschise brusc ușa și se uită pe coridor. Nu era nimeni.

Reveni în apartament pradă celor mai negre gânduri. Cineva dorise să-l ia pe neașteptate. În ce scop? Să-l ia ostatic? Să-l asasineze? Vreun dușman era la curent cu misiunea lui? Dar dacă fusese totuși un biet borfaș? Era cam greu de crezut că ar fi îndrăznit să se aventureze în ambianța lui *Jolie Ville*. Să fi fost Ella? Imposibil. Se despărțiseră prea urât ca să fi încercat o împăcare într-un astfel de mod. Numai ca să aibă ceva de făcut, strânse de pe jos cioburile și le aruncă într-un coș. Mai formă numărul Ellei fără niciun rezultat. Neavând ce face, se așeză într-un fotoliu cu o țigară în mână. Dintr-odată își aduse aminte cu înfiorare de cazul lui Oliver Smith. Fabulos mai trăise bărbatul acesta! Din momentul în care își rupsesse ordinul de mobilizare în războiul din Vietnam și până când fusese pescuit din apele lacului Snagov trecuseră douăzeci și cinci de ani de viață cum puțini au avut parte. În primul rând, își făcuse rapid bagajele și o ștersese în Canada. De-acolo luase un avion spre Japonia. N-a zăbovit mult și a ajuns la Paris. A trecut prin mai multe orașe occidentale pentru a-și face pierdute urmele. Dar a ținut în permanență legătura cu sora sa care i-a adus la cunoștință hotărârea autorităților americane de a-l condamna la șapte ani de închisoare. Și-a continuat peregrinările fără să-i pese. Prinzând un prilej favorabil a intrat în Berlinul de Est. Din clipa aceea a cunoscut beția triumfului. Dintr-un tânăr șters, cu privirea furișă, a devenit o ființă sigură pe sine însăși. Viața i-a devenit o bucurie continuă. Era purtat ca un erou prin toate capitalele comuniste: Moscova, Praga, Budapesta, București, Pekin... Tot ce-și dorea i se pune la dispoziție: bani, mașini, femei, băuturi și mâncăruri scumpe, case luxoase... Trebuia doar să se lase fotografiat, ca să apară în ziare și reviste, ani la rând,

povestind despre iadul capitalist și violarea drepturilor omului din S.U.A. Trebuia doar să povestească în ce mizerie se zbătuse, să vorbească despre condițiile nenorocite în care trăiau negrii, să înfieze dorința guvernanților americani de a declanșa un nou război. De fiecare dată când se înfățișa ziariștilor sau se afla într-o sală de conferințe descoperea noi scene înduioșătoare din viață, care storceau lacrimi cititorilor și celor care-l ascultau la radio sau îl vedeau la televizor. Era primit de șefii statelor comuniste. Cunoștea personalități importante. Sorbea din cupa victoriei. Devenise un simbol al pacifiștilor.

Dar, după 1985 gloria lui începuse să pălească. Nu mai era scos de la naftalină decât rareori. Nu mai era invitat la recepții. Tinerii din acele zile habar n-aveau de războiul din Vietnam și erau mai curând interesați să facă rost de casete video. Steaua norocoasă a lui Oliver Smith începuse să pălească. Se apucase de băut, umbla neglijent îmbrăcat, neras. Și, mai ales, începuse să vorbească vrute și nevrute. Trăncănea fără să se controleze. Tot ce se construise în peste două decenii putea să se prăbușească. Devenise un pericol. Cu toată părerea de rău pentru serviciile extraordinare aduse ca spion, C.I.A. hotărâse lichidarea lui. Că a fost ales lacul Snagov ca loc al execuției, a fost doar o întâmplare. Putea să fie în oricare altă parte a lumii.

Claudiu aflase despre povestea lui Oliver Smith de la Predeleanu, care îi dăduse un exemplu de ceea ce era în stare un serviciu secret să-i facă unui om care îl servise cu devotament și de care nu mai avea nevoie – „se debarasează de el ca de un câine mort”. Nu știa dacă trebuia s-o creadă sau nu, dar ori de câte ori își aducea aminte istoria nenorocosului spion, simțea cum i se face pielea de găină. Iar acum avea un motiv temeinic să se teamă, dacă n-ar fi executat ordinul primit și ar fi încercat să mai rămână în joc.

* * *

Ieșit pe coridor și convingându-se că e singur, Predeleanu se transformă subit, ca un actor după ce părăsește scena. Nu mai avea nimic din înfățișarea unui om cherchelit și nu mai mergea șleampăt, cum li se părea

tuturor mersul său. Devenise un bărbat sigur pe el, arătos în ciuda părului care îi stătea în continuare în dezordine, iar începutul de burtă abia dacă i se mai observa. Acum se vedea și cât e de înalt, de fapt, și de bine legat. Îi dispăruse și aerul de pehlivan, de bufon care îi făcea pe mulți să nu-l ia în serios. Chiar înainte de a ajunge în holul central își scoase din buzunar mobilul și formă un număr de telefon, fără să-l bage în seamă pe recepționarul care punea niște acte în ordine. Un robot îi răspunse sec: „Lăsați mesajul!” Predeleanu rosti rar, ca la o dictare, câteva fraze în engleză, fără niciun înțeles, totuși, pentru vorbitorii limbii marelui Will. Semănau cu o ghicitoare absurdă, imposibil de dezlegat, sau cu numărutul folosit de copii în jocurile lor. Când țășni literalmente din hotel – ușile acționate electric de-abia apucară să se deschidă – deja terminase ce avea de comunicat. Își vârî din mers mobilul la loc în buzunar. O mașină cu motorul pornit îl aștepta chiar în fața intrării. Mai mult se aruncă în ea, ca un rugbist într-un placaj disperat. Șoferul o porni în trombă, nemaiașteptând să i se spună ceva. Tolănit pe bancheta din spate, Predeleanu zâmbi mulțumit și își aprinse o țigară. De-abia după aceea catadicsi să indice locul unde vroia să fie dus. Trase adânc un fum în piept și-l eliberă încet, încercând să facă rotocoale prin aer. Rotocoalele ieșiră perfect, semn că autorul lor era într-o formă excelentă.

* * *

Încăperea n-avea nicio fereastră și se afla într-o clădire la mulți kilometri de Sharm El Sheikh. Pereții groși din beton erau acoperiți cu hărți ale unor zone diferite din lume și aveau înfipte mici stegulețe colorate. Doi bărbați stăteau aplecați deasupra unei alte hărți întinse pe o masă lungă și o studiau cu ochi obosiți. Din tavan venea lumina puternică a unor tuburi fluorescente. În preajma lor mai era un birou cu mai multe dosare, un safe și câteva scaune. În ambianța asta nimic nu era confortabil, de parcă toți cei care intrau aici trebuiau să fie cu simțurile treze în permanență. Doar o mică plantă fără flori înveselea puțin atmosfera glacială.

Se auzi un ciocănit în ușă și o femeie între două vârste, cu un coc bogat și îmbrăcată într-o uniformă care

la fel de bine putea să fie doar un deux-pièces auster, din moment ce n-avea niciun însemn militar, își făcu apariția rămânând în poziție de drepti – sau, poate, poziția respectivă era doar o formă exagerată de respect.

— Ce e?, întrebă unul dintre bărbați, cam la 60 de ani, cu un început de burtă, mic de statură, cu părul complet alb, aruncând creionul pe care îl ținea în mână într-un pahar unde odihneau și alte creioane și pixuri.

— A sosit un mesaj. E urgent.

Femeia îi întinse o coală de hârtie pe care erau dactilografiate câteva rânduri și ieși fără să mai zică nimic. Bărbatul cu părul alb citi rapid frazele și-i dădu coala celui alt care părea cam de aceeași vârstă, era bine clădit și îndesat, și dacă Ropan l-ar fi zărit, i-ar fi adus cu siguranță aminte de inginerul de sunet care dispăruse de la teatru după prima lui misiune în străinătate.

— Nu ne spune nimic nou. Dar și-a scos ghearele. Nu cumva să i le reteze cineva. A devenit nerăbdător.

Glasul îi era sever, aproape neînduplecat.

Cel care aducea cu inginerul de sunet de odinioară spuse pe un ton împăciuitoare.

— Ar trebui să-l lăsăm să se retragă. A obosit. E uzat. Poate că s-a săturat. Stă într-o tensiune insuportabilă de prea mult timp.

— Imposibil. E prea bun. Are o acoperire fără fisură. Nu-l bănuiește nimeni. Joacă admirabil teatru.

Bărbatul cu umeri de halterofil bătut cu palma coala de hârtie pe care tocmai o primiseră.

— Dar mesajul ăsta?

— N-o să se lege nimeni de el. O să vezi, n-o să i se clinească niciun fir de păr. O să cadă pacostea pe altul. Sau or să-și spună c-a fost o alarmă falsă.

— Eu zic să-l lăsăm în pace. A făcut destule pentru noi. Îl putem pierde. Colegul lui a devenit bănuitor.

Cel cu părul alb îl privi mirat.

— De când ai devenit așa de mămos? Nu uita un lucru: suntem puțini. Unde mai găsim unul care a atins poziția lui? Îți trebuie timp ca să mai infiltrezi pe cineva până în locul unde a ajuns el.

— E destul. Îl mânuim de prea mulți ani ca pe-o păpușă.

— Noi îi mânuim pe unii, alții ne mânuiesc pe noi... Asta e! Trăim într-o lume de păpușari. N-o schimbăm

noi. Haide mai bine să ne vedem de treburile noastre.
După cum îți spuneam...

Ieși pe coridorul luminat și pustiu. Văzu în treacăt pe unele clante ale apartamentelor cartoanele cu *Do not disturb* sau saci de plastic în care erau rufe murdare lăsate pentru spălat. Ajunse într-un suflet în aripa cealaltă a hotelului, trecând prin holul în care nu era nici măcar recepționarul.

Și pe clanța ușii apartamentului cu numărul 2001 era atârnat un carton care cerea ca locatarul lui să nu fie deranjat. Încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Folosi propria lui cartelă magnetică, dar ușa continuă să rămână blocată. Atunci își scoase din buzunar câteva unelte simple de spărgător și izbuti să pătrundă în apartament.

Totul era cufundat în întuneric. Aprinse lumina și atunci văzu dezastrul.

Apartamentul era răscolit cu sălbăticie de cineva care n-avusese timp să caute pe îndelete. Perne desfăcute, așternuturi mototolite pe jos, ușile dulapurilor date în lături, covoare ridicate, iar în baie tubul de pastă fusese despicat cu cuțitul, cutiilor de cremă le fusese scos conținutul lipicios și fusese călcat în picioare – o echipă de specialiști ar fi putut lua o amprentă excelentă a unui pantof. Agresorului sau agresorilor părea să nu le fi păsat că lasă urme. O dâră pe covor indica faptul că un trup care se zbătuse fusese târât. Fără îndoială, aici avusese loc o luptă. Iar agresorii fuseseră doi. Fiindcă în hol descoperi o altă urmă de pantof.

Zăbovea zadarnic în apartament. O parte din hainele Ellei dispăruseră. Pradă celor mai negre presimțiri ieși, având grijă să lase la locul lui cartonul cu *Do not disturb*.

ULTIMA ZI

Predeleanu ținuse morțiș să-l conducă la aeroport. Era complet treaz, nu păstra nicio urmă a băutei din timpul nopții. Claudiu îl întrebase în taxi:

— Vrei să fii sigur că plec cu adevărat?

Întrebarea sunase ca o glumă, dar celălalt n-o gustase și-i răspunsese sec:

— Poate vreau să fiu sigur că nu ți se întâmplă niciun necaz. La urma urmei, răspund pentru tine.

N-avea ce comenta la un astfel de răspuns. Își continuaseră drumul spre aeroport în tăcere.

Când îl întâlnise de dimineață, primul lucru pe care îl făcuse Claudiu fusese acela de a-i relata cum pătrunsese în apartamentul Ellei și ce găsisese acolo. Predeleanu îl ascultase cu aviditate, îi ceruse amănunte, îl pusese să repete unele detalii. La sfârșit îl întrebase îngrijorat:

— Nu ți-ai dat seama cine ar fi putut să fie?

— După modul cum au operat, lăsând grămezi de urme, pare să nu le fi păsat de ceea ce are să se întâmple în continuare. Nu le e teamă că vor fi descoperiți. Ți dai seama că n-am avut pe cine întreba dacă au văzut ceva suspect. Ar fi trebuit să vorbesc la recepție, să alertez poliția... Cred că nici acum nu a dat nimeni de talmeș-balmeșul din cameră. În treacăt fie zis, seamănă mai mult cu un avertisment.

— Pentru cine?

Claudiu dădu neputincios din umeri.

— De unde să știu?

— Hm! Dar cine naiba te-a pus să te duci acolo? Ți-am spus doar să nu mai iei legătura cu ea.

— N-am putut să plec fără o vorbă. Bate-mă, omoară-mă, dar n-am putut. Dar azi-noapte ai mai trecut pe la mine?

Predeleanu se uită nedumerit la el.

— Nu. De ce întrebi?

— Întrebam și eu, așa...

Nu-și termină fraza. Predeleanu dădu din umeri și se lăsă păgubaș să-l mai certe. Zise doar cu năduf:

— A naibii treabă! Se lasă cu scandal.

Uneori, Claudiu avusese ocazia să-l vadă venind de la câte o întâlnire cu șefii cei mari unde i se frecase ridichea. Era roșu la față și, cum intra în birou, se cufunda chipurile în studierea unor dosare. Îi trebuiau mai multe ore ca să se liniștească. De data asta simțea că o încurcase rău de tot. De aceea nu-i venea să-l părăsească. La urma urmei, fusese singurul lui reazem în toți acești ani.

— Lasă-mă să descâlcesc povestea asta! Dă-mi voie să nu plec. E ceva necurat la mijloc.

— De asta poți să fii sigur. Dar ordinele sunt ordine: te cari și scapi cu fața curată. Eu o să trag tot ponosul. Dar dreg eu cumva busuiocul. N-avea nicio grijă.

Îi era milă de el. La aproape șaizeci de ani ar fi trebuit să se fi pensionat demult, sau ar fi trebuit să nu mai iasă pe teren și să se expună ca în tinerețe. Dacă ieșise din văgăuna lui înseamnă că era ceva grav.

Aeroportul era mic și contrasta flagrant cu aspectul opulent al stațiunii. N-avea nimic atrăgător. Până și magazinele pentru turiști expuneau obiecte puține și lipsite de farmec.

Claudiu avea doar un troler pe care îl târa de mâner și o sacoșă sport pe care o purta pe umăr. În mână dreaptă își ținea pașaportul și biletul. Se îndreptară spre o coadă care se formase la ghișeu unde era afișat zborul lui.

Simți deodată nevoia să meargă la toaletă.

— Fac pe mine. Nu pot să mă mai țin până la avion.

Celălalt vru să-i răspundă ceva, dar nu mai apucă să zică nimic și nu-i rămase decât să se uite lung după el. Claudiu se îndrepta deja cu pași hotărâți spre ușa deasupra căreia era o inscripție luminoasă – alături mai era desenată și silueta unui bărbat. Intră cu grabă în încăperea numai faianță și de o curățenie cam îndoielnică. Pătrunse într-o cabină și, ignorând murdăria de pe jos, își lăsă geanta să-i cadă de pe umăr. Scotoci rapid în ea și scoase cămeșoiul alb pe care i-l cumpăraseră Ella. Pe cap își înfășură cu abilitate turbanul. Își puse și o mustață falsă – iată că erau bune și tehnicile spionilor de altădată. Înghesui geanta după bazinul w.c.-ului, ieși din cabină și se uită în oglindă – era de nerecunoscut. Dintr-o altă cabină se auzi cum cineva trage apa și un arab își făcu apariția. Își zâmbiră stânjeniti, ca oamenii care se

întâlnesc într-un asemenea loc, cât timp se spălară pe mâini și se uscară la automatele de aer cald din perete.

Claudiu îl lăsa pe arab să iasă primul. Păși imediat în urma lui. Îl întrebă de unde poate să ia un taxi ca să poată ajunge în oraș. Mizase pe excesul de amabilitate al arabilor cărora dacă le ceri o informație te potopesc cu un noian de amănunte. Păreau doi inși cufundați într-o discuție aprinsă. Arabul îl însoți până la ușa acționată electric unde se zăreau câteva taxiuri în așteptare și se despărțiră înclinându-se de mai multe ori unul în fața altuia. Predeleanu se uitase doar în treacăt la ei. Ochii îi rămăseseră ațintiți la ușa de culoare albă prin care dispăruse Claudiu.

Ieșit din aeroport, acesta se opri ca ținut de aerul fierbinte. Parcă se izbise de un zid dogorător. Clipi și-și puse ochelarii de soare. Nu aruncă nicio privire în urmă. Un autocar parcă în dreptul lui și fu nevoit să se ducă mai încolo ca să nu-l înghită valul turiștilor gălăgioși. De-abia atunci îi zări.

Stăteau într-o mașină deschisă și fumau. Erau, fără îndoială, cei doi arabi care îl urmăriseră și la cafenea, și în alte locuri pe unde trecuse cu Ella. Un european îi deosebește cu greu. Ochiul lui Claudiu era însă experimentat. Nu puteau fi decât ei. Stăteau răbdători sub soarele necruțător, în aparență indiferenți la ce se petrece în jurul lor, cu o înfățișare pașnică, dar Claudiu îi bănuia cu toate simțurile în alertă, ca niște fiare în așteptarea prăzii, gata în orice clipă să se-arunce asupra ei și s-o sfâșie.

Claudiu n-avu nicio clipă de ezitare. Se îndreptă direct spre cei doi. Nu-l recunoscură. Își smulse atunci de pe cap turbanul și mustața falsă. Continuă să meargă în direcția lor. Luați prin surprindere, cei doi se prefăcură interesați de șuvoiul turiștilor care se prelingea pe lângă ei, dar Claudiu deschise portiera din spate a mașinii și se aruncă pe banchetă, zicându-le în arabă:

— În oraș! Repede!

N-apucă să-și termine vorbele și mașina o porni din loc ca la un raliu al demenților.

* * *

Codul 7 însemna părăsirea de urgență a locului unde se afla, fără a mai lua legătura cu nimeni. Însemna că se întâmplase ceva neprevăzut și că operațiunea trebuia abandonată. Din clipa aceea era pe cont propriu. Nu rămăsese decât o secundă în pat, ca să se dezmeticească total. Apoi își trăsese la repezeală niște pantaloni și o bluză cu mâneci scurte și începuse să-și îngheșue lucrurile în valiză. Își dăduse seama că bagajul îi era prea voluminos și i-ar fi stânjenit o deplasare rapidă, așa cum era nevoie în atare situație. Își luase doar o geantă de voiaj în care îngrămădisese la întâmplare câteva haine, acte, bani, cărți de credit. Cotrobăise într-un buzunar secret al valizei și luase de-acolo pistolul pe care îl pusese laolaltă cu celelalte obiecte. Mai aruncase o privire în jur, ca să vadă dacă nu uitase ceva important, se convinsese că lăsase numai fleacurile și se îndreptase spre ușă. Scosese lanțul de siguranță, învârtise mânerul și vruse să iasă pe hol. O mână însă o înșfăcase pe după gât și, înainte de-a apuca să scoată vreun țipăt, o altă mână îi astupase nasul și gura cu o batistă îmbibată în cloroform. Mai simțise cum e târâtă înapoi în cameră și-și pierduse cunoștința...

...Pierduse noțiunea timpului. De când se trezise avea o durere cumplită de cap. Cât să fi trecut de când fusese răpită? O oră? Mai multe? Și cine o răpiseră? Erau cu siguranță europeni – îi recunoscuse după mirosul lor, deosebit de cel al arabilor. Cine erau? Ce vroiau de la ea? Unde se afla? Simți o ușoară legănare a încăperii. Să fi fost dusă pe un vas care se îndrepta acum spre cine știe ce direcție? Ciuli urechea. N-auzi zgomotul motoarelor. Era pe un vas ancorat.

Avea mâinile și picioarele strâns legate cu niște frânghii. Stătea întinsă pe un covor. Amorțise.

O ușă se deschise și auzi zgomotul unui comutator. Apoi cineva îi dezlegă cu destul de puțină grijă eșarfa care îi acoperea ochii. Clipi orbită de lumina din tavan. De-abia pe urmă îi văzu.

Erau trei. Pe doi dintre ei nu-i mai văzuse niciodată. Amândoi înalți, blonzi, cu pielea albă și ochi albaștri. Păreau nordici. Nu. Mai curând ruși, sau ucraineni. Al treilea era Surescu. Nu mai arăta ca un om stors de vlagă. Dimpotrivă, avea alura unui învingător. O privea zâmbind cu aroganță și o luă în zeflema.

— Adică v-ați închipuit că o să joc cum cântați voi? Tu și cu prostul ăla de Ropan? V-am întins o cursă în care ați căzut ca niște șoricei. Praful s-a ales de planul vostru. Aici e vorba de o grămadă de bani. Cum ați crezut că o să-i las să-mi scape printre degete? Dar ce să mai vorbesc de voi? Au căzut în plasa mea pești mai mari. Nici nu-ți închipui cât de mari.

Ella încercă să se ridice de pe covor. Era în continuare amețită, gândurile i se învălmășeau. Surescu se prefăcu amabil. Li se adresă celor doi pe un ton fals indignat.

— Da' voi cum vă purtați cu o doamnă? Dezlegați-o!

Ella recunoscuse limba, o învățase la școală timp de șapte ani, fără a reuși să și-o însușească temeinic. Îndată ce o dezlegară, începu să-și maseze încheieturile amorțite. Îi scrută pe cei trei – n-avea nicio șansă să mai iasă vie din mâinile lor. Se hotărî să braveze.

— Doar nu-ți închipui c-ai să scapi?

Pe Surescu îl apucă râsul.

— Cine-o să mă-mpiedice? Tu? Nu prea văd cum. Ropan? Nici atât. E un bou care se crede buricul pământului, și taie și spânzură după cum are chef. Dar îmi pare mie sau îi faci ochi dulci? Sunteți cam copti pentru chestia asta! Mă rog, e doar o părere. Fiecare cu gustul lui. Atunci cine? Îți spun eu: nimeni. Domnul Surescu are prea mulți bani și prea pe mulți îi are la mână ca să i se întâmple ceva neplăcut. V-am păcălit. M-am prefăcut că vreau să-mi negociez liniștea și am vrut ca întâlnirea cu cei de-acasă să se petreacă pe un teren neutru. Din Israel n-aș fi putut pleca. Eram dat în consemn la graniță. Cu afurisiții voștri de agenți pe urmele mele n-aș fi scăpat. În schimb de-aici pot să-mi iau zborul oriunde vreau! Sunt liber ca pasărea cerului. A fost destul să fac un semn și mi-au venit ajutoare.

— Degeaba. Tot n-ai cum să dai bir cu fugiții.

— Cu bani poți obține orice.

— E doar o iluzie.

— Iluzia asta îmi umflă mie buzunarele. Ai mai bine grijă de tine!

De pe punte se auzi un zgomot metalic. Surescu își opri tirada și se uită întrebător la cei doi. Imediat blonzii ieșiră.

Lui Predeleanu îi trebuiră doar zece minute ca să-și dea seama că fusese tras pe sfoară. Mai mult de formă se repezise în toaleta bărbaților în care dispăruse Claudiu și controlase toate cabinele. Știa că n-o să-l găsească acolo. Dar nu era prea îngrijorat. Bănuia unde se dusesse. Așa că puse valiza pe o bandă care se rotea cu câteva bagaje și o luă din loc. Așteptă pe plajă până când se eliberă o barcă cu motor, o închirie și porni să brăzdeze apa la fel de translucidă ca în orele dimineții. Dădu de mai multe ori ocol de la depărtare iahtului *Allouette*, ancorat în continuare. Opri motorul, își puse un costum de scafandru autonom și o porni înot spre vasul care se legăna ușor. Urcă pe o scăriță metalică nesupravegheată de nimeni. Își scoase dintr-un sac de plastic un pantalon scurt și un tricou și se îmbracă în grabă. Atinse din greșală o lopată aflată într-un rastel cu mai multe unelte pregătite pentru un eventual incendiu. Încremeni o clipă. Apoi se piti cu pistolul în mână în spatele unei lăzi cu nisip. Îi văzu pe cei doi blonzi ieșind cu fereală pe ușa cabinei principale și așteptă să vadă ce fac. Unul dintre ei se aplecă peste bord și privi în jos. Predeleanu trase și, datorită amortizorului, zgomotul împușcăturii semănă cu fâlfăitul unei aripi de pasăre. Omul căzu în apă. Celălalt nu găsisese nimic la prova și se întorcea să controleze și în partea din spate. Nevăzându-l pe celălalt, tocmai se pregătea să-l strige, dar Predeleanu îi apăru deodată în față și-i înfipse și lui un glonte drept în inimă. Se repezi să-l sprijine ca să nu cadă pe punte, îl târî câțiva metri și-l aruncă și pe el pradă peștilor. De-abia atunci răsuflă ușurat. Se apropie cu pași ușori de ușa cabinei și-și lipi urechea de ea. De dincolo se auzea un murmur nedeslușit. Trase aer în piept și cu mâna stângă deschise brusc ușa, ținând în continuare pistolul în dreapta. Dacă l-ar fi văzut, Claudiu ar fi rămas înmărmurit de cât de sprinten se mișca.

Ca să ajungă la iaht Claudiu se folosisese tot de o barcă cu motor. O conducea unul dintre cei doi arabi pe care îi cunoscuse cu prilejul unei operațiuni anterioare și

care îi erau devotați așa cum numai orientalii știu să fie când îl socotesc pe cineva prieten. Le spusese de la bun început să-i stea prin apropiere, pentru eventualitatea în care misiunea lui s-ar fi complicat și ar fi avut nevoie de ajutor. Din exces de zel, se făcuseră mult prea vizibili, dar acum n-avea niciun rost să-i mai certe. Celălalt arab urmărea vasul cu un binoclu. La adăpostul întunericului care se lăsase și profitând de liniștea de pe punte lipiră fără zgomot barca de copastia iahtului. Claudiu se apucă de scărița metalică și din câteva mișcări ajunse sus. Rămase o clipă ascultând nemișcat, cu toți mușchii încordați, gata să atace la primul semn de primejdie. Dar vasul părea pustiu. Potrivit înțelegerii, cei doi se duseră cu barca mai încolo, având însă în continuare iahtul sub supraveghere. El se apropie cu precauție de ușa cabinei. Lipi la rândul lui urechea de ușă ca și Predeleanu. Nu auzi nimic. Șovăi doar o clipă. Apăsă pe clanța ușii și o deschise încetișor.

— Intră, Claudiu, intră. Te așteptam.

Vocea lui Predeleanu răsună prietenos. Claudiu se strecură înăuntru ținând în continuare degetul pe trăgaciul pistolului. Nu știa la ce se putea aștepta.

Parcă ar fi contemplat un tablou pictat de un pictor căruia îi plăceau pozițiile nefirești ale personajelor. Surescu stătea ghemuit pe canapeaua pe care dormise două nopți. Ella încerca să rămână țeapănă pe scaunul incomod. Nici măcar Predeleanu care controla situația având un pistol în mână nu părea să se simtă, totuși, în largul său. O stare de tensiune pusese stăpânire pe toți. Se priveau cu dușmănie unii pe alții, își pândeau fiecare mișcare.

— Intră Claudiu, intră. Te așteptam, repetă Predeleanu.

Izbucni în râs.

— Mi-ai tras clapa la aeroport. A fost super! Nu mi-am pierdut timpul cu tine. Ești bun. Chiar foarte bun.

De când intrase, Ella de-abia îi aruncase o privire. Se ridicase doar în picioare, ca și cum ar fi dorit să se mai dezmoștească. În schimb în ochii hăituiți ai lui Surescu începuse să sclipească o luminiță plină de speranță. Începu să se agite.

— Domnule Ropan, ați venit după lista aceea? V-o dau imediat. N-am scris-o încă, dar nu-mi ia mult timp. O aveți în mai puțin de-o oră.

Predeleanu îi reteză vorbele.

— Lasă dracului lista aia! N-are nimeni nevoie de ea.

Claudiu se uită la el fără să zică nimic. Acesta însă parcă abia atunci îi zări pistolul din mână.

— Ascunde mizeria aia. Îi țin eu la respect pe dumnealor. Sunt cumiți ca niște mielusei. N-or să îndrăznească să facă vreo trăsnaie. Taica Predeleanu le e nănașul.

Claudiu înclină țeava pistolului, dar nu-l lăsa din mână. Nu pricepea nimic.

— Îmi explică și mie cineva ce se petrece aici?

În glasul lui Predeleanu se simțea un profund dispreț.

— Jegurile astea au vrut să ne tragă în piept. Noroc c-am apărut eu. Cucoana și-a înscenat propria răpire. E mână în mână cu nemernicul ăsta. A cumpărat-o. Așteptau să-ți faci apariția ca să-ți ia scalpul. Apoi urmau să dispară în peisaj cu o groază de bănet.

Claudiu se uită la Ella.

Ella se uită la Claudiu.

— Așa e?

Femeia nu-i răspunse. Se cufundase în studierea unui fir destrămat de pe mâneca bluzei.

— Doar n-o fi proastă să recunoască!, izbucni Predeleanu. De când v-ați întâlnit avea de gând să-ți facă de petrecanie. Aștepta doar un prilej potrivit. Te-a vândut. I-a tras în piept și pe-ai ei. Iar tu mai aveai scrupule dacă s-o lichidezi sau nu! Dar o să-și primească răsplata. Am eu ac de cojocul dumneaei.

— De unde ai aflat de înțelegerea lor?

— Ai noștri au aflat. Au sursele lor.

— Azi-noapte știai de chestia asta?

Predeleanu se mișcă stânjenit de pe un picior pe altul.

— Știam.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Ordinul era clar: intram eu pe fir. Doar eu.

— Dă cărțile pe față: nu mai au încredere în mine?

— Nu-i vorba de asta. Și hai să nu mai discutăm de față cu alții. N-am chef s-ascult sau să țin predici.

Claudiu se uită la Ella. Echivocul situației îl înnebunea.

— Ce zici? Ella! Cu tine vorbesc.

Ella rămânea ferecată în tăcere. Nici măcar nu părea muncită de vreun gând. În schimb Surescu, care schimba fețe-fețe, rosti cu o voce răgușită:

— Minte! N-am nicio înțelegere cu dama asta. Nu știu ce urmărește, dar minte!

— Ella?

Nici de data asta femeia nu-i răspunse. Părea departe de scena la care participa, interesată mai curând să privească prin singurul hublou al cabinei. Prin el nu se vedea nimic.

Predeleanu deveni nerăbdător și se uită la ceas.

— Ar cam trebui să sfârșim povestea asta. Iar finalul îl știu numai eu.

Claudiu își arcui sprâncenele în semn de întrebare.

— Și care-i sfârșitul?

Bărbatul cu părul vâlvoi îi răspunse repezit.

— Cu ce-ai venit? Probabil cu o barcă. Te duci imediat la țărm și m-aștepți acolo. Voi veni și eu după ce fac curățenie aici... Apoi plecăm în țară cu un charter care ne așteaptă.

Placiditatea celui alt era prevestitoare de rău.

— Eu unul am intrat la idei. Dacă te-aștept pe țărm de pomană? Cine-mi garantează că vii după mine?

Când îi răspunse, glasul lui Predeleanu sună mirat.

— Îți arde de glumă?

— Îl ai pe Surescu în mână. Poți să dispari cu el oriunde. De unde știu eu că nu sunteți înțeleși?

Predeleanu reuși cu multă caznă să schițeze un zâmbet. Semăna mai curând cu un rânjet. Nu anticipase că va întâmpina rezistență.

— Ai luat-o razna! Te-a zăpăcit cucoana asta. Claudiu! Ne cunoaștem de-o viață. Mi-am pus pentru tine pielea la saramură. Ți-am fost ca un frate mai mare.

— Abel și Cain. Care-i unul? Care-i altul?

— Încep să mă-nfurii! Nu vorbi prostii!

— Cum mă convingi că n-ai trădat și n-ai trecut în tabăra doamnei Camo? Îl împușcați pe contabil și dispăreți braț la braț. Tărâmură exotice, băuturi servite în pahare cu umbreluțe...

— Te-ai țicnit?

Surescu era disperat. Cearta celor doi i se părea primejdioasă pentru soarta lui. Nu știa de care să se agațe ca să-i câștige încrederea. Privea înspăimântat când la

unul, când la altul, implorând milă. Mai avea puțin și izbucnea în plâns.

— Nu mă omorâți! Vă dau cât vreți! Vă umplu de bani. Vă fac oameni. N-o să mai aveți nicio grijă până la sfârșitul vieții. Și vă mai dau și orice listă doriți!

— Nu mă-nnebuni și tu, zise Predeleanu posomorât. Mă șterg undeva cu listele tale.

— Doamnă Camo! Spuneți-le că n-avem nicio înțelegere! Vă rog! Vă implor!

Ella fixa în continuare bezna din spatele hubloului.

„Omul cu memorie de elefant” simți nevoia să-și abandoneze poziția defensivă și să treacă la atac. Sări în picioare. Vorbi scrâșnit, de data asta cu ura întipărită pe chip.

— Mi-am luat măsuri de siguranță: n-o să scăpați niciunul viu. Vă dau în scris. Vă iau cu mine pe lumea cealaltă.

— Ei aș, zise din nou Predeleanu sarcastic. Ce mai poți face?

— Am pus..., dar nu-și termină vorba fiindcă bărbatul cu părul învolburat îl plesni peste gură.

— Taci dracului! M-ai înnebunit. Trăncănești ca o moară stricată. Și spui numai prostii.

Lui Surescu i se măriseră ochii de groază. O spumă purpurie îi apăru în colțul gurii. Fără să și-o șteargă îngenunche și începu să-i îmbrățișeze picioarele lui Claudiu, bolborosind cuvinte fără noimă. Deodată, se repezi agil ca o pisică încercând să-i smulgă pistolul din mână. Se încleștase de el cu o forță pe care i-o dădea numai disperarea. Încăierarea nu dură mult. Se auzi o singură împușcătură și contabilul se prăbuși la podea. Un lac de sânge de un roșu închis se adună îndată sub trupul chircit.

— De unul am scăpat, zise rece Predeleanu. Urmează dama.

Claudiu se uită cu oroare la trupul de pe jos. Nu-l mai putea ajuta cu nimic pe cel căzut. Se așeză între Predeleanu și Ella.

— De acord. Dar mai întâi vreau să înțeleg. Ella! Spune ceva! Ella! În numele a tot ceea ce a fost între noi, spune ceva!

Glasul lui devenise rugător.

În cele din urmă, Ella rupse tăcerea. Vorbele ei semănau cu o relatare a cuiva imparțial, deloc implicat în

curgerea acțiunii, chemat să constate o stare de lucruri și să pună un diagnostic, eventual să dea un verdict.

— Ce-i greu de înțeles? Ai tăi ți-au dat misiunea să obții o listă cu numele câtorva inși implicați în scandalul unui joc de întrajutorare. De fapt, n-aveau nevoie de lista aceea. Vroiau să acopere altceva. De aceea a mai venit cineva în urma ta. Ca să-l reducă la tăcere pe nenorocitul ăsta de contabil. Și, evident, și pe mine. Aș fi fost un martor periculos. Lui Surescu i s-a promis marea cu sarea. I-au întins o cursă în Egipt ca să-l scoată din adăpost și să-l lichideze. Pe tine te-au vârat în afacerea asta doar ca să faci figurație. N-ai fost nicio clipă la cârma jocului. Miza era alta: scandalul *Vampiria*. Lista spionilor voștri lăsați la vatră și îmbogățiți peste noapte nu trebuie s-o știe nimeni. Și nici n-o s-o mai știe nimeni: a luat-o „marele specialist” în mormânt. În ultima clipă au aflat și de fosta legătură dintre noi. Știi cum? Știi cine e Marta? Știi cu ce s-a ocupat de fapt, ani la rând, „Patru ochișori”? Știi de ce n-a mai călcat profesorul ăla de economie prin școala noastră? Mai bine nu-ți spun. Bănuiești și singur. Li s-a făcut teamă că n-ai să mămpuști. N-au vrut să riște nimic. Niște proști și niște fricoși. Nu știau cu cine au de-a face. Claudiu Ropan nu ratează nicio acțiune. Hai! Împușcă-mă! Am fost pusă în gardă de la bun început că vei încerca s-o faci.

„Și ai stat cu mine la masă, și ai depănat amintiri”, gândi Claudiu urmărind-o încordat ca un arc. „Iar Marta... Imposibil! Inventează. Vrea numai să scape. Dar dacă spune adevărul?”

Predeleanu își ieșise rău din fire. Părul îi era și mai involburat ca de-obicei. Vinele de la tâmple i se umflaseră, gata-gata să-i plesnească.

— Ce *Vampiria*? Care *Vampiria*? Ai înnebunit! Ce listă de spioni? N-am niciun amestec în rahatul ăsta.

— Ba ești băgat până în gât, zise Ella.

Claudiu continua să-i asculte. În mintea lui se succedau cu iuțeală variante posibile de ieșire din situația în care se afla. Din păcate, nici una nu reprezenta o soluție. Deznodământul se anunța înfricoșător. Orice evitare a lui părea sortită eșecului.

— E sărită de pe fix! Minte! Ea vroia să te împuște. Apoi să dispară cu banii.

— O parte din bani sunt deja în contul tău. L-ai păcălit pe amărâtul ăsta de pe jos, nu se lăsă Ella. I-ai tras

clapa.

Începu să râdă, bucuroasă că mai ținea minte expresia asta.

Predeleanu izbucni isteric:

— Jigodie! Bagi zâzanie. Dar n-o să-ți meargă.

Claudiu stătea cu degetul pe trăgaci. Se uita când la unul, când la altul. Nu mai știa ce să creadă. De cine să asculte? De cel căruia îi datora destinul și-i fusese singurul apropiat mai bine de douăzeci de ani? De cea pe care o iubise odinioară? Cine juca murdar? În urechi îi răsună glasul batjocoritor al bunicului: „Tocmai cu o jidoafcă ți-ai găsit să te-ncurci?” Slab răzbătea până la el și un glas înăbușit de fulgi catifelați de zăpadă: „Bunicul tău e cel mai înțelept.”

— N-ai să mai minți, cucoană!

Predeleanu își îndreptă pistolul spre Ella. Cu un glas obosit, șovăitor, care parcă venea dintr-un alt timp și spațiu, cu ochii închiși, ea începu să rostească o frază care n-avea nicio legătură cu nimic din ceea ce se vorbise până atunci, cu nimic din jur. Aducea a rugăciunea cuiva care își trăia ultimele clipe și vroia să-și ușureze sufletul de o povară cumplită, chinuitoare, purtată ani de zile, ca un blestem: „A doua zi dimineată și eu, și Pisicuța apucarăm drumul muntelui...”

Claudiu tresări și se uită țintă la ea, cuprins deodată de un frison.

Predeleanu holbă ochii de uimire.

— Hei! Ce-i aiureala asta? Îți bați joc de noi?

Era acum de-a dreptul furios. Ochii i se injectaseră și i se înfundaseră în orbite. Mâna în care ținea arma îi tremura cu nervozitate. Încercă să-l dea pe Claudiu la o parte din calea lui. Acesta stătea neclintit.

Ella se uită țintă la Claudiu.

Predeleanu îi dădu un brânci ușor lui Claudiu; acesta se dezechilibra lovindu-și cotul de tăblia mesei.

Glontecele porni precedat de o bubuitură asurzitoare. Spațiul strâmt al cabinei se umplu iarăși de un fum înecăcios. Trupul lovit drept în piept se prăbuși cu zgomot la podea.

Claudiu închise ochii. Îi trebuiră câteva secunde lungi cât o viață ca să aibă curajul să privească din nou decorul. Îngenunche ca să vadă mai de aproape trupul căzut, îi controlează zadarnic pulsul, îl zgudui de umeri și când în sfârșit se ridică avea pe chip o expresie de animal

hăituit. Apoi scoase un țipăt sălbatec. Semăna mai curând cu țipătul primilor locuitori ai Pământului care se înfricoșau de fiarele uriașe care le ieșeau în cale, de fulgere și trăsnete, de cutremure și revărsări de ape, de gerurile cumplite și de terminarea hranei. De-abia după ce se eliberă de țipătul neomenesc pe obraji începură să-i curgă șiroaie de lacrimi.

* * *

La puține clipe după aceea, de pe țărm se auzi o explozie puternică urmată de alte câteva de o mai mică intensitate. În largul golfului izbucni o vâlvătaie uriașă care mistui rapid iahtul Alouette. Satelitul-spion cu numărul XKY112 care patrula deasupra Egiptului înregistrează explozia și declanșă operațiunile de fotografiere, transmițând imagini de o deosebită acuratețe la centrul de unde era supravegheat. Specialiștii le supuseră unei analize atente și minuțioase. Când echipele de salvare ajunseră la locul dezastrului nu mai găsiră decât o epavă fumegând și niciun supraviețuitor. Identitatea cadavrelor fu stabilită în cel mai adânc secret. Comunicatul oficial de a doua zi anunța incidentul drept o răfuială între traficanți de droguri și anunțau noi măsuri drastice în combaterea acestui flagel al lumii contemporane. Investigațiile suplimentare din săptămânile care urmară nu mai aduseră nimic nou. Se efectuară și niște cercetări discrete care nu ajunseră la cunoștința marelui public. Dar nici ele nu avură darul de a lămuri cu exactitate ce se petrecuse de fapt. Pentru a nu periclita sezonul turistic, ziarelor egiptene li se recomandase să nu dea o mare atenție cazului. Consemnul fu respectat cu strictețe. Nici agențiile de presă străine nu tratară subiectul decât în treacăt și superficial. Mai curând decât s-ar fi așteptat, episodul fu lăsat uitării. În anul următor, turiștii care se aventurau în larg cu iahturile sau cu bărcile treceau indiferenți pe lângă o epavă despre care nimeni nu putea oferi vreo informație credibilă și pe care doar pescărușii poposeau uneori, observând foiala peștilor în apă, repezindu-se lacomi asupra celor care se aventurau la suprafață. În al doilea an scheletul de metal calcinat dispăru, remorcat de niște întreprinzători care îl vândură la fier vechi.

EPILOG

Cât era ziua de lungă plaja era invadată de o lume gălăgioasă. Toți râdeau, ascultau muzică, jucau volei sau badminton, dansau după ritmuri frenetice, apoi se aruncau în apa de o transparență de cleștar, făceau scufundări la reciful de corali, aflat aproape de țărm, culegeau scoici, făceau surf; în fine, reveneau pe nisip ca să lenevească la soare. Cerul era de un albastru odihnitor, o briză ușoară mai alunga uneori din zăduful zilei. Bărți cu pânze în culori vesele brăzdau apa. Fete cu ghirlande de flori în jurul gâtului treceau printre vilegiaturiști oferindu-le băuturi răcoritoare, cafele, înghețate, fructe exotice purtate pe tăvi ținute pe creștetul capului. Noaptea se deschideau discotecile pe terasele cărora se dansa până în zori. Jamaica rămânea un paradis terestru, în care ritualul unei sărbători continue era pus la punct până în cele mai mici amănunte, valuri de turiști asaltând-o cu frenezia unor indivizi scăpați din ceremonialul plicticos al civilizației.

De la o vreme, pe plaja din dreptul clubului *Breeze's* își făcuse apariția un bărbat care nu atrăgea atenția prin nimic neobișnuit. Era ca oricare alt turist lipsit de griji și dornic de o vacanță cât mai lungă. Venea pe la orele nouă, se așeza pe un șezlong și începea să citească un maldăr de gazete pe care le trântea pe o măsuță joasă de lângă el. Purta întotdeauna ochelari de soare, era tuns scurt, cu mușchi frumos reliefați pentru vârsta lui – greu de aproximat, îi puteai da oricât între 40 și 60 de ani –, și cu o mică mustață care dădea un aer jucăuș chipului său pătrășos. Uneori umbla neras, ca și cum ar fi încercat să-și lase și barbă, dar tentativa nu dura prea multe zile. Din când în când intra în apă, înota fără să depășească linia geamandurilor, apoi se întorcea la locul lui de sub umbrelă, mai citea, mai arunca o privire în jurul său, fără să pară că-l interesează ceva anume.

La vreo oră după ce sosea el, venea și o femeie cam de aceeași vârstă, ca și cum până atunci ar mai fi zăbovit în pat sau ar fi fost plecată după cumpărături. Se așeza lângă el într-un alt șezlong și începea să citească din vreo carte. Uneori îi puteai surprinde uitându-se tăcuți la întinderea albastră a oceanului, ca și cum acolo în

depărtare, la întâlnirea apei cu cerul se petrecea ceva neobișnuit, sau așteptau să se ivească de acolo vreun mesager extrem de important, care se lăsa așteptat. Alteori femeia îi mângâia cu delicatețe fruntea, își trecea ușor degetele fine pe ridurile care prindeau contur, de parcă ar fi vrut să-i alunge vreun gând nepotrivit cu o asemenea ambianță destinată numai voluptății și fericirii. El nu părea să bage de seamă la gesturile ei de tandrețe. Își vorbeau puțin, ca și cum până atunci își spusese tot ce era esențial, și de-acum se puteau înțelege numai din priviri.

Într-una dintre diminețile în care își sorbeau cafeaua din niște cești de carton, un băiat de serviciu își făcu apariția pe plajă, ținând în mâna dreaptă ridicată în sus un plic și începu să strige sărind peste trupurile care se prăjeau la soare, ocolindu-le, ferindu-se de mingile care veneau spre el expediate de jucători neîndemânatici:

— Domnul Jameson! Domnul James Jameson!

Bărbatul cu părul tuns scurt îl auzi și îi făcu un semn, lăsând să-i cadă pe nisip ziarul pe care îl citea.

— Aici, băiete!

Acesta sosi cu ochi strălucitori de efortul mersului pe nisip. Era mic de statură, cu o față neagră ca smoala și era tot transpirat în uniforma clubului.

— Aveți o scrisoare, domnule Jameson.

— Mulțumesc.

Se scotoci prin buzunarul șortului albastru pe care îl purta și-i întinse o bancnotă.

— Și eu vă mulțumesc, domnule Jameson. Vă doresc o zi bună. Și dumneavoastră, doamnă Jameson.

Bărbatul deschise de-abia într-un târziu plicul și îi cercetă îndelung conținutul. Pe chipul său nu se citea nicio emoție. Nu știa la ce se gândește.

— Cine îți scrie, dragă?

Bărbatul îi întinse plicul și o coală de hârtie împăturită în două.

Femeia lăsa cartea deoparte. Despături coala. În poală îi căzu o fotografie color. O luă cu delicatețe și o examinează cu atenție. Fotografia înfățișa un bărbat și o femeie într-o clipă de maximă exuberanță. Fuseseră surprinși pe o stradă aglomerată, dintr-o stațiune turistică aflată la mare, de un fotograf cam stângaci – blițul nu fusese reglat prea bine –, care însă reușise să declanșeze

aparatul chiar atunci când amândouă personajele râdeau în hohote.

- Sunt frumoși, comentă femeia.
- Și fericiți.
- Mai ales fericiți.
- Mă bucur pentru ei.
- Mi-ar plăcea să-i întâlnesc.
- E imposibil.
- De ce?
- Ei nu mai sunt.
- Nu mai sunt?
- E firesc. Pe toți ne înghite timpul.
- Păcat că nu mai sunt.
- Vezi că e și ceva scris.

Într-adevăr, pe spatele fotografiei erau așternute cu litere de tipar câteva cuvinte, cu o grafie cam nesigură.

Femeia le citi de mai multe ori, ca și cum ar fi dorit să le cuprindă mai bine înțelesul sau să le memoreze. Apoi îl privi întrebătoare.

- Așa o fi?
- Uneori da.
- Ar fi minunat să fie întotdeauna așa.

Femeia puse fotografia pe măsuță, se instalează mai bine în șezlong potrivindu-și sub cap o pernă din cauciuc și se cufundă din nou în lectură. Dar șirurile de litere îi fugeau de sub ochi. Ochelarii pe care îi purta îi ascunseră cele câteva lacrimi ivite fără voia ei. Bărbatul nu păru să-i observe emoția care pusese stăpânire pe ea. Sau mai curând se prefăcu. Chipul său arăta împietrit. Își aprinse o țigară și sorbi ultimii stropi de cafea. Câteva clipe se uită fără interes la plaja asediată de trupuri bronzate, la apa care părea un imens ochi albastru ațintit zadarnic spre universul indiferent. Apoi așeză cutia de chibrituri la marginea mesei și o expedie cu un bobârnac drept în ceașcă. Doar un bărbat care privea printr-un binoclu de pe terasa clubului îi admiră performanța.

...O pală de vânt stârnită pe neașteptate smulse fotografia de pe masă și o purtă într-un vălmășag de șervețele, de ambalaje, de pahare de plastic, de frunze moarte, de mucuri de țigări, de fire de praf, îngropând-o puțin în nisip, printre niște resturi de pești aruncate tocmai atunci drept hrană pescărușilor. Înainte de a fi murdărită și sfâșiată în încăierarea păsărilor hulpave și urâțite de sălbatica încleștare pentru a apuca bucățile cele

mai bune, scrisul de pe ea se mai desluși cu limpezime în lumina unui mănunchi ireal de raze de soare, ca o vaporeasă rețea de păianjen cuprinsă de un tremur ușor:

LOVE IS STRONGER THAN THE SYSTEM.

În curând, un nor acoperi întreaga plajă...

GEORGE ARION

spioni în arșiță

„Au spionat pentru Moscova. Li s-a cumpărat tăcerea cu grămezile alea de gologani. De-aia statului nu-i pasă de banii pierduți. A fost șantajat și s-a lăsat șantajat. De-acum indivizii ăia pot să devină oameni de afaceri onorabili, scoțând la lumină capul, ieșind din văgăunile lor, renunțând la identitățile lor umile și anonime. Vor pune în alt fel mâna pe țară, în văzul lumii, bucurându-se de tot respectul, dictându-ne cum să trăim, câte firimituri să ne punem în blidul din fața noastră. Desigur, vor acționa în continuare la ordinele vechilor stăpâni. Fiindcă fac parte dintr-un sistem din care nu se iese când i se năzare unuia sau altuia”

George Arion – *Spioni în arșiță*

„Romanele polițiste ale lui George Arion doar par polițiste. În paginile lor găsesc multă literatură bună. Este singurul reprezentant al genului *policer* care îmi place.”

Alex Ștefănescu

GEORGE ARION

spioni în arșiță

„Au spionat pentru Moscova. Li s-a cumpărat tăcerea cu grămezile alea de gologani. De-aia statului nu-i pasă de banii pierduți. A fost șantajat și s-a lăsat șantajat. De-acum indivizii ăia pot să devină oameni de afaceri onorabili, scoțând la lumină capul, ieșind din văgăunile lor, renunțând la identitățile lor umile și anonime. Vor pune în alt fel mâna pe țară, în văzul lumii, bucurându-se de tot respectul, dictându-ne cum să trăim, câte firimituri să ne punem în blidul din fața noastră. Desigur, vor acționa în continuare la ordinele vechilor stăpâni. Fiindcă fac parte dintr-un sistem din care nu se iese când i se năzare unuia sau altuia”

George Arion - Spioni în arșiță

„Romanele polițiste ale lui George Arion doar par polițiste. În paginile lor găsesc multă literatură bună. Este singurul reprezentant al genului *policier* care îmi place.”

Alex Ștefănescu

Volum apărut cu sprijinul

Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Table of Contents

[NOTĂ INFORMATIVĂ](#)

[PRIMA ZI](#)

[ZIUA A DOUA](#)

[ULTIMA ZI](#)

[EPILOG](#)

Table of Contents

NOTĂ INFORMATIVĂ	6
PRIMA ZI	7
ZIUA A DOUA	55
ULTIMA ZI	102
EPILOG	115